

μα τῆ κυ, ὑποτάσσουμαι με ἀπλότητα τῆ ἡγουμένης, τελειώσασθαι
καλὸν εὐδοκίαν, ἔθελον φθάσει με τὴ βοήθειαν τοῦ κυ εἰς τὴν τελειό
τητα, δὲν κινῶντας εἰς τοῦ λόγου τῶς τὴν πανουργίαν τῆ δαμόνων, με
ε, γὰ θέλοισι νὰ ἀκριβολογηῖται, καὶ νὰ ἰζεταζοῖται τὰς πράξεις τοῦ
ε ποιμνίου τῶς διαζώντας, ἢ θέλωντας νὰ γνωρίζουσι πλεονεξία καὶ καλ
λίτερα ἀπὸ λόγου τῶς, πῶς ὅπου γνωρίζουσι οἱ ἡγουμένης, ἢ χό
νωίτας τοῦ λογισμοῦ τῶς, καὶ δὲν τῶ φανερώωντας εἰς αὐτοῦ, ἀλλ
τὴ καθεὶνα ἀπὸ τοῦτα, εἶν ἀρχὴ, καὶ σημάδι ἀνυποταξίας. Πρῶτα
ἀπάνω εἰς ὅλα ἀς ἰσομελορηθῆμεθα ὅλας μας τὰς ἀμαρτίας κρυ
φὰ τοῦ καλοῦμας δικαστοῦ ἔλαξοῦ τοῦ ἡγουμένης μας μοναχοῦ, κα
αὐ μὰς προσάσσει, ἀς ἰσομελορηθῆμεθα φανερά καὶ εἰς ὅλας. ἀλλ
τὴ ἀπληγαῖς ὅπως φανερώουμαι, ἔθελον δεικνύουμαι, δὲν ἡφροτέρουσαι, Σολομών
μὰ πλεονεξία ὀφλυγοῦτερα, ἰαξοῦτον). ἔθελον εἰς τοῦτο ἐγὼ ἐπέβρα μέγαν
πληροφρίαν. ἀλλ τὴ ἔσωντας νὰ πάγω εἰς ἕνα μοναχὸν κοινόβιον εἰς
ε τὴν ἀλεξάνδρειαν, εἶδα ἔθελον κρίσιν φοβεράν ἐπὶ καλῶ
κοιτοῦ, ἔθελον ποιμνίου. ἀλλ τὴ ἔσωντας καὶ νὰ εὐρισκώμαι ἐκεῖ, ἐτυχε ἔ
ἢ ἢ λθεν ἐκεῖ καὶ ποῖος ληστής, ἀλλ τὴ νὰ σιωπῆ εἰς τὴν μοναδικὴν πολι
τείαν, καὶ νὰ λάβῃ εὐχρημα. τὸν ὁποῖον ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἰαξοῦς ἔθελον
μὴ ἀριστος τῆ ψυχῶν, ἐπέσασσε νὰ ἀπολαύσῃ καθὰ λογισ ἀνάται
ε σιν ὡς ἐπὶ ἡμέρας, ἀλλ τὴ νὰ θεωρηθῆμενον τὴν κατάστασιν τῆ μονα
χοῦ, καὶ τὸν φόβον τοῦ μοναχοῦ. ἔθελον ἀπὸ τῶς ἐπὶ ἡμέρας κρῖ
ζωντάς τὸν ὁποῖον χωρῖς τὸν ἡρώτα, αὐ τοῦ ἡρώτα νὰ γῆν συγκα
τοῖς μετ' αὐτοῦ. ἔθελον τὸν εἶδε πῶς με πᾶσαν ἀλήθειαν ἔσωσε
βῆθηκε νὰ ἀπομείνῃ τὸν ἡρώτα πάλιν, νὰ μάθῃ ὅ, π κακὸν εἶχε κα
ε μαρμόρον εἰς τὸν κῆρυ. ἀπὸ τοῦ λοιπὸν τὸν εἶδε πῶς ὁ δῖος σὺ τῶ λό
γῶ ἰσομελορηθῆκε καὶ εὐεπράγμα περὶ μερὰ, θέλωντας πάλιν νὰ
τὸν δοκιμάσῃ ὁ σοφὸς ποιμνίου, τοῦ ἔλεγε, θέλω νὰ φανερώσῃς ἐμ
περὶ ὅλας τῆς ἀδελφότητος τοῦτα ὅπου μοῦ ἰσομελορηθῆκες ἐμέ
να. ἔθελον ὅπου καθολικῶς εἶχε μισηθῆμεν ἔθελον ἐσυχνέεθ τὴ ἀμαρ
λ ἴαντου, καταρρονῶντας πᾶσαν λογισ ἐν ἔσοπῶν, ἔταξεν ἀναμφιβό
λως νὰ εὐκῆ, λέγωντας, ὅχι μόνον ἐμπερὶ ὁλονῶν τῆ μοναχοῦ,
μὰ αὐ θέλης, θέλω τῶς φανερώσῃ ἔθελον εἰς τὴν μέσῃ τῆς ἀλεξάνδρειας.
ἔθελον ἀπὸ τοῦτο, σιωθῶνταί οἱ ὁποῖον τὴν κυριακὴν ἡμέραν εἰς τὴν
ἐκκλησίαν ὅλα τὰ λογισ πῶς βατα, τοῦ μοναχοῦ, ὅπου ἔθελον ξιανέ
λ ἐστοι ξιαντά τὸν ἀριθμὸν, ἔθελον ποιμνίου τῆ θείας σιωπῆς, ἐπειδὴ ἦτο
νε κυριακὴ ἡμέρα, ἔθελον μετὰ τὴν πληρωσιν τῆ διαγγελίου, φέρεται

Σολομών
πῶς.
ἐπιμασῶ
ὑπομονή
ἐνὸς ληστή,
ὅπου ἐγί
νηκε μονα
χός.

λοιπόν εις τὸ μέθ' ἐκεῖνος ὁ κατὰ δίκην, ὁποῖος σχεδὸν ἦτονε καὶ θαρ-
σμικός. Ἐὰ μὲν πρὸς δὸπὸ πᾶσιν ἀμαρτίαν μετὶ τῷ κατένευξεν ὁποῦ εἶχε
συννόμημος δὸπὸ καί ποιοι ἀδελφός. Ὁ δὲ θρηνοῦς καμπίσων, δὲ μέμος
ὁπίτω τὰ χάριτα τοῦ, ἐνδ' υμῶς μετὰ εἴα ζήνον σάκκων, Ἐσποδ' ἀμῶς
εἰς τῷ κεφαλῷ. εἰς τὸν ὁποῦ βομάσωντας ὅλοι καὶ ἐκπλητῆ ὁ μῶς
δὸπὸ τέτοιαις λογίς θέαμα, ἀρχήσασι μετὰ κλαυθμὸν καὶ ὀδυρμὸν πα-
ροῦθ' οὗ καὶ ἐρωιάζασι, δὲν γνωρίζωντας πινὰς τως δὲ πὶ ἐρίνετο τῆ-
το τὸ πρᾶγμα. ἔπειτα ἀφ' οὗ ἐφθασεν ἐκεῖνος ὡς εἰς τῷ πόρταν τῆς
ἐκπλησίας, ἐκεῖνη ἡ ἱερά κεφαλὴ τῆς φιλανθρώπου κριτῆ τῆς φωνάζει
μετὰ μέγαλιν φωνῇ, Ὁ λέγει του, σάσου, δὲ πὶ δὲν εἶσαι ἄξιος νὰ
εἰσέλθῃς, οὐδὲ νὰ σιμώσης εἰς τῆτον τὸν ἄγιον τόπον. λοιπόν ἔσωντας
νὰ βομάξῃ ἀπ' ἐκεῖνιν τῷ φωνῇ τῆς ποιμῶς ὁποῦ τῆς ἐφώνασεν δὸπὸ
τῆς ἱερατεῖον, δὲ πὶ ἐλόμαζε, (κατὰ πᾶς μᾶς ἐβεβαίωνε μετὰ ὀρκισμὸν καὶ
ἐκπληροφῶρα μᾶς ὑσῆρα) πᾶς δὲν ἠκούσεν ἀνθρώπου φωνῇ, μετὰ βρον-
τῷ, τέφῃ πέραντας κατὰ πρόσωπα βομασμικός εἰς τῆ γῆ, καὶ ζέμων
τας ὅλος δὸπὸ τὸν φόβον, καὶ κείμῶς χάμα, Ἐ βρέχωντας μετὰ τὰ δ' ἄ-
κρυά του δ' ἔδαφος, πρὸς ἀσέτα, πάλιν ἀπ' ἐκεῖνον τὸν θαυμασὸν
ἰαξὸν, ὁποῦ ἐξέβρεχεν εἰς καθε πρᾶγμα τῷ σωτηριαν του, Ὁποῦ με-
τῶτον τὸν ζόπον ἐδιδεν ὁλοῶν τῆς ἡμιναχῶν τύπον καὶ πρᾶδ' εἰγμα
σωτηρίας, καὶ φανεράς ταπεινάσεως, νὰ εἰπεῖ φανερά ὅλα ὅσα εἶχε
καμωμένα κατὰ μέρος ἐμπροσθεν εἰς ὅλοισ. καὶ τῆτος μετὰ ζόμον
τὰ ἰζωμελογητῶν ὅλα εἴα Ὁ εἴα, λέγωντας πρᾶγματα, τὰ ὁποῖα
ἰζενίζουνται ὅλοι ἀκούωντας τα, ὁ χὲ μόνον ὁποῦ εἶχε καμωμένα σω-
ματικά ἐξ' αὐτῶν τῷ φύσιν, Ὁ κατὰ φύσιν μετὰ λογικὰ ζῶα καὶ ἄλογα,
μετὰ ἀσπί καὶ μαγείας, καὶ φόνοισ καὶ ἄλλα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶν' ἔργον
νὰ τα ἀκούη πινὰς, οὐδὲ νὰ τὰ βάλῃ εἰς γραφῶν. ἔσωντας λοιπόν νὰ
ἰζωμελογητῆ, πρὸς ἀσέτα πρὸ οὗ νὰ κευροῦθῃ Ἐ νὰ σιωπηθῆ
μετὰ ὅλοις ἀδελφοῦ. Ἐ ἐγὼ θαυμάζωντας τῷ σοφίαν ἐκεῖνου τῆς
ἀγίου, τὸν ἠρώτουω χωρισά. δὲ πῶσαν ἀσορμῶν εἶχε καμῆ δ' τοῖσιν
ἀτυήθεις καὶ πρᾶδ' οἶον ἡ ἡα τῆς κρίσεως. καὶ ἐκεῖνος ὁ ἀληθῶς ἰα-
ξὸς, δὲ ζῶταίς λέγει ταῖς δ' ὅσ' ἀπίαις, πρῶτον, δὲ νὰ ἐλθῶ θερῶσω
τὸν ἰζωμελογητῆ ἀμῶν μετὰ τῷ πρῶσιν ἐποῦ τῷ ἐξοπῶν, κατὰ τῷ
μέλλουσαν Ἐ αἰώνιον, εἰ ὁποῖον ἐρίνε καὶ ὅλος, δὲ πὶ ἐκεῖνος, ὁ ἀδελ-
φῶν ἰωάννη, δὲν ἐσυκώθηκεν δὸπὸ δ' ἔδαφος τῆς γῆς, ὡς ἐὼς ἐπῆ-
ετῷ τελείαν ἀφῆσιν ὁλοῶν τοῦ τῆς ἀμαρτιῶν, καὶ μετὰ ἀπισήσης εἰς
ἔτο. δὲ πὶ καί ποιοι ἀπ' ἐκεῖνοισ τῶν ἀδελφοῦ ὁποῦ ἦσαν ἐκεῖ μου
λαρότε, λέγωντας μου, πᾶς ἐβλεπεν ἕνα φοβερὸν ἀνθρώπον, ὁ

ὁποῖος ἐκράτει εἷα χαρὴ γεγραμμένον, καὶ εἷα κέλαμον, καὶ ὅταν
 εἴλεγει καμίαν του ἀμαρτίαν ἐκεῖνος ὁποῦ ἐκείτε τον εἰς τὴν γλῶσσην, ἐκεῖ
 νος μὲ τὸν κέλαμον ὁπᾶ ἐκράτει, τὴν ἔλιονε, ὅς πρεπόντως, κατὰ τὰ
 λόγια τῆ προφήτου ὁπᾶ εἶπεν, εἶπα πῶς θέλω ἰδῆ αἰσθηθῆ τὴν ἀνομίαν
 μου ἐναντίον μου εἰς ἐσένα κέ, καὶ σὺ θέλεις ἀφήσει τὴν ἀσέβειαν τῆς
 καρδίας μου. ἡ δευτέρα αἴτια εἶναι, ἅθ᾽ ἡ ἔχω κᾶποιους μοναχοὺς, οἱ
 ὁποῖοι δὲν ἰδῆ αἰσθηθῆσιν ὡς ἐδ᾽ ἡ κᾶποιος τως ἀμαρτίας, μὲ τῶτον
 λοιπὸν τῆρα κινῶ καὶ ἐκείνω εἰς ἰσομοιολόγησιν. χωρὶς τὴν ὁποίαν, οὐδὲ
 πνὰς θέλει ὁπιτύχη ἀφῆσιν καὶ συγχώρησιν τῆν ἀμαρτιῶν του. ὅς ἄλ
 λα πολλὰ ἄξια θαύματος, καὶ ἄξια ἐπιθυμίας εἶδα ἐγὼ ὅς ἐγνώ
 ριστα εἰς ἐκεῖνον τὸν ἀείμνησον ποιμῆνα, καὶ εἰς τὸ ποιμνίον του, τὸ
 πλῆα μέρος τῆν ὁποῖων θέλω δοκιμάσει νὰ τᾶς φανερώσω, ἅθ᾽ ἡ ἐμφ
 να πολὺ καρὸν μετ᾽ αὐτοὺς, ἰδῆ τᾶζωντας ἔγυρῶντας νὰ καταμά
 θω τὴν πολιτείαν τως, καὶ τὸν φόβον τῆς ζωῆς τως, καὶ θαυμάζωντας
 μεγάλα, πῶς ἐκεῖνοι οἱ γῆινοὶ ἄνθρωποι ἐμιμουῦνται τὴν κατᾶσιν
 τὴν οὐρανίον, καὶ τὴν ἀγγελικῶν. ἡ ἔβην δευτέρου ἐκεῖνοι μὲ δεσμόν
 ἄλυτον τῆς ἀγάπης, ὅς πλῆα θαυμαστότερον, ἐσῶντας νὰ εἶναι μὲ
 τὸς τὴν ἀγαπητικῶν διάθεσιν ἐσμιμῶν καὶ δευτέρου, δὲν δὲρίσκειτο σι
 μᾶ εἰς τῶ λόγου τως κατᾶσιν ἄπρεπον θάρρος, καὶ πεπετῆς, οὐδὲ ἀρῆ
 λογία. καὶ ἀπάνω εἰς ὅλα ἐβλέπουταν ἔπολιτεῦσαι εἰς τὸντο,
 νὰ μὲν σκανδελίθῃ εἰς οὐδὲ κατᾶσιν πρᾶγμα ἔσιωφῶς ὅς τῶ ἀδελ
 φοῦ τως. μᾶ αἰσῶς καὶ ἡ ἔβην δευτέρου ἔφανῆ πνὰς ἀνάμεσά τως
 νὰ μισᾶ ἄλλον, ὁ ἡγούμνος τὸν ἐδιώχεν δὲν ἔβην δευτέρου, καὶ ἰδῆ
 ριζῶν ὡς κατᾶσιν εἰς εἷα τὸ πῶν ὄρισμῶν ἔβην δευτέρου, εἰς ὅ
 ὁποῖον ἐπέμποιωται οἱ μετανοῶντες κατᾶσιν δικαί. καὶ ἐσῶντας νὰ τύχη
 μίαν φοράν νὰ ὑβρίση εἷας δὲν τοῦ μοναχοῦ τὸν πλησίον του ἐμπρο
 σθῆ του, πρᾶσιν ἐκεῖνος ὁ παρῶστος ποιμῆν τῶν ἐδιώχεν δὲν ἔβην δευτέρου,
 μοναχῶν, λέγωντας, πῶς δὲν εἶναι πρέπον ὅς δίκαιοι νὰ συγχωρᾶ π
 νὰς ἔβην δευτέρου ὑποφέρει νὰ δὲρίσκειται εἰς ὅς μοναχῶν, εἷας δὲν βολος ὁπᾶ
 βλέπεται, ἡ γου ὁ καταβάλλης καὶ ὑβρίσης μοναχῶς, καὶ εἷας ἀό
 ρατος. Εἶδα ἐγὼ σιμᾶ εἰς ἐκεῖνες τοὺς ὁποῖους μοναχῶς ὁφελιμῶτατα
 κατᾶσιν ἀλήθειαν ὅς ἄξιοθαύμασα πρᾶγματα, ἀδελφότητα κατᾶσιν
 συμμαζομῶν, καὶ σιμᾶ δευτέρου, ἡ ὁποῖα εἶχε θαυμασιῶν ὅς τὴν ἐρ
 γασίαν, καὶ τὴν θεωρίαν. ἅθ᾽ ἡ τῆς λογῆς ἐγυμνάζασιν τοῦ ἐαν
 τούς τως ἀλλήλους τως εἰς τὰ θεῖα κατᾶσιν ἄματᾶ, καὶ εἰς τὴν πῶν
 ματικῶν ἀσκησῶν, εἰς τὸν ὁποῦ ἔβην δευτέρου δὲν ἐχορᾶζουσαν τὴν νοῦθῆ

ὁμοναχῶς
 ὁπᾶ μισᾶ
 πῶς πῶν
 ρᾶται.

τῆσιν τῶ πρεσβυτέρου Ἐπὶ κλήσιν εἰς τὴν, καὶ ἀποίτας Ἐ αὐτοῦ ἀφ-
 ρέτας ἰζηυπνῶσαν ἀλλήλοσ τωσ εἰς τὴν θεὶ κὼ ἐρηγόροσιν, Δὲ πὶ δὴ οὐ
 σκωπῶσαν εἰς ἐκείνω καὶ ποισα ἀγία καὶ θεὶ καὶ γυνάματα ὠρισμα
 καὶ μεμελετημῶσα, Ἐ ἀμετάθετα, καὶ βέβαια, τὰ ὁποῖα ἐφυλάσασα
 καὶ μεγάλω ἐπιμέλειαν καὶ οὐλάθειαν. Δὲ πὶ αὐ ποτὲ ἤθελε σιωπῆ
 ἐθὴ μὴ πρότος τῆ καθηρουμῶσιν, νὰ ἀρχήτη πινὰσ ἀπ' αὐτοῦσ ἢ νὰ
 ὑβρίση κακείνα, ἢ νὰ κατακρίνη, ἢ νὰ ἀρτολογήση, τότε ἄλλοσ ὅπὶ ἐδὴ
 ἀδελφοῦσ ἐνθυμίζωντάστον μετ' ἀναδύμα κρυπῶσιν, τὸν ἐκατάπαυε,
 καὶ μνησντάστον νὰ γνωρίζη πὶ ἐφανέρωνε ἐκεῖνω τὸ σημάδι, καὶ αὐτὸν αὖ
 Ἐ ἐκεῖνοσ ὁ μοναχὸσ δὲν εἰ ἐρηγόροσ, οὐδὲ ἔβαρέτο εἰσ νομῶσ, ἢ δὲν εἰ-
 θυμάτων ἐκεῖνω τὸ σημάδι, καὶ δὲν ἤθελε παύσει ἀπὸ τέτοιαισ ὁμι-
 λιασ, ἐκεῖνοσ ὁ ἀδελφὸσ ὁποῦ τὸν εἰθυμίζε, καὶ μνησντάστου μετα-
 νοιαν, ἐμίσνευε, Δὲ νὰ νοήση ἐκεῖνοσ μετ' οὗτο εἰ ἄλλο σημάδι τὸ λεί-
 ψιμὸν του καὶ εἰ σφάλματου. εἶχασιν ἀκομί καὶ τούτῳ τὴν σιωπῆ
 θεια, ὁποῖαν ἤθελε καὶ μη χροείαν νὰ σιωποῖ ἢ ποισα ὁμάδι, δὲν ἐπαυε
 σιμάτωσ ἢ εἰθυμιασ τῆ θανάτου, καὶ ἢ σκωπία τῆσ μελλούσησ κλί-
 σεωσ. Δὲν θέλω νὰ περάσω μετ' αὐτῶσ, μὰ θέλω νὰ σᾶσ διηγηθῶ
 τὴν μεγάλω ἀρετῶσ, καὶ ὁ θαυμάτωσ καθόρωμα τῆσ μαγείρου
 ἐκφροῦ τῆσ μοναστηρίου. Δὲ ἢ θεωρῶντάσ τον ἐγὼ εἰσ τὴν δεκακῆσιν ἔν
 νὰ εἶναι πάντοτε σιωποῦν καὶ ἡμετάσ μίαν ἀγίαν λύσιν, Ἐ νὰ εἰ-
 γνή ἀπαυσοῦσ εἰ ἀκροῦσ, τὸν ἐπὶ ἀκρόσιν νὰ μοῦ εἶπῆ ἀπὸ ποῖων
 ἀγίασ ἠξιώθη τέτοιαν χροίαν, Ἐ μετὰ βίασ ἀναγκασθῶσ ἀπ' ἐμέ
 να, μοῦ ἀποκρίθη κατεχε σὼσ ποτὲ δὲν ἔβαλα εἰσ νομῶ με πὼσ νὰ
 δελεῶσ ἀγίαν, μετ' εἰ θεὸσ, καὶ κόνωντασ τὸν ἐαυτόν μου ἀνάξιον πᾶ-
 σα λογίσ ἀνεπαύσεωσ, ἐλεπῶντάσ ἐν τὴν τὴν θεάν τῆσ ὑλικοῦ σιω-
 ρὸσ, πέρησ εἰθυμιασίν πάντε εἰσ τῆσ λόγου μου τῆσ μελλούσησ ἐκεί-
 νησ ἀποῖνου φλογὸσ. Αἰσ ἀκούστωμῶσ καὶ ἄλλο πρᾶδ ὁξόντασ κατὸ
 θῶμα, Δὲ πὶ καὶ καθεζόμενοι εἰσ τὴν ξάπτωσιν, δὲν ἐπαύουμταν ἀπὸ
 τῶσ νοερᾶν ἐργασίαν, μὰ μετ' ἀποῖνον ἢ θῶσ σημειωμῶσιν, καὶ νδύμα
 ἀγνοῶσιν, εἰθυμίζασιν ἀλλήλοσ τωσ τὴν κατὰ ψυχῶσ πρὸσδουχῶσ οἱ
 μακάριοι. Ἐ δὲν ἐπαύουμταν νὰ εἰ καμνοῖσ τῆσ ἐκείνων εἰσ τὴν ξάπτω-
 ζαν, μὰ Ἐ εἰσ καὶ θῶσ σιωπαπέντησιν καὶ ἔσμιξιν. Καὶ ἀπίστωσ καὶ
 καμίαν φορᾶν ἴνασ ἀπ' αὐτοῦσ ἤθελε καμει ἴποτασ πρᾶπτωμα, εἰθεώ-
 ρησ πολλοῦσ ἀδελφοῦσ Ἐ ἐπὶ ἀκρόσιν ἔν πολλὰ νὰ τῶσ ἀρήσῃ τὴν
 φρονίδ' ἀ καὶ τὴν ἀπολογίαν πρὸσ τὸν περὶ μῶσ δεξέ τέτοιαν πρᾶβα-
 σιν, καὶ νὰ δεχθοῦσιν ἐκεῖνω τὴν ὁπίπληξιν καὶ τὴν ὁφειλομῶσιν κατε-
 γορίαν

Θαυμασὴ
 ἐστὶν τοῦ
 μαγείρου
 τοῦ μονα-
 χίου.

ρορίαν εις ζυτο ἀπέκεινον. Ἀλλὰ τοῦτο ὁ μέγας ἐκεῖνος γνωρίζωντας
 εις τὸν μαθητάδες ζυτῶν τῶν ἐργασίαν, καὶ τὸν ξόπον, εἶδεν ἐλαφρό-
 τερα ἢ τὰ ὀπίμια, γνωρίζωντας πῶς ἐκεῖνον ὁποῦ ἐπέλιμα, ἦτονε
 ἀπάσης, ἀλλὰ οὐδὲ ὕστερα ἐγύροσε ποῖος καὶ ἦτονε καθολικῆ ὁποῦ
 εἶχε καμωιδίον δ' σφάλμα. Πού ἐπλιτεύον ποτὲ σιμᾶ εις ἐκεῖ-
 νοισ, ἢ ἐλέγεον λόγος ἀρῆς, ἢ ὁποῦ νὰ ἤθελε κινᾶ γέλωτα ἢ μεταω-
 ρισμὸν, μὰ ἀν' ἑνάς ἤθελεν ἀρχήσῃ καμίαν ἀμφιβολίαν ἢ μάχην
 πρὸς τὸν πλησίον του, ἄλλος περνῶντας, καὶ ἀκούωντας τῶν, καὶ μνω-
 τας μετανοίαν ἔπεσοδόντως, ἐδιασκόπη καὶ ἐχάλα τῶν μαντιᾶν
 τως. μὰ ἀν' ἤθελε νοήσῃ νὰ σθθυμάται ἑνάς τῶν καμίαν τῆ ἀδελφοῦ
 καὶ νὰ εἶναι μνηστικῆς, συλάγωντας καμὸν δὲ νὰ ἐκδικησθῆ, πᾶ-
 ραυτα ἐφανέρωνε εἰ τοιοῦτον ἐκεινοῦ ὁποῦ ἦτονε δ' ἄτερος δὲ τὸν κα-
 θηροίμην, ὁ ὁποῖος κρᾶζωντας τῶν τοῦς ἔκαμνε νὰ δύρισκουται μὲ
 καλοσυμῶν ἀλλήλως τως πρὶν πρᾶ νὰ βασιλεύσῃ ὁ ἥλιος. μὰ ἀν-
 σως ἢ δὲ τῶν σκληρότητα τως δὲν ἐδέλασι θελήσει νὰ λάβοισι διόρ-
 θωσιν, καὶ νὰ φιλιωθῶσιν, ἢ εἶχασι τῆτο δ' ὀπίμιοι, νὰ μηδὲν δοκι-
 μάσοι φαγητῶν, ὡς νὰ καμῶισι καλοσυμῶν, ἢ ἐδιώχνουταν ἀπὸ εἰ-
 μονασῆριον. Καὶ τούτη ἡ ἀξίεωσμος μελέτη καὶ ὀπιμέλεια δὲν ἐγί-
 νετον ἀκαρᾶ καὶ χωρὶς ὀφελος σιμάτως, μὰ ἔκαμνε καὶ ἐφαιέωνε
 πολλῶν τὸν καρπὸν, καὶ τῶν ὠφέλειαν. Ἀλλ' ἢ πολλοὶ σιμᾶ εις ἐκεῖνοισ
 ζω ὀσίως, ἐφανερῶθῆκασι θαύμασοι εις τῶν πρακτικῶν καὶ θεωρητι-
 κῶν ζωῶν, καὶ εις δ' νὰ ἀγκυρῶισι τῶν λογισμῶν, καὶ εις τῶν ταπει-
 νωσιν. Ἐμπόρουν πνᾶς νὰ θεωρῆσιν τούτωσιν εἴα θεᾶ μαροβερὸν καὶ
 πρέπον ὄϊς ἀγγέλοισ, γέροντας μὲ τῶν πολίων ἀξίωσιν πάσης δύλα-
 βείας, καὶ ἱερας, νὰ ἐξέχοιδῶν ἐδ' ὧ καὶ ἐμει ὠσιν νέοι πρὸ θυμοι εις τῶν
 ὑπαυλῶν, καὶ εις τῶν ὑπηρεσίαν, καὶ νὰ ἐχοῦσι μεγάλιν καύχησιν καὶ
 δόξαν καὶ ἐπαμνοισ, τῶν ταπεινωσίν τως. Εἶδα εις ἐκεῖνο δ' μονασῆ-
 ριον ἀνδρας οἱ ὁποῖοι δύρισκουταν σχεδὸν πεινῶντε χροῖωσιν εις τῶν ὑπα-
 κωλῶν, ὁ ὁποῖος ἐπρακτικῶν νὰ μάθω, ποῖαν πρῆρορίαν ἢ ὠφέλειαν
 δύρισκασιν ἀπὸ τὸν τόθωντας ἴσπιν. ἀπὸ τῶν ὁποῖωσ ἀλλοι μὲ εἶπισι,
 πῶς ἦσαν σιμα μῆχοι σχεδὸν εις δ' βάθος τῆς ἀβύσσου τῆς ταπεινοφρα-
 συῆς, μὲ τῶν ὁποῖαν λοιπὸν ἐδιώχασιν καὶ ἐνικεῦσαν πᾶσαν λογίε πύ-
 λεμον. ἄλλοι ἐλέγασιν πῶς δύρισκουταν εις τόσῶν ἡμερότητα καὶ
 εἰρηλῶν τῆς καρδίας τως, ὁποῦ δύρισκουταν τελείως ἀναμνησθῆ ἀπὸ
 καθε λογίε ἀμνησιν πόνου καὶ ἡμωρίας ἢ λύπης, δὲ ὅ, τι κακῆ, καὶ
 ὑβρισίαι, ἢ λοιδωρίαν τως εἶχασιν εἰσῶ, ἢ καμῶ μνωδῆ. Εἶδα κα-

Τρόπος νὰ
 διαλλάτ-
 π πνᾶς
 τοῦς σῶαν-
 τίους.

ποιοῦ ἄλλως ἀπὸ ἐμείνου τοῦ ἀγίου ἀνθρώπου, ὃ ἀξίως παντοῦ
 νῆς ἐθυμήσεως. οἱ ὁποῖοι ἔχοντας εἷα εἶδος καὶ μίαν πρῶσψιν ἀγ
 γαλικῶς, ὡς μίαν πολιὰν ἀφ' ἑσίων, μετέτα ἦσαν φθασινοὶ εἰς μίαν
 ἀκακίαν βαθυτάτην καὶ μεγαλωτάτην, καὶ εἰς μίαν ἀπλότητα ὅπι
 τετηδευμένῳ χρομδίῳ ἐκ περαρέσεώς τως, ὃ ὄχι φυσικῶς, μὰ θε
 ληματικῶς, καὶ ὁδοσουλδίῳ ὡς κροθωμδίῳ δὲ τῷ βοήθειαν τῆ
 θεῶ, ὃ ἡ χωρὶς λογαριασμέν, καὶ ἀφρονα, καθὼς συμπαίρει τῶν γερόν
 των τῶν κοσμικῶν, τοῖς ὁποῖοις ἐχρῆσθαι συνήθειαν νὰ τοὺς κράζουσι πρῶ
 φροναε καὶ μαρολόρω. ἐμείνοι ἀπ' ἐξω ἦσαν ὅλοι ἡμεροὶ, καὶ ὁσὺν
 εἶ, πασίχαροι, ἔχοντας ὃ τὰ ἡθιῶς, καὶ τὰ λόγια τως ἀπλάσα καὶ
 δαπνοῦδῶτα, ὃ ἀπόθευτα. πρῶγμα ὁποῦ εἰς ὀλίγως δὲ τοῦ γέροντας
 ὁσὺσεται, μὰ δὲ μεσωθίον τως ἐπεθυμέσασι ὡς ἐξήτουσασιν πανθ
 ἵνα μετῶ ψυχῶν ὡς ἀν' αἴγια βρέφη, τὸν δὲ καὶ τὸν πρῶσῶτατος,
 καὶ εἶχασιν δ' ὄμμα τῆ νοός τως δὲ κροθὸν καὶ ἀδιαφοροπὸν καὶ σερεῖον
 ἐναντίον τῶν δαμύων, καὶ τῶν παθῶν. Αἴφῃσι μὲ ἡθελεν ὁ χροόν
 τῆς ζωῆς μου, ὡς ἱερά κεφαλῆ, καὶ διηροῦδῶν, καὶ ὡς ἀγαπτικῆ τῆ θεῶ
 ἀδελφότης καὶ σινάθροισι, ἀν' ἐγὼ ἡθελαν θελήσει νὰ διηροῦμα
 τῷ ἀρετῶ ἐμείνων τῶν μακαρίων, καὶ τῷ ἀγιότητα τῆς ζωῆς τως, ἡ
 ὁποῖα μετῶ ὑψηλότητάς ἐμιμῶσιν τὸν οὐρανὸν. ὁμως καλλίτε
 ρον εἶν ὡς πλέα ὠφέλιμον, νὰ καλλωπίσωμεν, ὃ ἡμεῖς τὸν λόγον μας
 δὲ τοῦ κέποι καὶ ἰδρωῖτας τως ἐμείνων, ὡς τὰς πρῶ κινήσω. ἐσὺς εἰς
 μίμησιν ἀγαπτικῆ τῆ θεῶ, πρῶ δὲ ἰδικαῖς μας καὶ ὁτελεῖς νου
 θεσίως καὶ παραμέσες. Ἄφῃ πῆ χωρὶς καμῖαν ἀπλοχίαν, ἀλήθεια εἶν,
 ὡς δ' μικρότερον ὡς ἐμείνον ὁποῦ εἶναι ὀλίγον ὠφέλιμον, καλλωπί
 ζεται καὶ εὐαλίεται δὲ δ' καλλιτέρον ὡς μεγαλύτερον. μὰ πρῶκα
 λῶσας νὰ μεδῆν λογιῶσασιν πῶς ἡμεῖς νὰ γεράρωμεν τίποτας πλάσῶν
 καὶ ὡς πρῶμα δὲ πῆ σινῆθεια εἶναι τῆς ἀπιστίας, νὰ χαλαῶ ὃ
 νὰ φθεῖρη τῷ ὠφέλειαν ὁποῦ ἐμπαρεῖ νὰ ὀρίσκη πινῶς, ὅπιταν πῶς ὀνη
 παλιν λογιῶν ὡς ἀπολουθῶμεν εἰς τὰ πρῶσῶτα μὲ τὸν λόγον μας.

ὠφέλιμα
 παραδείγ
 ματα καὶ
 διδασκα
 λίας.
 Ἐπιστροφὴ
 τῶν μεγάλων
 ἰσδῶν.

ε
 ε
 ε
 κ
 κ
 λ
 λ

νών, με μίαν τέχνην ἔδύποιον, ὅ ἄρεμα ἀνθρώπων. Ἐ λέγει πρὸς
 τὸν ἰσίδωρον. αἴσιος ὁ ἐποφάσιος ἔδιδάλεξες μέσσασι νὰ βασά-
 ξης ἀπάνω σου τὸν ζυγὸν τῆς χριστιανῶ ἰσίδωρε, πλὴν ἡμῶ νὰ κέμης κα-
 νεία ἄλλο πρᾶγμα, θέλω νὰ γυμνασῆς, νὰ κέμης ὑπακωλῶ. Ἐ ἐκεῖ-
 ἔνος τῆς ἀπεκρίθηκε. καθὼς δ' ἰσίδωρον δίδεται εἰς τὰ χαίρια τῆς χαλι-
 κέος, νὰ κέμνη ἔ με τῶ φωλια, καὶ με δ' σφυρι, ὅ, π' ἔργον θέλει, καὶ
 τῆς ἀρέστη, τοιοῦτο ζῶπως καὶ ἐγὼ δ' ἀγιώτατε πάτερ, δίδω τὸν ἕμην
 τόνμου εἰς ὑπακωλῶ εἰς τὰς ἀγίας σου χεῖρας. Ὁ ἐκεῖνος ὁμέγας ἔσων-
 τας νὰ θεραπευθῆ ἄπο ἔστων τὸν λόγον, ὁ δ' παράδδγμα ὁποῦ τοῦ
 ἰ εἶπε, πρὸς τοῦ δίδει τῶ ἐργασίαν τοῦ σίδερονίου καὶ δινωτοῦ ἰσι-
 δωρε, λέγων τὰς του. θέλω ἀδελφέμου νὰ πρᾶσεκῆς εἰς τῶ θύραν τῆ
 μονασηρίου, ὅ νὰ προσέφθης, καὶ νὰ κέμνης μετάνοιαν εἰς καθεῖνα
 ὁποῦ νὰ ἐμπέτη, καὶ ὁποῦ νὰ δὲχῆς, λέγων τὰς, πρὸς ἀλλοῦ δὲ ἐμένα
 πατέρα μου. Δὲ ἡ εἶμαι ἀδοκίης ἢ ἀμαρτωλός. τῆ ὁποῖου ἐκεῖνος τέ-
 ἰ τοιας λογίς ὑπέκρουσεν, ὡς οἱ ἀγγελοὶ τοῦ θεοῦ. προσμείωντας λοι-
 πὸν ἔτῃτος ἐπὶ χρόνου εἰς τῶ τοιαύτω ὑπακωλῶ, ἔ φθαίνοντας εἰς
 βαθυτάτω ταπεινώσιν καὶ κατάνυξιν, ἢ φελοσεν ὁ ἐπαγετὸς καθε-
 ρούμῳ ὕσερα ἄπο τῶ διορίαν τῶ νομικῶ τῆ ἐπὶ χρόνων, καὶ τῶ
 ἀσύκριτον ὑπομνητῶ ἄνδρὸς, νὰ τὸν συμαριθμήσῃ ἔτῃτος ὡς ὑπε-
 κ' ράξιον ἀνάμεσα εἰς τοὺς ἄλλοις ἀδελφός, ἐπ δὲ καὶ νὰ τὸν χειροτο-
 νήσῃ. καὶ ἐκεῖνος ἔκαμε πολλὰ παρακάλια καὶ μετ' ἐμῶ τὸν ἀδελφῆ
 καὶ με ἄλλας πρὸς τὸν ποιμένα, νὰ τὸν ἀρήσῃ ἐκεῖ νὰ τελειώσῃ τὸν
 δρόμον του εἰς τῶ ἰδίαν ὑπηρεσίαν, ὁ ὁποῖος με τὰ λόγια τοῦ ἔδιδε νὰ
 κ' τῆς ζωῆς του, ὅ τὸ κέλεσμα ἄπο τὸν θεῖ. δ' ὁποῖον καὶ ἐγίνε. Δὲ ἡ
 ἀφίνων τὰς τοῦ ὁ πρὸς ὡς καὶ διδ' ἀσκαλος εἰς τέτοιας λογίς τᾶξιν, ὕσε-
 κ' ρα ἄπο δέκα ἡμέρας με τῶ ἀδοξίαν ἔ ἐξῶ τῶ ὁποῦ ὑπέμνησεν, ἐμί-
 σευσεν ἄπο τούτω τῶ ζωῶ μετ' ἐμῶ δ' ὄξαν, παρρημάμῳ πρὸς
 λ' τοῦ καὶ τὸν πορτάριον τῆς μονασηρίου, τῆ ὁποῖα εἶχεν εἰπεὶ ὁ μακάριος,
 ὅ π' ἀν' ἀξιωθῶ νὰ ἔχω παρρησίαν καὶ θάρρος πρὸς τὸν θεῖ, δ' ὄγλυζορῶ
 τερον θέλεις εἶσαι καὶ ἐκεῖ ἄπο ἐμῶ ἀχάριστος. δ' ὁποῖον ἐγίνηκεν,
 εἰς μεγαλώτατω πληροφορίαν καὶ βεβαιότητα τῆς ἀκαταχμῶτου
 τοῦ ὑπακωλῆς, καὶ θεομιμήτου ταπεινώσεως. Ἡ ρώτησα ἐγὼ ἔτῃτος
 λ' ἔ τὸν μέγαν ἰσίδωρον, ὁπόταν ἔζη, π' ἔ λογίς ἐργασίαν, καὶ ποῖον ἔργον
 εἶχεν ὁ νοῦς του, ὁπόταν ἐβρίσκετον εἰς τῶ πόρταν, καὶ δὲν μοῦ δ'
 δ' ἔ κρυψε,

ἔκρυψε, θέλωντας νὰ μὲ ἀφελήσῃ ἐκεῖνος ὁ αἰετίνος. εἰς ταῖς ἀρχαῖς,
 λέγει, τῆς ὀπισθοφῆς με ἐλόγιαζα ἐτῶτο, πῶς δὲ τῆς ἀμαρτίας
 μου ἦμαι πολυμήμος, καὶ δὲ τὸ ἐπρεπε νὰ κάμνω ἐκείνῳ τῷ
 μετένοιαν νὰ πέρω εἰς τὰ πόδια καὶ δ' ἐνός, τῷ ὁποίῳ ὁμῶς ἐκαμνα
 μὲ μὲγάλῳ πικρῶν καὶ ἀνάγκῳ. Ἐκεῖ δὲ ἄμαρτου, μὰ περναῖ-
 τας εἰς χρόνος, διόπισκεμεν λοιπὸν δὴ χάσκειαιαν λύπῳ τῆ καρδίας,
 ἀνεμύωντας μετὸν τῆς ὑπομονῆς με ἀπὸ τὸν δὴ, πάλιν περναῖοντας
 ἄλλος εἰς χρόνος, ἐλογαρίαζα μετὰ εἰς τῷ καρδίῳ μου ἀνάξιον τῆ
 ἐμαυτῶν μου εἰς τῆ κατοικίας ἐκτὸν τῆ μοναστηρίου, καὶ τῆς θεωρίας
 συνομιλίας ἐκείνων τῶν πατέρων. Ἐ τῆς κοινωνίας τῶν θεῶν Ἐ ἀχαρῶ
 των μυστηρίων, Ἐ τῆ θεωρίας Ἰνὸς κατὰ πρόσωπον. δὲ τῷ ὁποίῳ ἀφορ-
 μιῶν, νύωντας κατὰ εἰς τῆ γλυτὰ ὀμμάλια μου, Ἐ πλεῖ κατὰ δ' φρό-
 νημα, Ἐ τῆ λογισμῶν, ἐπὶ πρῶτον καὶ ἐκείνω ὅπου ἐμπέναςσι, εἰς ἐκεί-
 νοισ ὁποῦ ἀρχῆσαι, νὰ δὲ χρῴται τὸν δὴ δὲ λόγον μου. Συμβαθεῖ-
 ἔμεροι ἡμεῖς ὁμάδι μίαν φοράν εἰς τὴν ζάπτειαν, ὁ μέγας ἐκεῖνος ὀπι-
 σάτης εἰς καὶ τηρομήμος κλινώντας δ' ἄγου του σώμα εἰς δ' αὐτῆ με,
 μου εἶπε. θέλεις νὰ σοῦ δ' εἶξω εἰς μίαν ἐχάτῳ Ἐ βαθυτάτῳ πολιῶν
 εἰς γηραιότερον ἀνδρα εἰς θεῖον φρόνημα, καὶ μίαν γενέμῳ ἄγιαν, καὶ
 ἐγὼ πρῶτον αἰῶντας ὅν πολλὰ, κράζει ὁ μέγας ἐκεῖνος ἐπὶ τῆ δὲ ἄτερῳ
 ζάπτειαν εἰς ἀμοναχὸν λαυρεῖον τούνομα, ὁ ὁποῖος διρίσκεταν εἰς δ'
 μοναστήριον σαρανταοκτὼ χρόνους, καὶ ἦτον δ' ὑτέρος πρεσβύτερος τῆ
 ἱερατεῖας, καὶ τοῦ ἁγίου βήματος. ἔσωντας νὰ ἐλθῇ λοιπὸν, εἰς νὰ κάμῃ
 μετένοιαν γονυπωτῶς τῆ ἡγεμονίας, πέρον διλογίαν ἀπὸ ἐκεῖνον, Ἐ ἀφ' οὔ
 ἐγένεθη, δὲν τῆ εἶπε τίποτας ὁ ἡγεμόνος, μὰ ἀρῆκεν τὸν Ἐ ἔσεκεν ἐμ-
 πλωθεντῆς ζάπτειας, Ἐ δὲν ἐξώγε, Ἐ ἦτον τότε ἀρχὴ τῆ γυμνασῆς. ἔσε
 καὶ λοιπὸν ἐπὶ τῆ ὁμοῦ δὴχος νὰ κινῆται μίαν μὲγάλῳ ὄρα ἢ εἰς δ' ὄρα,
 εἰς ζάπτον ὁποῦ ἐγὼ ἀνέβουμου καὶ νὰ σοχαδῶ εἰς πρόσωπον ἐκεῖ-
 νου τῆ καλῆ ἐργάτου, βλέπωντας τὸν ὅλον ἄστρον μὲ τῆ πολιῶν, ἀθρο-
 πηογ δ' οἷα χρόνους, καὶ ἐτῆ ἐκόντας ἐκεῖνος δὴχος ἄλλῳ ἀπό-
 κρισιν ὡς δ' τέλος τῆ φαγητῆς, ἀφ' οὔ ἡμεῖς ἐσυνοδηκαμεν, πέμπεται
 ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν ὅσον καθηγεμόνον εἰς τὸν προφητῆρον μέγαν ἰσίδω-
 ρον, νὰ τῆ εἰπῆ τῷ ἀρχίῳ τῆ ζακωσοῦ ἐνάτου ψαλμοῦ. μὰ ἐγὼ
 ὡς πενηστότετος ἐσοῦ ἡμου δὲν ὤκησα νὰ δοκιμάσω τὸν γέροντα
 δὲ τῆ ἐρωτῆταις ὅν, πὶ ἐλόγιαζε πρῶτον ἐκόντας ἐκεῖ, μου ἀπεκρίθη λέ-
 γοντας, βαίνοντας ξηγύρου εἰς τὸν πομῆρα με τῷ ἐκείνω τῆ χοις εἰ-
 δὲν ἐλόγιασα οὐδέ πῶς πῶς νὰ ἀρίζουμου, τίποτας πρῶτον ἀπὸ
 ἐκεῖνον

Ἡ ὑπακοή
 ἔταπεινά
 σι τοῦ μο-
 ναχῆ λα-
 ρεῖου.

Ἡ πομέ-
 νων ὑπε-
 ρμενα τὸν
 πῶ.

6

6

6

6

6

6

6

ἐκείνον, μὰ δὲ τὸν δὲ, καὶ διὰ τοῦτο ὁ πατήρ Ἰωάννη, δὲν ἔσενά ὡς αὐ
 ἔμπροσθεν ἑαπέζης ἀνθρώπινης, μὰ ἐλόμαζα πῶς ἔσενά ἔμπροσθεν
 τῆ θείας θουσιασθρίου, καὶ ἔκαμνα τῷ πρὸς τοῦ χλωίου. δὲν ἀφίνωντας,
 οὐδὲ πρᾶχωρῶντας διὰ κενόν α. ξόπον νὰ δεχθῆ ἢ ψυχίμου πνὰ κεν
 ἔλογισμὸν, οὐδὲ καμίαν κενὴν εἰνοιαν εἰαν πόν τῆ καθερου μάρου μου,
 διὰ τῷ εἰλικρινῆ μου ἔκαθαράν πρὸς αὐτὸν καὶ πίσιν καὶ ἀγάπην,
 διὰ ἢ εἶπεν ὁ ἀπόστολος, πῶς ἡ ἀγάπη δὲν λογαριάζει τὸ κενόν ὁ μὲν
 κατέχει ἢ τῆ δὲ ὁ πατήρ, πῶς ὁ πόναν ἱνάς δώση τὸν ἑαυτοῦ εἰς
 ἀπλότητα ἢ ἀλοκίαν θεληματικῶ, δὲν δίδει πλῆα τόπον ἢ κενόν
 τῆ πονηρῆ εἰαν λίνον τοῦ ἑαυτοῦ του. Καθὼς ἀληθινὰ ἦτον ἐκεῖνος ὁ δι-
 κάμος ὁ σωτήρ καὶ ποιμὴν τῶν λογικῶν πρὸς βᾶτων διὰ τῆς πῆ θεῆ βο-
 θείας, τέτοιον εἶχεν ἀπὸ τὸν δὲ, ἔ τὸν οἰκονόμον τοῦ μαρτυρίου, σώ-
 φρονα ὡς αὐτὸν καὶ ἄλλον, πρᾶόν, καὶ ἡμερον, δὲ ὁ πόναν ἔχου πολλὰ ὀλί-
 γου. Ἐ τῆτος ὁ μέγας ἀββαῖς πρὸς ὠφέλῃαν πολλῶν ἀλλων, δὲ χως κα-
 μίαν ἀπᾶν ἐπρᾶκνήθη εἰς ὀργλῶ εἰαν πόν ἐ τοῦ τῶ οἰκονόμου μίαν
 τῶ ἡμερῶν, ὀρίζωντας νὰ διαχθῆ ἄκαμα, μὰ ἐγὼ γνωρίζωντας πῶς
 ἐκεῖνος ἦτον ἀμεμπτος καὶ χωρὶς πλάσμων εἰς ὅ, π τὸν ἐκατηγόρα
 ἔκατάβαλεν ὁ ποιμὴν, ἀπολοζούμου πρὸς τὸν μέγαν ἐκεῖνον χω-
 ρισά, σωτηροῦντας, ἔ βοηθῶντας τῆ οἰκονόμου, ἔ ἐκεῖνος ὁ θεὸς μὲ
 ἀπεκρίθη λέγωντας, ἔ ἐγὼ πατέρα μου τὸ γνωρίζω, πῶς δὲν ἔχῃ πλά-
 σμων, ὁ μὲν καθὼς εἶναι λυσιπτερον πρᾶγμα καὶ ἐλεηνόν, νὰ ἀρπάση
 ἱνάς δὲ φωνὴ ἀπὸ δὲ εὐμαίνος βρέφου πεινασμένη, τέτοιας λογὶς
 ἀδικεῖ ἔ τῆ ἑαυτὸν του, ἔ τὸν ἐργάτῳ ἐκεῖνος ὁ πού εὐρίσκειται ἢ ἔχῃ
 εἰνοιαν ἔ φροντίδα ψυχῶν, δὲν τῆ δίδωντας καθε ὡραν σεφάνου
 ἔ ὅσω τὸν γνωρίζῃ ἔ μπορεῖν νὰ ὑπομῶ, ἢ μὲ ὑβρισίαι, ἢ μὲ ἀπμίας,
 ἢ μὲ ἕλεθενιπτοι, ἢ ἐπαργμῆς. διὰ ἢ ἀλλοεξόπως ἀδικεῖται
 εἰς ξία μεγάλα πρᾶγματα. πρῶτον, διὰ ἢ σερόνεται τῆ μισὸν ὁ πού
 ἢ θελε λάβῃ ἀπὸ τῆ ἐπιπίμωσιν καὶ κατηγορίαν, δὲ ὄτερον, διὰ τῆ ἔμπο-
 ρῶντας νὰ ὠρελῆ ἔ ἄλλους ἀπὸ τῷ ἀρετῷ ἄλλε ἱνάς, δὲν δὲ ἔκαμε.
 λ δὲ εἶπον, ἔ δὲ βαρῶτα τον εἶνα, διὰ τῆ πῆ πολλῶν, φορᾶ, ἐκεῖνοι ὁ πού φά-
 νῆται δοκιμῶτατοι ἔ τέλειοι ἔ ὑπομονηπικῆ τῆ κῆται, ἀμελέμωροι
 καμπῶν, ἢ μηδὲ ἐλεγχόμενοι λοιπὸν, μηδὲ ὀνειδιζόμενοι ἀπὸ τὸν
 πρὸς ὡτα ὡς αὐτὸν εἰαρετοι, ἐσεροθῆκασι ἔ τῷ ὑπομονῆν ἢ πρᾶότητα
 ὁ πού εἶχασι. διὰ τῆ καλὰ ἢ νὰ εἶναι ἡ γῆ καλὴ ἢ καρποφόρος ἢ πα-
 λ χεῖα, ὁ μὲν ἢ ἐλλείψιμον τῆ νερὸ κατέχει ἢ κᾶμνει τῷ καὶ πολυ-
 πλάσιάζει δὲ χορτάρι, ἔ γῆνᾶ ἀκαθάς, τοιοῦτο ξόπως λείπωντας
 καὶ

α. προς
κορ. 1 ε.

ὁ ραῖον
παράδειγ
μα τῆς
γῆς.

καὶ

καὶ τὰ νερά τῆς ἀπειρίας ἔ τῆς ὑβρισίας, ἡ ψυχὴ ἐκείνη ὅπου ἦ τον πρὸ
 ἴτερως καλῆ, θέλει βλασάνει εἰς τῆ λόγουτις ἀκαήθαις ὑπερηφανίας
 ἔ πορνείας, ἔ ἀφοβίας. ἔ τῆς γνωρίζοντας ἐκείνος ὁ μέγας ἀπὸ σο-
 λος ἐγραψε πρὸς τὸν ἱερόθεον, λέγωντας. εἰς σου ἐμπροσθέντως πα-
 ρακλήσου ἀναλήσιως, καταδικασέ τους ἔ εἰς κηρὸν, ἔ ἔξω ἀπὸ τὸν ^ε
 κηρὸν. μὰ ἐγὼ φιλονεικῶντας, μὲ ἐκείνον τὸν ἀληθινὸν ὁδηγὸν, καὶ
 φέρωντάς του ἐμπροσθεν τῷ ἀδείειαν τῆς ἐδικτῆς μας γλυαῆς, καὶ τῆς
 κηρῶν μας, ἔ πῶς οἱ πολλοὶ τάχα μὲ τῷ ἀκηρὸν καὶ ἀνάλιον ἐπί-
 πληξιν ἔ κατηγόριαν, ἴσως δὲ ἔ μὲ τῆ ἐγκηρὸν ἔ πρέπουσαν, χωρίζου-
 ται ἀπὸ τῷ ὑπακούω, ἔ ἀπὸ τῷ ποιμένω, ἔ δ' μονασήριον, ἐκείνος πάλ-
 λιν ὅπου ἦ τον κατωκικήριον τῆς σοφίας, μου ἔ λεγῶ. ἡ ψυχὴ ὅπου δὲ
 τῷ ἀγάπῳ τῆ χριστῆ, ἐδέθη καὶ ἐπῆρα δόθη μὲ πίσυν, καὶ μὲ ἀγάπῳ
 εἰς τὸν πνευματικὸν ποιμένα, ἀκομὶ ἔ νὰ πιάχη μέχρις αἵματος, δὲν
 χωρίζει ποτὲ ἀπὸ ἐκείνου, καὶ τὸσον πλέα αὐ ἡ θελε τύχη νὰ ἀφελθῆ,
 ἔ νὰ διεργετηθῆ πρῶτῆρα ἀπ' ἐκείνον μὲ πνευματικαῖς διεργεσίαις ^ε
 εἰς τῷ θεραπείαν τῆς μωλώπων καὶ τῆς λαβωματίων τῆς ἀμαρτιῶν
 τῆς, ἐνθυμουμένη τὰ λόγια ἐκείνου ὅπου εἶπεν, ὅ π πῶς οὔτε ἀγγελοι,
 οὔτε ἀρχαί, οὔτε δυνάμεις, οὔτε ἄλλη καμία κήτις ἐδωθήθη νὰ
 μᾶς χωρίσῃ ἀπὸ τῷ ἀγάπῳ τῆ χριστῆ, ἔ τῆ ποιμνίος. μὰ ἐκείνη ἡ
 ψυχὴ ὅπου δὲν θέλῃ εἶσαι ἐτῆ βεβαωμένη, καὶ δεδεμένη, καὶ καλ-
 λημένη, πολλὰ θαυμάζομαι, αὐ δὲν πῆρα μὲν εἰς δ' μονασήριον δι-
 κηρα καὶ ἀπαρτος, ἔ ἀδιαφόρετα. δὲ τὶ εἶναι ἐσπιμνῆ καὶ ἀνακα-
 τωμένη μὲ μίαν πλάσῳ καὶ ψύσῳ ὑπαταγῳ. ἔ κατὰ ἀλήθειαν
 ὁ μέγας ἐκείνος δὲν ἠπάτησε τὸν ἑαυτὸν του, οὔδ' ἐψύσῃ, ἀλλὰ καὶ
 ὡδήγησε ἔ ἐτελείωσε, ἔ ἔφερεν εἰς τὸν χῆ ἀμωμῆς ἔ κατ' ἀρᾶς θυ- ^ε
 σίας τῆς ὑπὸ κέσωντου. Ἄς ἀκῆσω μὲν σοφίαν θεῆ, ἔ ἄς θαυμάσω μὲν
 πῶς ἀφῆσκειτον εἰς οὐδὴ γῆϊνα ἔ ὄσρακνα. θαυμάζοντας ἐγὼ (δύ-
 ρισκόμενος εἰς ἐκείνο δ' μονασήριον) τῷ πῆσιν, καὶ τῷ ὑπομονῆ, καὶ
 τῷ ἀδάμασον καρτερίαν εἰς τὰ ἐπιτήμια τῆ πρῆσῳτος ἔ τῆς ὑβρι-
 σίας, καὶ τοῦ διαδμοῦς ὅπ' ἐπάχασιν ἐκεῖνοι ὅπου ἦσαν ἐκείνωσιν ἐρ ^ε
 χόμενοι ἀπὸ τὸν κῆμον καμῖαν φοραῖ, ἔ ὅ χ μόνον ἀπὸ τὸν πρῆσῳτα,
 μὰ ἔ ἀπὸ τοῦς κατωτέρισθ μοναχῳ, ἠρώτου δὲ οἰκοδομῆ ἔ ἀφέ-
 λφαν ἐδικλῳμου καὶ πειον ἀδελφῶν ὅπου ὄρισκῆζον δεκαπέντε χρόνους
 εἰς τῷ μονῆ, ὄνομα ἀββάκυρον, τὸν ὁπῳδιον μάλισα ἔ βλεπα ἔ ἀδι-
 κῳεῶ χεδὸν ἀπὸ ὄλου, ἔ καμῖαν φοραῖ ἐδῳκετον ἔ ἀπὸ τῷ ζῳαπε- ^ε
 ζαν ἀπὸ τοῦ ὑπῆρέτας, ὅπῳδιον τῆ ἐκῳμνασι δὲ τὶ φυσικὰ ἦ τον καμ-
 πῳσι

ὅπου ἡ
 πῳ ἀββα-
 κῳε

λ
 λ
 λ

πόσον πολύλογος καὶ ἀνοητὴς εἰς τὴν γλῶσσαν. ἔλεγα λοιπὸν πρὸς
 αὐτὸν. ἀδελφε ἀββιάκουε ποία εἶν ἡ ἀγία καὶ βλέπωσε καὶ σημερι-
 νὸν Ἐδιδόνουσίσε δὸτὸ τὴν ξάπτεζαν, ἡ κριμάσση πηλαῖς φοραῖς ἀδὲ
 1 πωτος. καὶ ἐκεῖνος μοῦ ἀπεκρίθη ἐτῆζη, πῶς δύσόν μοι πάτερ με, πῶς οἱ
 2 πατέρες μου με δοκιμάζουσι, ἀν κέ μινω καλὸν καλὴν ἡρῶν, μὰ δὲν εἰ
 καί μινωδὸν ὄπιταυτῆ, καὶ ἀληθινὰ, καὶ ἐγὼ γηωρίζωντας τὸν σκοπὸν τῆ
 καθηγουμέλου ἡ αὐτῶν, τὰ ὑπομῖνα ὅλα χωρὶς κατένα βάρος. ἡ
 3 ἰδὸν δεκαπέντε χρόνους εἰ διανοῦμαι τῆτο, κατὰ πῶς καὶ αὐτοῖ μου
 εἶπασιν εἰς τὴν ἀρχιλευσῶς εἰτέ βηκα εἰς τῆτο τὸ μονασῆριον, πῶς ἔως
 4 τῶν ξιάντες χρόνους δοκιμάζουσιν ἐκείνους ὅποῦ δὸτὸ τῶσμουται τῆ
 σμα. ἡ μὲ καθε δίκαιον εἰ καί μινωδὸν πάτερ ἰωάννη, δὲ καὶ χωρὶς δοκι-
 μῶν τῆς φωτίας καὶ τῆς σφύρας, δὲν τελειώνεται εἰ χουσαφιδὸτὸ μῖνον
 5 τας λοιπὸν ἐδῶτος ὄχνηναῖος στραπάτης τῆ χριστῶ ἀββιάκουρος δ' ὄχρη
 νου ὕσερα ἀφ' οὔ ἐπῆγα ἐγὰ εἰς ἐκεῖνο δ' μονασῆριον, ἐπέρασεν δὸτὸ
 6 τούτῳ τὴν ζῶν πρὸς τὸν κύριον, λέγωντας τῆτο πρὸς τῶ πατέρας,
 Ἐ μοναχῶ, ὄχρησι τῆ κυρίου μου, ἡ ἔσας ὄχνην, ἀλλὰ καὶ δὲ καὶ
 7 πειράζουμα, ἀλλὰ σωτήριαν μου δὸτὸ ἔσας, ἐπαρμείνα ἀπειράσος δεκα-
 8 ἐπτά χρόνους πρὸ τῶσ δαίμνας. τὸν ὅποῦ ἀφ' οὔ ἀπέθανεν, ἐπέσα-
 9 ξεν ὁ δικαίωτατος ποιμὴν καὶ καθηγουμέλος, νὰ σῖταφιαδὴ ὁμάδι
 10 μὲ τῶ ἀλλοῖ ἀγίω ὅποῦ ἐκεῖνῶν ἐκεῖως ὁμολογητῆς, καθὼς
 ἦτονε ἄξιον. Ἀ δὲ καὶ χωρὶς ἄλλο τῶσ μινωτῆς τῆ καλῶν, ἀν θελήσω
 11 νὰ θάψω εἰς δ' μνήμα τῆς σιωπῆς εἰ κατόρθωμα καὶ τὰ ἀθλα τῆ μα-
 κεδονίε, ὁ ὅποῖος ἦδὸν ὁ πρῶτος δὲ ξένος ἀπ' ἐκείνῳ ὅπῃ ὄρισκου- πρὸ μακ
 12 ταν ἐκεῖ. ἐδῶτος ὁ ἡραπτημέλος δὸτὸ τὸν δῆ, τῆ ὄποικ τῆς σωτηρίας δανίου τοῦ
 13 ἐφρόνηζεν ὁ κύριος, φθάνοντας μίαν τῆ ἡμερῶν ἡ ἑορτῆ τῆ ἀγίων θεο- ἀρχιδιακό
 14 φανίων, πρᾶκαλέ, τὸν καθηγουμέλον πρὸς ἕτερα δ' ὄ ἡμέρας νὰ τῆ
 15 συχωρήση νὰ παῖν εἰς τὴν ἀλεξάνδρειαν δὲ καὶ ἀποίαν τῶ χρεῖαν, τῶσ-
 σωντας τῶ ὄμως νὰ ὄγη δ' ὄγλυτορύτερον δὸτὸ τὴν χάραν ἐξ τῶ
 ἀελοουθίαν, ἡ ἔξιμασίαν τῆς ἑορτῆς. μὰ ὁ διάβολος ὅποῦ μισᾷ δ'
 16 καλὸν, ἐμποδίζοντας τὸν ἀρχιδιάκον, τὸν ἔκαμε λαβῶτα δὲ λήμα
 δὸτὸ τὸν ἡγουμέλον, νὰ μὴ φθάση εἰς εἰ μονασῆριον τὴν ἡμέραν τῆς
 17 ἀγίας ἑορτῆς, κατὰ τὴν διορίαν ὅποῦ εἶχε λάβη ἀπ' ἐκεῖνον. λοιπὸν
 φθάνοντας μίαν ἡμέραν ὕσεράτερα, ὁ πρῶτος τὸν ἐχώρισεν δὸτὸ τὴν
 18 διακνίακου, καὶ βαίνει τὸν εἰς τὸν ὕσερον τόπον τῆ ἀρχαρίων. ὁ καλὸς
 19 ἀρχιδιάκονος, ἡ διωπατάατος τῆς ὑπομονῆς ὑπαρέτης δὲ χῆται δι-
 χως καμίαν λύπην τὸν λόγον καὶ τὸν ὄρισμόν τῆ παξὸς Ἐ ποιμῆτος
 ὡς

ὡς ἂν νὰ ἤθελεν ὀπιμιθεῖν ἄλλος καὶ ὁ ἑαυτὸς. κἀμνοντας λοιπὸν
 ἐδούτος εἰς τὴν τοιαύτην τάξιν σαράντα ἡμέρας, τὸν ἐπέβατε πάλιν ὁ
 ὄρος ποιμὴν καὶ διδάσκαλος εἰς τὸν ἴδιόν του βαθμὸν, ἔ τότε πάλιν
 εἰς μίαν ἡμέραν ὑσερα πρῆχελείται ἀπὸ τὸν ἀρχιδιάκονον, νὰ τὴν ἑάλει
 εἰς τὴν πρῶτον ὀπιμίον, ἔ αἰμίαν, λέγοντας πῶς ἐπῆσεν εἰς τὴν
 χόρον κἀποιον πρᾶγμα ἀσυχώρητον. μα γνωρίζοντας ἑὸς καθη-
 γουέως, πῶς ἐκεῖνος δὲν ἐλεγε ἀλήθειαν, μα πῶς δὲ ἐξῆτα τοῦτο
 δὲ ταπείνωσιν, ἐκαταπέειθη, ἔ ὑπήκουσεν εἰς τὴν καλὴν ἐπιθυμίαν
 τῆς ἐογάου. καὶ ἐβλεπε ἑνας μίαν πολὴν ἀξίαν πάσης ἀλαβείας ἔ
 ἐπέκειντο εἰς τὴν τάξιν τῆς ἀρχαρίων, ἔ ἐπράκαλλε ὄλου με καθεραὶ
 καρδίαν, νὰ ἀρχουται ἀπὸ λόγου του, λέγοντας πῶς ἦτονε πεσμείος
 εἰς τὴν πορειαν τῆς πρᾶκῆς. μα ἐμῆκα τῆς ταπεινοῦ ἐπαρόυθη ἐδού-
 τος ὁ μέγας μακεδόνης, δὲ πορίαν ἀφορμὴν ἔδραμε με περὶ θυμίαν
 θεληματικῶς εἰς τέτοιας λογὶς ταπεινῶν ἀρχαρίων, λέγοντας, πῶς
 οὐδέποτε εἶχε γρηκιμηδίην εἰς τῆς λόγου του τῆς ἐλδοθείαν, ἔ ἐλα-
 φροτήτα ἀπὸ πᾶσαν λογὶς πόλεμον, οὐδέ ποσὴν γλυκύτητα τῆς θεϊκοῦ
 φωτός, ὅτι ἐζηροῖκα, καὶ ἐδουμάζετο τε. ἔ ἴδιον εἶν τῆς ἀληθείαν, νὰ
 μὴ πῶσαι, καὶ ἴσως, καθὼς λέγουσι ἑνας, δὲ πὴ δὲν δούουται,
 μα τῆς ἀληθῶν εἶναι ἴδιον νὰ πῶσαι εἰς ἀμαρτίαν, καὶ νὰ ἐγέρων
 ταί πάλιν ὅσας φορὰς σινέβη πᾶτο. μα ἔρον εἶν μόνον τῆς ἀμαρ-
 τῶν, ὡς ἂν πῶσαι μίαν φορὰν, νὰ μηδὲν ἐγέρωνται ποτέ. ὑσερα ἀπὸ
 τῆς οὐκονόμου τῆς μοναστηρίου με ἐθαρεσε πᾶτο. ὅπταν ἡμῶν νέος
 λέγει, καὶ εἶχα τὴν ἐνοίαν τῆς ζῶων, μου ἐσινέβη ἔ ἐπῆσα, εἰς βα-
 ρύτατον πῶμα τῆς ψυχῆς. μα ἔχοντας σινέβησαν νὰ μὴ δὲν κρύπτω
 ἕπιπτας καὶ εἰς τὴν φωνῆαν, εἰς τὸ ἐπὶ ὄτερον μέρος τῆς καρδίας με, καὶ
 πᾶρατα δὲν παχύνοντας πλέκω ἐμπρὸς εἰς τέτοιαν ἀμαρτίαν, ἐφανε-
 ρωσα τῆς ἐξουῆς καὶ ποιμῆτος με τὴν ἀμαρτίαν μου, νικῶντας τὴν οὐρανὸν,
 ἔ οὐρανὸν λέγω ἔ τέλος τῆς πρᾶξεως. ἔ ἐκεῖνος με πῶσαιχαρον ἔ γε-
 λῶσαι πρῶτον με εἶπε, κἴ τῶσαι με ὀλιγον εἰς τὰ μάγουλα, ἀμε-
 τεκνον μου, ἔ δὲχως νὰ φοβάται ἕπιπτας μηδεποσῶς, κἀμε δὲ δὲκῶ
 νημάου ὡς καὶ περὶτερα. ἔ ἐγὼ ἔσωντας νὰ καταπειδῶται ἔ νὰ πῶ-
 σῶσαι με μίαν πῶσιν θεομῶν, εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἐπληροφόρηθηκα πῶς
 ἐθεραπῶσθικα ἀπὸ ἐκεῖνο δὲ πάθος, ἔ ξέχοντας τὴν σφάταν μου χαί-
 ρωντας ὁ μῆδὲ κα ξέμῶντας, ἔ κἀμνοντας τὴν ὑποπρῆσιαν μου. Πᾶσα
 τάξις τῆς κλεισῶν πρᾶγμάτων, ὡς καὶ λέγουσι ἑνας, ἐχθὲ εἰς τῆς λόγου τῆς
 πολλῆς ἀσφοραῖ, ἐπειδὴ λοιπὸν ἔ σιμαῖ εἰς ἐκείνῶν τῶν σινουδιαν τῆς

Γρηγόριος
 ὁ θεολό-
 γος.

πρὸς τοῦ
 οἰκονόμου
 τοῦ μονα-
 στηρίου.

Τρόπος τῆ
διηγήσεως
τοὺς κείρ
ρους καὶ κε
νοδέξας

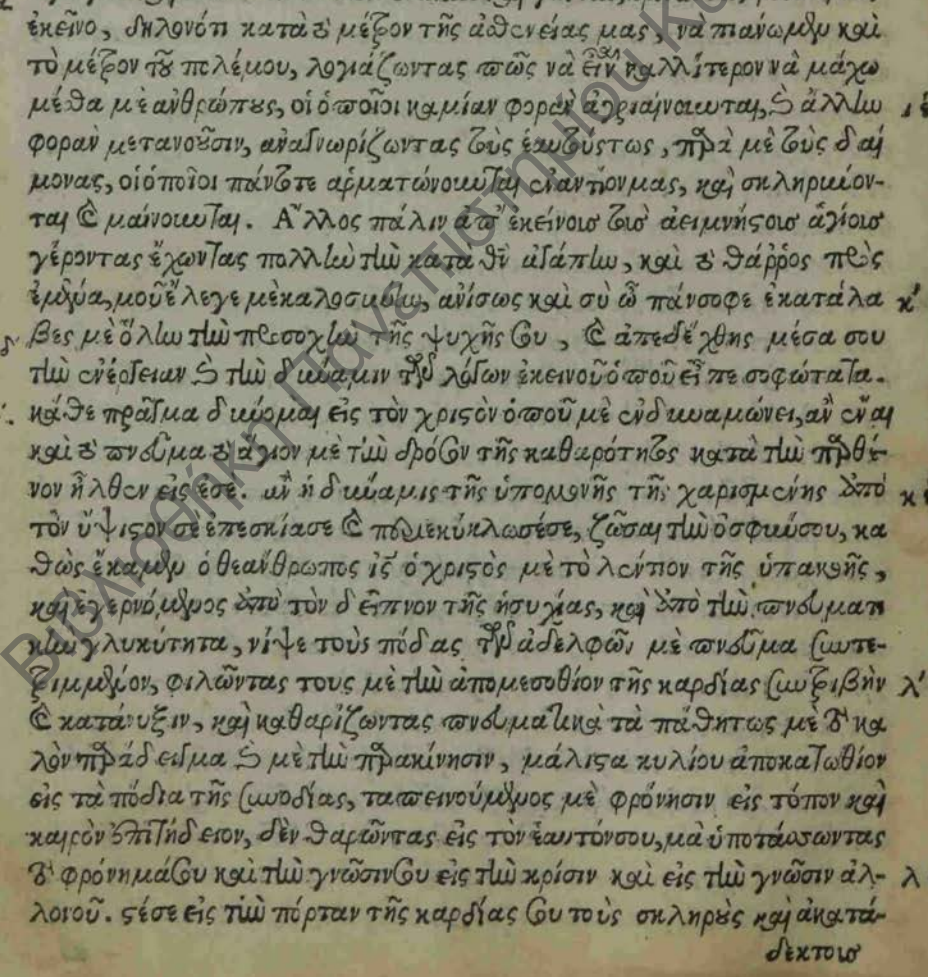
κοναχῶν δὲ ῥίσκευται καὶ περὶ πάντων καὶ γνώμων διαφοράς, ὅποταν
 ἤθελε γνωρίσει τινὰς ἀπὸ τούτων ὁ ἰαξὸς ὁ πνευματικὸς νὰ ἀγαποῦσι
 νὰ ἀποφάσισται, ὅποταν ἤθελε τύχη νὰ ἐρχοῦνται κοσμικοὶ εἰς τὸ μα
 νασίριον, τούτω τὸς ὑβρίζει μὲ μεγαλώταταις ὑβρίσιαις, Ἐπεὶ οὖν
 τέ τοις ταῖς πλεῖσ ἀπὸ τῆς ὑπερησίας ἐμπεδωθὲν ἐκείνων τῶν κοσμι
 κῶν, εἰς τούτων ὅπου ἀπ' ἐκεῖ ἔκλυον ἐκρίβουσαν ἀσυνδαικτικοί,
 ὅποταν ἐθέλασιν ἔλθῃ εἰς τὸ μονασίριον κοσμικοί. καὶ θεῶσαι πᾶς ἔ
 γίνετον ἓνα πρᾶγμα μέγαλον καὶ ὑπὲρ τῆς φύσιν, πῶς αὐτὴ ἡ ἴδια κε
 νοδοξία ἐδιάχετον ἀπὸ λόγου τῆς, ἔφύγετο τοῦ αἰθρώπου. Δὸν
 θέλωντας ὁ θεὸς νὰ μὲ σιωπήσῃ τῆς δὲ χλιῆς ἐνός ὅπου παρὸς, μίαν ἐβδ
 μάδα προπτερας ἀπὸ τὸν μισομόνημου, ἐκάλεσεν εἰς τὴν λόγου τοῦ ἐκεῖ
 νον ὅπου ἦτον δὲ ἄλλος ἀπὸ τὸν ποιμῆνα, ἀνθρώπον θαυμαστοῦ ὀνομα
 ζόμενον μελωᾶν, ὁ ὅποιος ῥίσκευτον πενήντα ἐνιαυτοὺς εἰς ἐκκοσμίον,
 Ἐἶχε ὑπερησιᾶσαι πᾶσαν λογίαν ὑπερησιᾶσαι. τῆς ἔτι τῆς ἡμέραν λοι
 πὸν καὶ μνηστῆρας ἡμεῖς τοῖς σωρευθῆσιν κανόνα τῆς τῆς ἀγίου κειμή
 σεως, ἔξαρτα γίνεται πλήρης ἐνωθίας ὁ τόπος ἐκεῖνος εἰς τὸ ὅποιον ἐκεῖ
 τετον ὁ ὅσος, Ἐπὶ καλεῶντας ἡμεῖς ἐκείνον τὸν μέγαν ποιμῆνα, ἐδῶκε
 θέλημα νὰ ἀνασκευάσῃ τὸν τάφον, εἰς τὸν ὅποιον ἦτον βαλλόμενος
 ὁ ὅσος. Ἐπὸ ὅποιον ἀπὸ ἐκάμαρ, βλέπετε ὅλοι μας ἔβρεχον ἐξω
 ἀπὸ ταῖς ἡμέρας τοῦ πατοῦ χαῖς ὡς ἀπὸ δὲ ὑβρίσιαις ἡ δὲ ὡς τῆς μύ
 ρου. Ἐ τότε λέγει εἰς ὅλῳ ὁ διδασκαλὸς. βλέπετε, ἰδοὺ πῶς οἱ
 ἰσθῆτες ἔσὶ οἱ κέποι τῶν ποδῶν του ἰσθῆθῆσαν εἰς τὸν ἦν ὡς μύρον καὶ
 ἐπερὶ δὲ θῆκασιν κατὰ ἀλήθειαν ἀπ' ἐκεῖνον. ἀλλὰ ἔλλα πολλὰ κα
 πορθεῖατα ὅπου εἶχε καὶ μεῖ ἐτούτος ὁ πανόσιος μελωᾶς μᾶς εἶπασιν
 οἱ πατέρες τοῦ τόπου. ἀνάμεσα εἰς τὰ ὅποια ἐλέγασιν Ἐ τῆς τοῦ. πῶς καὶ
 ποῖαν φορὰν δέλωντας ὁ πρὸς ὡς νὰ δοκιμάσῃ τῆς ὑπομονῆς, ὅπου τῆς
 ἦτον χαρισμένη ἀπὸ τὸν ἦν, παρὰ μῆρον εἰς τὸ ἡγουμένον, καὶ βᾶ
 νοῦτα μετανοῖαν ἀπ' ἐσπέρας τῆς ἡγουμένου, Ἐ πρὸς καλοῦτα καὶ τῆς
 σιωπῆσαι νὰ λάβῃ διλογίαν, ὁ ἡγουμένος τὸν ἀσῆκε Ἐ ἐκείτετον ἐτῆ
 χαίμας ἕως τῆς ὡραν τῆς κανόνος, ἡγουμ τῆς ὀρθρας, καὶ τότε λοιπὸν ὁ ἄλο
 γῶντας ἔν, καὶ ὑβρίζοντάς ἔν ὡς κενόδοξον Ἐ αἰνοπομένητον, τὸν ἐκα
 με καὶ ἠγέρθη ἀπὸ τῆς γλῶ. ἔξαρτα ἐγνώριζεν ὁ ὅσος ἐκεῖνος ποιμῆν,
 πῶς ὑπομῆν ἀνδρῶν μῆρα, καὶ ἔξαρτα τῆς ἐκαμε Ἐ τῆς ἔκκαμα πρὸς
 οἱ κενόδοξῶν Ἐ νεθέτησιν ὀλοῦν. μὲ ἓνας τοῦ μαθητῆς ἐποικουῦ τῆς ὅσος
 λέ μελωᾶ, ὅπου ἐκάτερε καλὰ τὰ ἔσγα τῆς ἀγίης τοῦ διδασκαλῶ, μᾶς ἐπλη
 ροφόρα λέγωντας, πῶς ἔξαρτα ἔζοντάς ἔν ἐγὼ καὶ Ἐ ἐρωτῶντας τον,

αὐτὴ εἶς ἐκέλευ τῷ γουκελισίαν ὡς ἔκαμν εἰς τὸν ἠγούμνον, ἀποκοιμήθη, καὶ ἐβεβαίωσε πῶς μεταξὺ ὡς ἐκείτερον χάμα, ἀπεσομάψε ἐσοιχολόγησεν ὄλον ε ψαλτήριον. Δεὶ θέλω νὰ ἀφήσω ἀπὸ ἐνηρίαν, νὰ μὴ δὲν σολίσω τὸν σέφανον τούτου μας τῷ λόγῳ καὶ τῆς πραγματείας μὲ τὸν σμαράγδον τῆ ἀκολουθουῦτος διδ' ἄγματος. μίαν φοράν ἐκίνησα λόγον πρὸς ἠσυχίας εἰς ἑνας ἀπ' ἐκείνοισ τοῦσ ἀδρειοπάτω γέροντας, ἐπαμῶντας τῷ πολλὰ, καὶ ἐρωτῶντας τοῦσ διὰ ποίαν ἀφορμὴν δὲν ἐδέδουσαν εἰς τῷ ἠσυχαστικῷ ζωῷ. ἐκεῖνοι μὲ πασίχαρον καὶ γελοῦν πρέσωπον, ὧ μὲ ἦθος ἰλαρὸν, μου ἀποκρίνωσαν, λέγωντας, ἡμεῖσ ἂ πατέρ Γωάννη ἔσωντας νὰ ἡμεῖσ δαν ὑλικὸι ἐ γῆνοι, μετέρομέδα καὶ πολιτεύομέδα, καὶ μίαν ἀγωγῷ καὶ πολιτείαν πλέα ὑλικῷ καὶ γῆινῷ, κρίνοντας μέσασ εκεῖνο, δηλονόπι κατὰ ε μέτρον τῆσ ἀδρειείας μας, νὰ παύωμεν καὶ τὸ μέτρον τῆσ πλέμου, λογάζωντας πῶσ νὰ εἶν καλλίτερον νὰ μάχω μέδα μὲ ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι κα μίαν φοράν ἀφραίνονται, ὧ ἄλλω φοράν μετανόουν, ἀδαινώριζοντας τοῦσ ἐαυτῶσ τοῦσ, πρὶ μὲ τοῦσ δαίμονας, οἱ ὁποῖοι πάντοτε ἀματώνονται τῆσ σάντονας, καὶ σκληρύνονται ἐ μάνονται. Ἄλλοσ πάλιν ἀπ' ἐκείνοισ τοῦσ ἀειμνήσω ἅγιουσ γέροντας ἔχοντας πολλῶν τῷ κατὰ τῷ ἀπάτω, καὶ ε θάρρος πρὸς ἐμόνα, μου ἔλεγε μέκαλοσ σῶμα, αἰσῶσ καὶ σὺ ὡ πάνοσφι ἐκατάλα βεσ μὲ ὄλλω τῷ πεσοχῷ τῆσ ψυχῆσ τοῦ, ἐ ἀπεδέχῆσ μέσα σου τῷ σῆόθειαν ὧ τῷ δυνάμει τῆσ λάσων ἐκείνοῦ ὁποῦ εἶπε σοφάτατα. καὶ θε πρῶτο δυνάμει εἰς τὸν χριστὸν ὁποῦ μὲ σῶ δυνάμωνει, αὐτὴ καὶ ε πῶδωμα εἰς ἄρον μὲ τῷ δρόθον τῆσ καθαρότητοσ κατὰ τῷ πρῶτον ἦλθεν εἰς ἔσε. αὐ ἦ δυνάμει τῆσ ὑπομενήσ τῆσ χαρισμείησ ἀπὸ τὸν ὕψισον σε ἐπεσίασε ἐ πῶδεκῷ κλασέσε, ζωσῶ τῷ ὀσφυσῶσ, κα θῶσ ἔκαμν ὀθειάθρωποσ ἰε ὄχριστοσ μὲ τὸ λόγιον τῆσ ὑπακῆσ, κα ἐν ἐρηνώμωσ ἀπὸ τὸν δ εἶπνον τῆσ ἠσυχίας, κα ἀπὸ τῷ πῶδω μασ κῆν γλυκύτητα, νίφε τοῦσ πόδασ τῆσ ἀδελφῶν μὲ πῶδωμα ζωπτεβιμῶμον, φιλῶντας τοῦσ μὲ τῷ ἀπομεσοθίον τῆσ καρδίας ζωβιβῆν ἐ κατὰ ὕξιν, κα κερθαρίζοντας πῶδω μασ τὰ πᾶθῆτωσ μὲ δ ἠλὸν πρὶ ἀδ εἶμα ὧ μὲ τῷ πῆρακίνοισι, μάλισα κυλίου ἀποκατωθίον εἰς τὰ πόδια τῆσ ζωσδίας, τα πεινούμωσ μὲ φρόνησι εἰς τόπον κα καρὸν ἐπιτήδεον, δὲν θαρῶντας εἰς τὸν ἑαυτόνοσ, μὰ ὑποτάσωντας ε φρόνημάσ καὶ τῷ γνῶσι τοῦ εἰς τῷ κρίσι καὶ εἰς τῷ γνῶσι ἀλογοῦ. ἔσε εἰς τῷ πόρταν τῆσ καρδίας τοῦσ σκληρῆσ κα ἀκατάδεκτω

Περὶ τοῦ καρπῶ, καὶ τῆσ τελείωσ εἰσ τῆσ μοναχικῆσ σωσδίας, κα πολλῶσ ἄλλαισ ὠφέλιμαι ὑποθέσει, κα παραδείγματα

Φιλιπ. δ
Ακκ. δ.
Γωάν. 17.

ε
ε
ε
ε
ε
ε
ε
ε
ε
ε

δειπνῶ, καὶ αὐπνῶ φύλακας καὶ πυλωροὺς, ἔπου εἶναι αἱ τέσσαρες
 χυμῶν ἀρεταὶ τῆς ψυχῆς, ἡ δικαιοσύνη, ἡ ἀνδρεία, ἡ φρόνησις, καὶ ἡ
 σωφροσύνη κρατεῖ τὸν νοῦν σου τὸν ἀκράτητον εἰς δ' κωρμὶ ὅπου πῶδε
 σῶσται ἐδ' ὧ καὶ ἐκεῖ ἄπαντα καὶ ἄτακτα. Γυμνάζου καὶ ἔχε εἰς τὰ
 κινήματα τῆς κινεμένων σου μελῶν ἔ σαλδομετρῶν, τῶν σιδ' ὀστέραν τῆ
 ψυχῆς νοσοῦν ἡσυχίαν, ὅποῖον πρᾶγμα ἀπο ὄλα εἶν' πρᾶδ' οξότατον.
 Γίνου ἀπίοτος ἔ ἀσοβος εἰς τῶ ψυχῶ ἀναμεταξὺ εἰς τοὺς θορύ-
 βου τῆς παθῶν ἔ τῆς δαμώνων. Πνίγει κ' κρατεῖ τῶ γλώσσαν σου
 καὶ χαλίνωνέ τῶ ὀπίταν μάνεται ἔ ἀναγκωτῆ, δὲ νὰ μὴ πρῶπι-
 δ' αἰς ἀπλογίαις ἔ φιλονηγίαις. Μάχου ἔ πολέμα ἐβδ' ομνύτα φο-
 ραῖς ἐπ' αὐτῶν ἡμέραν μεζούτῶ τῶ δ' ἄποιναι τῆς παθῶν ἔ τῆς κακῶν
 τῶ κελίαν, δὲν τῆς ὑπακούοντας εἰς τὰ θελήματάτης. Εἴ μωπῆξε ἔ
 κάρφωσε εἰς τ' ἔξυλον τῆς ψυχῆς, ἡζου εἰς τ' κωρμὶ τ' νεκρομέρον ἔ
 σαυρωμέρον, τὸν ἀκμενα, ἡζου τὸν νοῦν τὸν ἀθροῦβητον, καὶ ὅπου
 ὡπ' ἀμῆνι ἔχει νὰ εἶναι σπριδῆρος ἔ βεβαωμέρος εἰς τὸ ξύλον τῆς
 σαυροῦ, δὲ νὰ μωροῖ κρομέρος μετ' αἷς συχίαις σφυρίαις καὶ κτύ-
 πῶ τῆς ἀμιωῶν, ἐμωαζόμερος, λοιδ' ὀρέ μέρος, χλοῦαζόμερος, καὶ
 ἀδικεόμερος, νὰ ἀπομῶν σρεοῦς ἔ ἀκλόνητος δίχως νὰ λυέται μηδ' α-
 μῶς, μήτε νὰ ὑπομῶν κανεῖνα τζάνωμα, μὰ νὰ θρίσκεται ὄλος κα-
 κ' θαρὸς ἔ ἀκίντος εἰς τὰ πάθη. Εἰ κελύου πᾶν λωγίς σου θέλημα,
 ὡπ' εἶνα ρούχον ἀχίωης καὶ σ' ἔσοπῆς. καὶ ἔτ' ζη γυμνός, ἐμπαδιά
 νὰ πολεμήτης εἰς τ' σπᾶμμα τῆς δισεῖς θρησκείας ἔ μοναδικῆς πο-
 λιτείας. πρᾶγμα ὅπου ἀπο ὀλίγῶ καὶ μετ' ἐμεγάλῶν δυσκολότητα ἐ-
 γνωρίσθη καὶ ἀποκλήθη. Εἰ δ' ὄου ἔφ' τα τὸν τῆς πίσεως θώρακα
 κ' πρὸς τὸν ἀγνωσθέν τὸν καθ' ἡρώμῶν σου, δίχως νὰ ἀφίνης νὰ χα-
 λῆται, ἡ νὰ λαβῶνεται ἀπο καμίαν ἀπισίαν, κατέχοντας βέβαια πῶς
 χωρὶς κανεῖνα πάθος σὲ γυμνάξῃ, ξεξέχοντας τῶ σωτηρίαν σου, λό-
 μαζε εἰς καλὸν ὄλον ἐκεῖνο ὅπου δέχεται ἀπο λόγου του. νίκα καὶ
 κρᾶνέ με εἰς χαλινὰ τῆς σωφροσύνης, τῶ ἀσλῶ καὶ τ' πᾶσμα καθ'
 λ' ἐνὸς ἐμπαθοῦς ἔ ἀθιπῆ ἐπίσματος, καθ' ἐνὸς πρᾶγματος ἡδ' ἐνικῆ καὶ
 σαρκικῶ, ἡ ὅποια ἀφῆ, ἔχθ' ἑλήθειαν νὰ πρῶπῆ δ' ἀδιάντροπα καὶ
 ἀόρητα. Συμάζωνε τὰ ὀμμάτια σου μετ' τῶ μελέτῶ ἔ σιθύμησιν
 τῆς θανάτου, τὰ ὅποια ὀέζουωται νὰ σοχάζουωται πῶδε ἔργως καθε
 ὡραν ταῖς μελαρότητες ἔ ταῖς δ' ἐμωρφίαις τῆς σωμάτων, ἡ ὀλονῶν τῆς
 λ' ἐ πρᾶγμάτων ὅπως βλέπουωται, δὲ ἡ δὲν εἶν' συχωρημέρον νὰ σοχά-
 ζεται ἕνας πῶδε ἔργως ἐκεῖνο εἰς πρᾶγμα ὅπως δὲν εἶν' συχωρημέρον νὰ

θ' ἔχει, οὐδὲ νὰ εἴπω θυμῶ. Καλίνωνε καὶ κατασάγαζε μὲ τὴν ὄψιν
 μέλειαι σου τὸν ποδιέρρον νοῦν ἐμποδίζωντάς τον, καὶ συσφίγωντάς
 τον εἰς εἰς νὰ μεριμνᾷ τὰ ἐδικά του, ὁ ὁποῖος ὡσεὶ ὅπου δὴρίσκειται εἰς
 ἀμείλιαι, πάντοτε θέλει νὰ κατακρίνη, τὸν ἀδελφόν, πῶς ἐκεῖνος ἐρ-
 γάζεται ἀμειλῶς. καὶ δ' εἶχνε πάντοτε πρὸς τὸν πλησίον σου πᾶσαι λο-
 γίς ἀγάπῳ καὶ συμπαθείαι χωρὶς καμίαν πλάνην ἔ ἀπάτιν. Οἱ λοι-
 θέλκοι γνωρίζει μὲ τῆτα τὰ πράγματα ἀληθινὰ ὡ πρὸς φιλέσατε
 πάτερ, ὡὸς ἡμεῖς ἡμεῶσαν μαθητάδες τῆ χοῖς εἴ τότε, ἀνίσως καὶ δὴ-
 ρισκόμενοι ὁμάδι ὁλοι, ἐχόμεν ἀγάπῳ εἰς ἀλλήλους μας. Ἐλα ἔδω
 πάλιν μὲ ἔλεγχον ἐκεῖνος ὁ καλὸς με φίλος, ἔλα ἔδω, καὶ συνη-
 τοίχησε μετ' ἐμας, καὶ πολέμησον ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τῆς ψυχῆς σου, ἔ
 πίπε καθε ὡραν ἐπὶ ὀφθαλμοῖς καὶ τοὺς γέλωτας ὡὸν νεροῦ ζωοπιόν,
 ἐπειδὴ ὁ ἄγιος δαβὶδ ὁ προφήτης ἐς ὠντας νὰ ἴδεται ὅλα τὰ τε-
 ρανά πράγματα καὶ τὰ χαράμενα ὅπου εἶναι ὑποκατωθῶν τῆ οὐρανῆ,
 τέλος πάντων ἀπορῶντας ἐλεγχον. νάτε, ἡ πρῶτον εἶναι εἰς τῆτο τὸν
 κόσμον καλὸν ἢ τερῶνόν; οὐδένα ἄλλο βέβαιον πρᾶ νὰ κατοικῶν ἰν ἀ-
 δελφοὶ ὁμάδι. Μὰ ἀνίσως ὁ ἀκομι δὴν ἡ ἐπιθήκαμεν νὰ λάβωμεν
 δι' καλὸν τῆς ζωαῦτης ὑποκοῖς ἔ ὑποκοῖς, καλὸν εἶν λοιπὸν καὶ ἰν γνω-
 ρίζοντας τὴν ἀθροείαν μας, νὰ εἴπωμεν μακρὰ καὶ μένας ὅτι εἰς ἀθλη-
 τικὸν σάδιον τῶν τῆ χοῖς εἰς ἀποστόων, καὶ νὰ ἐπαμείνω ἐμείνωσ ὅπου
 ἀγωνίζουται εἰς ἐκεῖνο, καὶ γὰ τῶς πρᾶ καλέμεν ὑπομονὴν ὅτι τὸν
 θεόν. Ἐνικήθηκα ἐγὼ ὅτι τα λόγια τῆ ἀγαθοῦ πατρὸς ὁ ἀρίστου διδ α
 σιάλου, ὁ ὁποῖος εἶπε ἐρῶν καὶ μετ' ἐμῶν με ρῆτιν διασελκίωστε
 καὶ προσηλικίω, ἡ καλὸν εἰπεῖν με φιλικῶ ἀγάπῳ καὶ δὴ θεοῖν,
 τὸσον μού ἐπαρέσε τὴν ἐπιμεθίω ζωὴν εἰς τὴν ζωοδιαν τῶν ἀδελφῶν,
 ὅπου ὅτι τοὺς λόγῳ του ἀνεγναζόμενος ἐγὼ, ἡ δέλισα χωρὶς κα-
 μίαν ἀμφιβολίαν νὰ δώτω τὰ πρεσβεῖα καὶ τὰ νικητήρια, τῆς μακα-
 ρίας ὑποκοῖς. Ἀκόμι λοιπὸν ἐνθυμούμενος μίαν πολλὰ ὠρελίμην
 ἀρετῶν τῶν μακαρίων τούτων ἀνδρῶν, πάλιν διηρώωντας ὡὸν ὅτι πα-
 ρὰ εἶδον, θέλω σὰς φέρει ἐμπροστί σας τὰ ἀκαλλώπιστα καὶ ἀνωφέ-
 λούτα ἀκατητολογήματα τῆ λόγου με. Στέκωντας ἡμεῖς πολλῶς
 φοραῖς εἰς πρῆσενχίω τῆς ἱεραῖς ἀελοουθίας, ὁ πατήρ καὶ ποιμὴν ἐσο-
 χάσει καὶ ἐσημάδευσε καποικε ὅπου ἐξωτυχεῖν ὁμάδι, ἐπὶ ὁποῖος
 ἐπρὸς ἀξεμίαν ἐβδ ὁμάδα εἰκωντας ἐμπροσθεν τῆς πύρας τῆς ἐκ-
 κλησίας νὰ καμνοῖ μετάνοιαν εἰς ὅλους ἐμείνωσ ὅπου ἐμπένασι καὶ
 διηρώσι, καλὰ καὶ νὰ ἡθῆς ἔ κληροκῆ, ἡ ἰουου πρεσβύτεροι. Πάλιν
 ἐγὼ

Γωάν. ι γ.

καλ. ρλβ.

ε

ε

κ

κ

λ

λ

ἐγὼ

ἐγὼ βλέπωντας πᾶν ἄπο τοῦ ἀδελφοῦ νὰ εἶκει πλεῖα πρᾶ τῶν ἄλλων
 πρῶσεχῶς εἰς τὴ ψαλμοδίαν, Ἐμάλις εἰς τὴ πρῶτολογίαν τῶν ὕμνων,
 εἰς τόσον ὅπου ἐφάρμετον ὁμιλῶντας μὲ δ' ἦθος τοῦ εἰς μὲ δ' πρῶσωπόν
 τοῦ νὰ δξαλέγει) μὲ ἄλλοις, ἠρώτου νὰ μάθω τὴν σῆνοιαν τῆ ἔθους τῆ
 μακαρίας ἐκείνου. καὶ ἐκεῖνος δὲν θέλωντας νὰ μοῦ κρύψῃ ἵπποτας δξα
 ὠρέλθαν μοῦ εἶπεν. ἐγὼ ὡ πάτερ ἰωάννη ἔχω (ζωήθησαν καθε φορὰν
 ὅπου νὰ ἀρχίζῃ ἡ ἀκροθεσία νὰ συμαζῶνται ὅλοι μὲ τῶν λογισμοῦς, τὸν
 τοῦ μὲ, Ἐ τὴν ψυχῆ μου, Ἐ νὰ τὰ βάνω ἔμπροσθεν εἰς τὰ ὀμμάτια
 μου τὰ εἰδότερα, καὶ νὰ τοὺς κράζω, λέγωντας. ἔλθετε νὰ προσκυ
 νήσωμεν, καὶ νὰ προσάτωμεν ἔμπροσθεν τῆ χροῖς τῆ βασιλείας τοῦ
 Θεοῦ μας. Πάλιν ἰζητάζοντας πῶς ἐκείνον ὅπου ὄπιθεν
 τὸν τὰ φαγητὰ, τὸν ὄρισε καὶ ἐκείνου ἐτοῦτο. δξα τὴ βλέπωντας τὸν
 πῶς εἶχε μίαν μικρὴν ταυλοπούλιαν καὶ ἐκρέμιζον εἰς τὴν ζῶνίω του,
 ἔμαθα πῶς καθημερινὸν σημαδ ὄντας τῶν λογισμοῦς τοῦ, τῶν ἐλεγχμ
 ὅλοισ εἰς τὸν ποιμῆα. καὶ δὲν ἐβλεπα μόνον τῆστον νὰ κάμνῃ ἐτ ζη, μὰ
 καὶ ἄλλοις πολλοῖς ἀπ' ἐκείνοισ ὅπου ὄρισκουταν ἐκεῖ καὶ ἐνάμνασι
 δ' ὁμοιοι, δξα τὴ καθὼς ἐγὼ εἶχα χροικήσει, καὶ τῆτο ἦτονε πρῶσαμα
 καὶ εἰτο λὴ τῆ πρῶσωτος. Κάποιοις ἀπ' τοὺς ἀδελφοῦ ἐδιώχθηκε
 μίαν τῶν ἡμερῶν ἀπὸ τὸν ποιμῆα, δξα ἵ εἶχε κατηρηρήσει πρὸς αὐτὸν
 ἄλλοις εἰς ἀ μοναχόν, δυσφημῆτας τὸν Ἐ λέγωντας πῶς ἐκεῖνος ἦτον
 πολλὰ λάλος καὶ φλύαρος. καὶ τῶς εἰσπίμηνει εἰς τὸν φυλῶνα
 τῆς μονῆς ἐπὶ ἡμέρας πρᾶκαλῶντας νὰ συχωρηθῇ καὶ νὰ ἀξιω
 θῇ νὰ ἔμωπημέσα, δ' ὅποιον ἀκούωντας το ὀφιλόψυχος ἐκεῖνος πατήρ,
 ἰζητάζοντας τὸν, καὶ ὄρισκωντας τὸν πῶς δὲν εἶχε ἵπποτας φαγωμέ
 νον ὄλας ἐκεῖνας τὰς ἔξη ἡμέρας, τὸν κάμνει νὰ χροικήσει, ὅπ ἀνθέ
 λι νὰ κάμνῃ τὴν κατοικησίαν τοῦ εἰς δ' μονασήριον, πῶς εἶχε νὰ τὴν βάλῃ
 εἰς τὴν τάξιν τῶν μετανοούτων. ἀφοῦ λοιπὸν δ' ἐδέχθη τοῦτο με
 ταχαρᾶς ὁ μετανοῶν, ἐπρῶσαξεν ὁ πατήρ νὰ τὸν φέρουσιν εἰς δ' χωρι
 σὸν μονασήριον ἐκεῖνων ὅπου ἐλάμασι δξα τὰ πᾶσιματά τως, δ' ὅποιον
 καὶ ἐζήνηκε. ὁμοις ἐπαρῶδη εἰθυμηθῆκαμεν τῆς πρῶσημῆς μονῆς, ἀς
 εἰποῦμεν ὀλίγα ἵνα δξα λόγουτις. Ἡ ἴτονε εἷας τόπος ὅπου ἔλειπεν
 εἷας μίλιον ἀπὸ δ' μεγάλον μονασήριον, ἀπῆρηγῆτος, λεγόμενος φυ
 λακῆ, εἰς τὸν ὅποιον ποτὲ δὲν ἐφάρμετο κακῶς, οὔτε οἶνος, οὔτε ἔλαμον
 εἰς βρώσιν, δ' ἄλλο ἵπποτας, πρᾶ ἄρτος, Ἐ λε πᾶ' λάχανα. εἰς τῆστον
 τὸν τόπον ὁ πατήρ καὶ ποιμῆα ἀγαθὸς ἐκλειεν ἐκεῖνοισ, ὅπου ἐθέλασι
 πρᾶνομήσει εἰς ἵπποτας, ὕσερα ἀπὸ δ' κάλεσμά τως, καὶ τὴν ἔμπασιαν

καὶ εἰς ἡ
 τῆ ἐκατε
 κριμα.

Περὶ τῆ μὲ
 νασηρίου
 τοῦ λεγο
 μένου φυ
 λακῆς ὅπῃ

μετανοούτων.

εις τ' μονασιήριον, δίχως να μπορούω να δ'ω γέμισα, και δεν εις ε'κασι ζω-
 φοριασμενι, μα χωρισα, η δ' υομαδι ε' ποδισότερον, ε' εις ε'κασι τό-
 σον καιραν εκει μετα ε'ως οτου ο κύριος να επληροφ'ορα τον η'σούμ'μοι
 πως ανείχε συλ'χωρημ'ους. ειχε και κωμ'ισιον η βαλ'μ'ον ο η'σούμ'μος
 εις εκεινον τον τόπον ε' απο πανωθ'ιον τ'ως, ο'να μεγάλον και δεκ'ριλι-
 κ'ον ανθρωπον ονομαζ'ομ'οι ισαακ, ο ο'ποιος ε'διδε καθενος τον τόπον
 ου τ' α'μοδιον, ε' ε'δ'υτος ε'ζητα απ' εκεινωσ' απου τ'ε η'σαν π'ρα δεδ'ο-
 μ'οι να κ'εμ'οι πανθ'τιμ'ω χειρον ε' απ'ρα δεσ'μιτοι τ'ω προσδ'υ-
 χ'ιω, δ'ελωντας ουσ' να προσδ'υχ'ωνται παντοτε. ειχε και πολυ πλη-
 θος τ'η' φυλλων τ'ης βασι'ας, α'α να εργ'αζ'ουνται κωμ'ια φοραν, ε' να
 φ'υροσ' ε' παθος τ'ης ακηδ'ιας. ε'τουτη η'τοτε η'να τ'ας α'ασι, ε'τουτη η'ε-
 νε η'δ'ε'ρωγη και η' α'σκησις ε' ο'β'ις εκεινων τ'η' μακαριων, απου ε'ζη-
 τ'ω'ν κατ'α αληθειαν να ιδ'ουσι ε' π'ε'σωπον τ'ε θε'σ' ισαακ. και κ'ε-
 νος ε' ε'κ'ε'πω τ'η' αγ'ων ανδ'ρων. μα να ουσ' μιμα'ται εις υ'ποτας με-
 ρος, αν'αι αυ'ξ'οσις τ'ης σωτηρι'ας. μα να θε'λει υ'νας να ακολουθα και
 να μιμα'ται ο'λοτελωσ' τ'ω πολ'ιτε'αντας ο'λονων αν'αι α'δ' υ'ατον και
 α'λορον, δε' τ'ω μεγ'αλω δε'ροθ'ω τ'η' βαθ'μων τ'η' κατασ'ασεων εκει-
 νων απου δ' ουλ'δ'ουσ' τ'ε θε'ε. Ο'ποταν ε'ρροικ'ου'μεν ε' πικ'ραν με'δα
 εις αν' ε'λε'γ'ω και εις τα ο'πιη'μ'ια απου μ'ας διδ'ουνται δε' τα α'μαρ κ'
 τη'ματα μ'ας, τοτε α'σ' ε'ιθυμ'ου'μεδα τ'η' α'μαρ π'ων μ'ας δε' να μ'πο-
 ρου'μεν σοχαζ'ομ'οι δ' βαρος τ'ως, να υπομ'ωμ'ω τ'ω διορ'θ'ωσιν ε' τ'
 ε'λεγγ'ον, α'σε ο'πε β'λε'πωντας ο' θε'ος τ' β'ιαν ε' τ'ω ανα'γκ'ασιν εις τ'ω
 αρετ'ω η'μας τ'η' β'ιασ'ων ου, τ' ο'πο'ιαν θε'λε' να μ'ας γ'ινε'ται, να μ'ας τ'α'ς
 λιω'τη τ'α'σ' α'μαρτιας μ'ας, ε' να μεταβα'λη εις χα'ρα, εκεινω τ'ω λυ' κ'ε
 π'ω ο'πε μ'ας δ'αγκ'α'νει τ' καρδ'ιαν μ'ας, με' ε' χα'ρισμα τ' αγ'απ'ης ου.
 καθ'ωσ' λεγει ο μακαριος δ'αβ'ιδ' ο' προσ'η'της π'ρος τον θε'ον, κ' ε' πλη-
 θος τ'η' ο'δ'ωων τ'ης καρδ'ιας μου, η'σ'ρα'νασι ε' ε'χαρι'νασιν α'π'η'ρη-
 ρια ου τ'ω ψυχ'ω μου εις τον καιρον τ'ως. Μ'ω λησμον'ισα μ'ω εκεινε
 ο'που ε'λεγε π'ρος τον κ'ν. ω' κυριε μου π'σ'αμ'ς θλι'ψ'ες πολλ'α'ς και κ'α-
 και'ς με' ε'δ' ειξ'ες, ε' ε'πειτα σ'ρεφ'ομ'οι π'ρος ε'μ'ω, με' ε'ζ'α ο'ποι'σες
 ε' απο τ'ω α'β'υασον ε' δ' βαθος τ'ης γ'ης υ'σ'ερα απο δ' π'ω'μα, π'α'λιν
 με' ε'συρες ε' αν'βασ'ες με εις τ'ε λο'ρου ου. Μακαριος ε'ιν εκει'θ'ι, ο
 ο'ποιος υ'βριζ'ομ'οι ε' δ' κ'ηκο'ιμ'οι α'α τον θυ' και ε' η'με'ραν, η'να γ'-
 κ'ασε τον ε'αυτον ου να μ'ω δ'ποκοιθ'η, μηδ'ε' να ενδ'ιακοιθ'η, ο'πο'ιων λ'
 τας καθ'ε π'ρα'γμα α'α τον θυ', α'α τ'η' θε'λε' χορ'δ'ισει ο' ζ'ου'σ'ας με' ζω'
 μαφ

φαλ. 4.

φαλ. 6.

λ

λ

μαρτύρας, & θέλει απολαύσει τῷ ἰδίῳ παρρησίῳ ὅτι θάρρος μὲν ἐστὶ
 ἀγγέλω. Μακάριος εἶναι ἐκεῖνος ὁ μοναχὸς, ὁ ὁποῖος λογαριάζει
 τὸν ἑαυτὸν τοῦ σωῆς εἶναι ἀξιῶς, νὰ ἀτιμάζεται & νὰ δευδενέται κα-
 θε ὄραν. Μακάριος ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἐέκρασε ὁ θέλημα του ὡς ὁ
 1 πέλρος, & ἔδωκε τῷ πνύμαλι καὶ του διδασκάλου τῷ ἐπιμέλειαι του
 καὶ τῷ φροντίδα του, διὰ τὴν ἐπίτητος θέλει σταθῆ εἰς τῷ δεξιῶν σου
 2 ρωθῆτος χριστοῦ. Ὁποῖος ἔδωκεν ἀπὸ λόγου του, ἢ ἀποδέχεται μὲ
 μαίταν ἢ ἔλεγχον καὶ τῷ ἐπιήκειν ἢ δικαίαν ἢ ἀδικον, ἐπίτητος ἀρ-
 3 νήθη τῷ σωτηρίῳ του, μὰ ὁποῖος δεχεται τὸν ἔλεγχον δίχως πόνον, ἢ
 4 & μὲ πόνον ἀπὸ μέσα του, ὁ γλύζορα θέλει ἐπιτύχη τῷ ἀφῆσιν τῶν πται-
 σμάτων του. Δεῖχνε καὶ φανερώνε τῷ θεῷ νοερώς καὶ εἰς ὁ ἐνδότερον
 μέρος τὸν ψυχῆς σου τῷ καθαρῶν ὅτι ἀδολον πῆσιν ὅτι ἀγάπῳ ὁποῦ
 5 ἔχει πρὸς τὸν πνύματικὸν σου πατέρα, ὅτι θεὸς τὸν θέλει βεβαμά-
 σει & πληροφορήσει μουσικὰ & ἀγνώσα τῷ ἀγάπῳ ὁποῦ τῷ βασιᾶς,
 6 ἔδωκε νὰ (ἡ γίνε) ἔπειτα πᾶσα οἰκεῖος ὅτι ἡμερος & καλοσωπτος. Ἐκεῖ-
 νος ὁποῦ φανερώνε τῷ ἡρώμῳ σου καθε λογῆς ὅτι τῶν πειρασμῶν,
 7 ὅτι τῶν κακῶν λογισμῶν, ἔδωκε τῷ φανερῶν καὶ ζωντανῶν πῆσιν, & τῷ
 βεβασιότητα ὁποῦ ἔχει εἰς τῷ λόγου του, μὰ ἐκεῖνος ὁποῦ τὸν χῶνι εἰς
 8 ὁ ἐνδότερον τῆς καρδίας σου, ἐκεῖνος παρρησίῳ πλανώμενος εἰς ἀνοδίας,
 9 καὶ εἰς κρημνοῦ. Ἀνίσως καὶ ἐπιθυμῶν νὰ γνωρίση αὐτὴ ἀγαπᾶ
 καθολικῶν τῶν ἀδελφῶν, & τὸν πλησίον σου, & τὸν ἑαυτὸν σου ἀκομῆς, τότε
 θέλει εἶσαι πληροφορημένος εἰς τῷ το, ὁποῖαν βλέπει & κλαίη δὲ τὰ
 10 σφάλματα καὶ συμφορᾶς τῶν ἀδελφοῦ του, & πάλιν χαίρεται δὲ τῆς
 περὶ ὅπως ὅτι τὰ χαρίσματα ὁποῦ ἔχει ἐκεῖνος. Ἐκεῖνος ὁποῦ (σωμι-
 11 κέ λωντας μὲ ἄλλοι φιλονεμᾶ νὰ βεβασιώση, καὶ νὰ εἰση τὸν λόγον του,
 καλὰ ἢ νὰ λέγει τῷ ἀλήθειαν, ὡς γνωρίζη, ὡς ἀρῶς εἰ ἀρῶς ἰαν δὲ
 βολικῶς, ἡρώμ ὑπερηφάνειαν, καὶ αὐτὸν καμνη ἐπίτητος εἰς τῷ (σωμι-
 λίαν ὁποῦ καμνη μὲ τῶν ἰδῶν σου, ἴσως καμνίαν φορᾶν ἢ θελε μπορέση νὰ
 12 ἰαξοῦθῆ ὁπὸς διζομῶνος & βωλιμῶμῶνος ἀπὸ τῶν μεγαλύτερες του, μὰ
 13 ἀνίσως ὅτι εὐρίσκειται τοιοῦτος & πρὸς τοῦ μεγαλύτερες σου & σοφω-
 τέρου, τοῦτο ὁ πάθος του δὲν δύνεται νὰ ἰαξοῦθῆ με τέχνῳ αἰνῶν.
 14 Δὲ τὴν βεβασιᾶ ὁποῖος δὲν εἶναι ταπεινός εἰς τὰ λόγια, φανερόν εἶναι ὡς
 οὐδὲ εἰς τὰ ἔργα θέλει εἶσαι, δὲ τὴν ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν εἶναι πιστός εἰς ὁ
 ὀλίγον, ὀλιγώτερον θέλει εἶσαι πιστός εἰς ὁ πολὺ, καὶ θέλει εἶσαι καὶ
 15 ἀνυπότακτος. Δὲ τὴν ὁποῖος δὲν ὑποτάσσεται, οὐδὲ κλίνεται εἰς τὰ
 λόγια, οὐδὲ εἰς τὰ ἔργα, δὲ τὴν ὑπακούσει, καὶ ἐπίτητος δὲ τὴν κηπάζει
 16 δὲ καρα,

ὁ κάμαρος, ὁ δὲν θέλει πάρῃ ἄλλο δῶδ τῷ ἀγίῳ ὑποταγῶ ὁποῦ ἔταξε
 νὰ κάμῃ, πρὸ νόμα καὶ ζημίαν εἰς τὸ λόγου σου. Ἀνίσως ὁ ἱερεὺς
 ἐρύλαξε δὲ (ῶς δὲός σου καὶ φάρῃ ἢ ἄδ ὀλον δόλου πρὸς τῷ ὑπακούῳ
 τοῦ πνόμεμα πρὸς σου πατρὸς, ἐποῦ πρὸς ἐκδεχόμενος καθ' ἡμέραν τὸν θά
 νατον ὡς ἢ ὄνοι, ἢ ὡς ἢ ζῶν, μηδὲν φοβάται, γνωρίζοντας βέ
 βαια πῶς εἰς τὸν καμρόν τὸ θανάτου σου δὲν θέλῃ ἔχει νὰ δῶσι αὐτὸς
 δόλοζῆαν τοῦ θεοῦ δὲ τὸ λόγου σου, μαὶ θέλει τῷ δῶσι δὲ λόγου
 του ὁ πνόμεμα πρὸς του πατέρας, τὸ ὁποῖου ἦτονε δὲ σομῆρος καὶ θόλα εἰς
 ὑποταγῶ. Εἰ κεῖνος ὁποῦ εἰς δὲ ὄξαν θεοῦ ἐπὶ ἤρη δῶτὸ τὸν πνόμεμα
 κόν σου πατέρα μετὰ χαρῆς καὶ χωρὶς καμῖαν αἰγῆ κασῖν τῷ ἐννοίαν
 ὁ τῷ φρονίδα καμῖας ὑπηρεσίας, ὁ κενός δικημάτων, δὲν πρε
 φασίζομαι εἰς τῷ ἀνεπιτηδ εἰσότητά σου καὶ ἀγαθῶν του, καὶ ἔπειτα
 ἔξω ἀπ' ἐκεῖνον ὁποῦ ἦλπιζε ὁ ἡθελον, ἐπαθε ἡπότας πρὸσομμα
 δῶτὸ ἀμέλειαντου εἰς ἐκεῖνον, μὲν δὲ τῷ τῷ ἀγίῳ τοῦ σφάλματος εἰς
 ἐκεῖνον ὁποῦ τὸ ἐδ ὀκε δὲ ἄρμα, μαὶ εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ δὲ ἔδ ἔχθηκε, δὲ
 ἡ δεχόμενος τὰ ἄρματα ὁ τὰ ὄργανα τὰ πολεμικῶ δὲ νὰ πολεμῶ
 ἀνδρειωμῶν εἰς ἀντίον τῶ ἐχθρῶν, καὶ χρειαζόμενος καὶ τῷ βουσίαν
 ὁποῦ τὸ ἐδ ὄθη, μετ' αὐτὰ τὰ ἄρματα ἐλάβωτε τὸν ἐμῦν σου εἰς τῷ
 καρδίαν. μαὶ αὖ ἔνα ὁ ἐπὶ σαρκοῦ σου δὲ βουῖτον δικήνημα, ἀναγ
 κασμός δὲ τῷ ἀγάθῳ τὸ θεῶ δῶτὸ τῷ ἀγίῳ ὑπακούῳ, ὁ εἶχε πρὸς
 ὀπει τῷ ἀδείμαί του τὸ καθηγουμῶν, ἀς σέκῃ με θάρρος, δὲ ἡ
 καλὰ ὁ ἐπείσει, ὁ μως δὲν ἀπέθανε. Δὲν κατέχω πῶς ἐπέρατεν δῶτὸ
 τὸν νοῦ μου ὁ φίλοιμου νὰ σᾶς θέσω ἀκμῆ εἰς τοῦτῳ τῷ πνόμεμα
 τῷ ἔαπῆσαν ἄλλον εἰς ἀγλυκῶ ἄρτον τῆς ἀρετῆς, πῶς εἶδα εἰς
 ἐκεῖνο δὲ μονασῆριον ὑπὸ πύργῳ εἰ καὶ οἱ ὁποῖοι ἐταλαπωρέθην καὶ ἐκα
 ταπνεῖαν τοὺς ἐμῶς τως με ὑβρίσιαις ὁ ἡλιμάζασι καὶ ἐκαταφρο
 νου ἄνθρωπῳ κατὰ τῶν, δὲ νὰ μπορούσι γυμνασμοῖσι με τέτοιαν (ῶν
 ἔνα ὁ ἀσκῖν νὰ εἶναι πρὸ σπουδασμοῖσι, καὶ νὰ μὲν θορυβουῖται,
 ἀπὸταν ἐθέλασιν ὑβριδῆ καὶ ἀλιμαδῆ δῶτὸ τῶ ἔξω, ὡς ἢ (ῶν θισμέ
 :οι νὰ μὲν σπανδ ἀλίζουται οὐδὲ νὰ πικραίνουται δὲ τῆς ἀπιμίας. λ
 Ἡ ψυχὴ ὁποῦ πάντοτε ὁ με ἀπουδῆν δὲ λογίζεται πῶς ἔχει νὰ βλα
 γροδῆ ὁ ὄλας τῆς τῆς ἀμαρτίας, θέλει κραλῆ ἔσθαι ὡς δῶτὸ χαλι
 νάρι δῶτὸ τῶ τὸν λογισμόν, νὰ μὲν ἀμαρτῆν. μαὶ ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν λο
 γάζει νὰ βρομολογηθῆ, σέκωντας πάντοτε εἰς δὲ σκότος, καὶ εἰς τῷ τυ
 φλόγητα τῶ νοῦς, δὲ χως κενὸν ὀβρῆν, ὁ καμῖαν ἐξ ὀσωλῶ ἀμαρτῆς, λ
 καὶ ἐργάζεται δὲ κενῶν. Κάθε φορά ὁποῦ λείπωντας ὁ πρὸς ὄμας,

εικονίζοντας δ' πρόσωπόντου, λογιάζωμην πῶς νὰ σέκει σιμᾶμας, Ἐ
φάλογμην πᾶσαι λογίαι (σοφιστικῆς, ἢ λόγον, ἢ ὑπὸν, ἢ βρωῶν, ἢ καὶ
ἄλλο ὑπότασ ὁποῦ νὰ τῆ κερφαίνεται, καὶ νὰ μηδὲν τῆ ἀρέση, τότε
γνωρίζωμην, πῶς κέμνομην ὑπακωὴ ἀληθινῶ ἢ ἀπόθου. Δὲ πὶ
οἱ ὀκνηροὶ καὶ νόθοι μαθητὰδες, χάρουται ὅποταν λείπει ὁ διδά-
σκαλός τως, μὰ οἱ φρόνιμοι καὶ γνήσιοι Ἐ ἐπιθυμητικοὶ νὰ μαθούσι-
σι, τὸ λογαριάζουσι τῆ τοτὸ λείψιμον, δὲ μὲγάλωντος ζημίαν. Ἡ ρῶ
Τισα κέ ποιοιαν φοραὴ εἶα ἀπ' ἐκείνου βῶ δοκιματάτω μοναχοῦ, πα-
ρακαλῶντας τον νὰ μοῦ δ εἴξει μὲ πὶ ξόπον ἢ ὑπακῆ ἔχει τῶ ταπει-
νωσιν, ἢ γου πῶς ὁ ἀληθινὸς ὑπὴκος διώεται νὰ εἶναι καὶ ταπεινός.
Ἐ ἐκεῖνος μου ἀποκρίθηκε λέγωντας. ἀν' ὁ ἀληθινὸς ὑποτακτικὸς θέλει
εἶσαι φρόνιμος Ἐ καλῆς γνώμης, καὶ ἐρηοικιζάμηνος, ἀν' αἰσέση καὶ
νεκρῆς, ἀν' ἀποκτήτη ἢ δ ἀκουον, ἀν' ἔχη τόσον χάρισμα νὰ νικᾷ Ἐ βῶ
πολέμω Ἐ τοῦ πειρασμοῦ τῆς σαρκῆς, καὶ βῶ δ ἀμνητος, λογιάζει
βέβαια πῶς ἢ δύχῆ τῆ πνύμαλευθῶ παξὸς τὰ ἐκαστόρδωσιν ἐπὶ-
τα, Ἐ τότε ἀπομῆει αὐτὸς ἐλεύθερος ἀπὸ πᾶσαι λογίαι οἴησιν, Ἐ τῶ
φον τῆς κενωροξίας. δὲ πὶ πῶς θέλει μπόρεσει νὰ ὑψωθῆ εἰς ἐκεῖ-
νο, δ' ὁ ποῖον λέγει πῶς ἐκαμην ἀπὸ τῶ βοηθειαν τῆ παξὸς βῶ, Ἐ ἔχει
ἀπὸ αουδῆν καὶ ἐπιμέλειαν ἐδικλῶ βῶ. Μὰ ὁ ἡτυχασις δὲν γνωρί-
ζει οὐδὲ ἔχει τῆ τοτὸ εἰ χάρισμα, καὶ βῶ τῶ τῶ ἐργασίαν καὶ ταπεινω-
σιν εἰς τῆ λόγου βῶ, Δὲ πὶ δὲν ἐκεῖ ὑποκατωθῖον εἰς ὑποταγῶ πνύ
μαλευθῶ παξὸς. δὲ πὶ ὁ τύπος τῆς οἴησεως τὸν κάμνει ἢ σῶνέτι βῶ
πῶς τὸ ὄλον φρέρεται εἰς ἐκεῖνον δικῶς, ὑποβάλλωντας βῶ πῶς ἀπὸ
ἐδικλῶ του αουδῆν γίνουται ἐκεῖνα τὰ κερτορῶμα καὶ τὰ κερλα
κὲ ἔργα ὁποῦ κάμνει. Ὅποταν ἐκεῖνος ὁποῦ δούρισκεται εἰς ὑποταγῶ
τῆ ἡγουμῆου, φύη Ἐ νικήτη ἐδῶτω βῶς δ ὑο δ ὄλω Ἐ δεσμοῦ καὶ
ἀπάταις τῆ δ ἀμνητος, ἢ γου τῶ πῶ κερλῶ, καὶ τῶ ὑπερηφάνειαν,
τότε ἀπομῆει παντοῦως ὑπὴκος Ἐ δούλος τῆ χριστῶ. Σπουδάζει
καὶ πολεμᾷ ὁ δὲ βολῶ ποτὲ μὲ νὰ σύρη κερμῆν φοραὴ καὶ νὰ κερ-
ταμολυῆ τοὺς ὑπὴκῶς μὲ μελυσμοῦ, καὶ νὰ βῶ κάμνη σκληροκαρ-
δίω, νὰ μὲν μποροῦπ νὰ δυγάλασι δ ἀκρουον. ποτὲ δὲ πάλιν πῶ κερ-
νωῶντας τοῦ δειαστικῶς νὰ γίνωνται ταραχῶ εἰς ἔξω ἀπὸ τῶ (ωή-
θειαν τως μὲ τῶ ὄργῶ καὶ μὲ τὸν θυμὸν. κερμῆν φοραὴ βῶς κάμνει
νὰ γίνουται ξηροὶ δῆκος κερμῆν δυλάβειαν Ἐ ἀκαρποι, φαγάδες, Ἐ
ὀκνηροὶ εἰς τῶ πρῶσούχῶ, εἰς τὰ πνύματικὰ γυμνάσια ὑπὸ δ φῆ, Ἐ
γεμάτοι ακότω τῆ νοῦς Ἐ τῆς διανοίας, Δὲ νὰ τοῦ κερμῆν μὲ τῆ τῶν

Πῶς ὁ ἀλθ
θ.νὸς ὑπα-
τακτικὸς,
εἶναι καὶ τα-
πεινός.

τὸν ζῶπον νὰ τῶς φαίνεται πῶς δὲν ἀφελιθῆκασι ἴππους ἀπὸ τῆς ὑπε-
ταγώτης, καὶ ἔτι νὰ εἶδῃ καὶ μὴ νὰ ἀφίνοισιν τὸν πόλεμον, ἔ νὰ σφρα-
σιν ὀπίσω, ἵνα νὰ τοὺς ἀγαθὴ παντελῶς ἀπὸ τῆς ἀδελφότητος. Ἐ δὲν
τοὺς ἀφίνοι νὰ νόησοι καὶ νὰ γνωρίσοι, πῶς πολλὰς φορὰς ὁ ἑπαρ-
μῆς ἀοικονομῆς ἐδουλῶν ὁποῦ μᾶς φαίνονται καλὰ, τὸν ὁποῖον προ-
νοεῖ ὁ θεός, μᾶς διδῆ ἀφορμὴ καὶ ἕλλη βαθυτάτης ἑ μεγάλης τα-
πφοροσύνης. Ἐ τῆτος ὁ πλάσιος καὶ ἀπατεῶν δάμων, ἐδιδῶθηκε
πολλὰς φορὰς ἀπὸ καὶ ποιοῦ μὲ τῆς ὑπομονῆς, ἔπειτα τὰ ὀμιλῶντας μας
ἀναμῆ ἔτῆτος, καὶ πρᾶκνῶντας μᾶς νὰ τῆς καταπεισοῦμεν, ἄλλος
εἶας ἀγγελοῦ σατῶν πάλιν ἀποσῶντας ὑσερότερα, παρῆ νὰ μᾶς
ἴθαπατήτη μὲ ἄλλον ζῶπον, διδῶντας μᾶς καὶ ποιοῦ πρῆγορίας
ἰωνδμαλικῆς, ἵνα νὰ μᾶς καὶ μὴ μὲ τῆτος τὸν ζῶπον νὰ συρθεῖμεν εἰς
τῆς ἡσυχαστικῆς ζωῆς. Ἐῖ δ' ἀ μοναχοῦ, οἱ ὁποῖοι μὲ τῆς προσδύχλις
καὶ ἐπιμέλειαν τῆς ἰωνδμαλικῆς παρῆς, ἐχρῆκασι ὑπέκροι, δικατά
κυκῆ, καλοῦσῆτοι, ἐγκρατεῖς, ἀουδῆτοι, ἐλδῆθεροι ἀπὸ τοῦ πᾶσι-
μης, ἔ φερμοῖ εἰς τὰ καλὰ ἔργα, πρᾶς τοῦ ὁποῖοιο σιμῶντας οἱ
δάμνες, τῶς ἐσφείρασι εἰς τῆς καρδιάντως, πῶς ἦσαν λοιπὸν διανα-
τοῖ νὰ πάροισιν εἰς τῆς ἡσυχίαν, ἔ εἰς τῆς ἀναχωρητικῆς ζωῆς, ὄχι
ἀπὸ ἐδ' ὑδουσιταν νὰ κατατήθου εἰς ἀπίθειαν μὲ κείνῃ τῆς ζωῆς
καὶ μὲ τέτοιαις πεπληνημῆς μὲ θοδῆς ἔ ἀπάτας γελασμοῖσι, δῆ-
ρῆντας ἀπὸ τὸν λιμοῦ τῆς ὑπακοῆς, ἐμπαθῆσι εἰς τῆς πέλαγος τῆς
ἡσυχίας. εἰς τὸν ὁποῖον τόπον ἔπειτα, φθαίνοντας εἰς καὶ πᾶσι ὄντας
τους ἀξῆφρου ἢ ζῆλι τῆς σφρασμῶν, καὶ διοισκόμενοι μοναχοῦ, καὶ σε-
ρεμέροι τῆς βοήθειαν τῆς κυβερνητῶν, ἔ τῆς ἰωνδμαλικῶν πατέρων,
δὲν μπορῶντας, οὐδὲ κατέχοντας νὰ φυλαχθοῦσιν ἀπὸ τέτοιαις λογῆς καὶ
κινδῶν ἔ θανατηφόρον κλύδωνα, ἐπάθασιν ἐλεεινῆς ταλαπα-
ρίαν, καὶ ἐβουδιθήκασι ἀπὸ τῆς συχαστικῆς καὶ ἀλμυρῆς θάλασσαν
τῆς παρῆς. Κατὰ πῶς ἡ θάλασσα ἔχει ζωήθειαν νὰ θολῆνεται, καὶ
νὰ ταρῆσεται, ἔ νὰ ἀρεμῆται, καὶ ἀπὸ τῆς μεγάλῃς φορῆς νὰ
πέμψῃ μεγάλα κύματα, ἵνα νὰ διώχῃ μὲ τῆς κινήσει τῶς ἐμεινῶν
καὶ νὰ διγαθῆ ἔξω τῆς χάρδον, ἔ τῆς ἕλλη ὁποῦ ἐσύρασι εἰς ἐκείνῃ οἱ
ποταμοῖ, ἔ τῆς εἶν ἀναγκαῖον ἔ ἡ θάλασσα τῆς ἐμπαθοῦς διανοίας,
θορυβημένη καὶ ἀνακατωμένη ἀπὸ τὰ πᾶσι, νὰ ἀποδέχεται τῆς με-
γάλῃς ζῆλις καὶ σύχυσες ἀπὸ τοῦ ἀμέφρου καὶ φοβεροῦ ἀνέμου
τῆς σφρασμῶν, τῆς πονηρῶν ἰωνδμάτων ἀπάνω εἰς τῆς δυνάμιν τῆς
ψυχῆς, ἵνα νὰ μισορῆ ὁ χάρτος τῆς ἀμαρτιῶν, καὶ πᾶσα λογῆς ση-
δῶν

δὼν τῆς ὑπερηφανίας, ὅπου ἐμωήκειν εἰς αὐτὴν εἰς τὸν καιρὸν τῆς
 ἡσυχίας τοῦ νοῦς ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ τῆς παθῶν νὰ ῥίχνηται πάλιν εἰς τὴν
 γλῶσσο, Ἐτίθη νὰ ἀπομύνη ἡ ψυχὴ πατηνὴ καὶ εἰρήνευμύνη. Ἀς σο
 χασοῦμεν ὀπιμελῶς, ὅ θέλομεν ὄρη ὑσερα ἀπὸ τῆς μεγάλῃς ζά
 λῃ καὶ τὸν κλύδωνα τῆς θαλάσσης, νὰ ἀκλουθαῖς ὅ νὰ γίνεται μεγα
 λὴ γαλλίη Ἐήρεμία. Ἐκεῖνος ὅπου καμίαν φορὰν ὑπακῶει τοῦ
 πονόματικῶς πατρὸς, καὶ ἄλλῃ φορὰν τοῦ ἡπακῶει, εἶναι ὁμοιος
 εἰς ἀνθρώπου, ὅπου ποτὲ μὲν δὲ νὰ ὑμάνη τὰ ὀμμάτια τοῦ, βαίνει
 ἀπάνω εἰς ἐκεῖνα τὸ κλοῦριον. ὡστὲ δὲ πάλιν τὸς βαίνει ἀτβέσι
 ἀκοατον. ὅ δὲ τὸ αὐτὸ εἶας κίττει, καὶ ἄλλος χαλαῖ, τὴ ὀφέλειαν
 πένοισιν, πρὶ ἐπόσω. Μὲν ἀπατάται ὡ γέ καὶ ὑπῆκε τὸ κῦ δὲ
 τὸ πνύμα τῆς ὑπερηφανίας, φανερόνωντας καὶ ἰσομελοζοῦμύμος τῆς
 ἀμαρτίας τοῦ εἰς τὸν πονόματικόν σου πατέρα, ὡς δὲ ἀπὸ πρῶσω
 πονόματικῶς, ἢ νὰ ἔχης ὀχρῶτερω εἰσοπω. δὲ τὴ δὲν θέλεις δὲ
 νηθῆ νὰ ἐλθῶ θρωθῆς ἀπὸ ἐκεῖνῃ τῆς παντοπιῶν εἰσοπω καὶ σύγ
 χουσι, δὲ τῶς εἰσοπω καὶ σύγχουσι τῆς πρῶσω τῆς θελημα
 τῆς σου ἀχρῶς. Ἀνασκέπαζε ἀνασκέπαζε, καὶ γύμνωσε εἰς τὸ
 πνύματικόν ἰαξὸν τῆς πληγῆς τῆς ψυχῆς σου, εἰπέτω πρῶσω αὐτῶ, κ
 μηδὲν σε συγχρῆ ἢ εἰσοπη. ἐδικήμα εἶναι ἢ λαβωμάτια ὡ πατέρα
 μου, ἐδικήμα εἶναι ἢ πληγῆ, ἢ ὅσοια μου ἐγίνηκεν ἀπὸ ραθυμίας ἐδι
 κλεύμου. ὅ ὅχ ἀπὸ ἄλλον πινά. ὅ δὲ πινά ἐγίνηκεν ἀπὸ τῆς ἀμαρ
 τίας μου, οὐδὲ ἀνθρώπος οὐδὲ δαίμων, οὐδὲ σῶμα, οὐδὲ ἄλλο ὑπο
 τας, μὰ ἢ ἐδικήμου ἀμέλγα. Καὶ ὅποταν ἰσομελοζοῦσται, γίνου Ἐ εἰς
 τὸ ἦθος, Ἐ εἰς τὴν ὄψιν, Ἐ εἰς τὸν λογισμόν, ὡς κατὰ δικῶς, νδύωντας
 κατὼ εἰς τὴν γλῶσσο ἀπὸ τῆς εἰσοπιῶς, Ἐ αὐτὸ εἶναι διωατὸν, βρέχωντας μὲ
 τὰ δάκρυα τὰ πόδια τῶ ἰαξῶ καὶ διδάσκαλῶ τοῦ πονόματικῶ, κα
 θῶς ἔκαρδον εἰς τὸν χριστὸν ἢ μαγδαλλῆν. Σιωπήσαν ἔχουσι πολλῶς
 φορῶς οἱ δαίμονες ἢ νὰ μᾶς πείθοισι νὰ μὲν ἰσομελοζοῦμεσταν, ἢ νὰ
 ἰσομελοζοῦμεσταν ὡς ἀπὸ μέσοιο ἄλλου πρῶσω, ἢ νὰ μέμφωμῆ
 ἂν ἄλλοιο ὡς ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας μας. Καθὼς εἶναι ἀλήθεια, τὸς
 ἢ σιωπῆσαι δὲ ἔται πολὺ, ὅ ὅλα τὰ πράγματα ὅπου ἀρχίζουσι ἀπὸ
 ἐκεῖνῃ τῆς ἀκλουθοῦσι κίολας, καὶ ὅλα τὰ καλὰ ἔργα κατ'ὀλίγον,
 κατ'ὀλίγον χαίνουσι μετὰ τῆς σιωπῆσαι τῆς εἰαντίας, καὶ πάλιν τὰ κα
 καὶ ἔργα μετὰ τῆς εἰαντίας σιωπῆσαι ἀγχοῖσι, πρῶσω πλέα πόδιωότερα
 ἢ ἢ καλὴ σιωπῆσαι θέλει ἀκλουθῆσαι εἰς τὰ ἔργα τὰ καλὰ, μάλιστα ὅπ
 ταν ἔχοισι μεγάλα σιωπῆσαι Ἐ βόηθειαν τῶν δῶ, ὅ ὅποιοις ἐργάζεσται

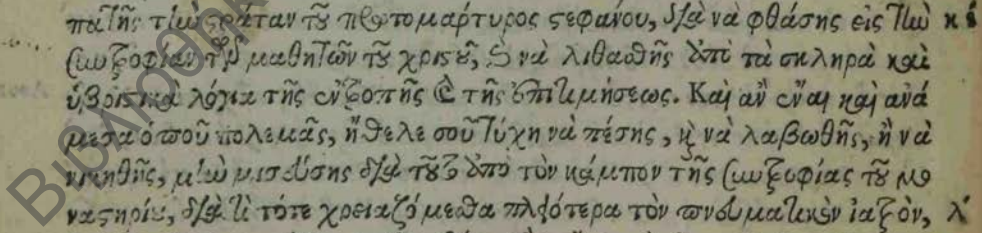
αὐτὸ ἰσομο
λοζοῦσται.

Λουκ. ζ.

Φιλιπ. β.

εἰς ἡμᾶς καὶ εἰς τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ἐργασίαν; Διὸ θέλεις ἐπιπέσει πολλοὺς
 χρόνους ἂν ἔμεναι. Ἄλλοτε δὲ εἰς τὸ λόγον σου τὴν μακαρίαν ἀνέπωσιν
 σου νοός σου, ἀνίστας ἐκ τοῦ πύθωτος τῆς ἐπιτροπῆς σου δοθῆς ὅλο ψύ-
 χος νὰ ἴσως ἀποχρησθῆς ἀνέμιας; ἐκ ὑβριτίας. Μὴ λογιᾶται νὰ εἶναι ἀνάξιον
 νὰ ἰσομολογηθῆ; θεληματικῶς σου ταῖς ἀμαρτίας σου εἰς τὸν ποιμῆ
 να σου ἐκ βοήθου σου, ἄξιον εἰς τὴν μετὰ ἡθους ταπεινόν. Ἄλλοτε ἢ ἐγὼ εἶδα
 καταδίκης δεσμῶν μετὰ πολλὰ δεσμὰ ἀμαρτιῶν, οἱ ὅσοι μετὰ κα-
 ταβεβλητῶν καὶ ταπεινότητος ἡθους, καὶ μετὰ μίαν μεγάλην ἰσομο-
 λόγησιν, καὶ πρὸς ἐκείνους ἐμαλάξασιν ἐκ ἀπαλιώσιν τὴν σκληρότητα
 καὶ ἀποτομίαν τῆς ἀνθρωπίνου καὶ πνευματικῆς κριτοῦ, μεταβάλλων
 τὰς τὸν θυμὸν εἰς ὀψιμαχίαν καὶ ἐλεημοσύνην. Ἐξ τῶν καὶ ὁ
 ἰωάννης ὁ βαπτιστὴς ἠθέλησε πρῶτα νὰ ἰσομολογηθῆται ταπεινὰ ἐκείνοι
 ὅπου ἐπαγγέλωντο εἰς τὸ λόγον σου ἴσως νὰ βαπτισθῶσιν, ὅχι ἴσως νὰ τὴν
 χρειάζεται ἐκείνος τὴν ἰσομολογήσιν τῶν ἀλλοτῶν, μαζὶ ἔχοντάς ἐκ
 πηροῦντας μετὰ ἐξ ὅπου τὴν σωτηρίαν. Μὴ θαυμάζωμεν μη-
 δὲ φοβούμεθα ἀνέμια καὶ ὕστερα ἀπὸ τὴν ἰσομολογήσιν πολεμουμέ-
 να. Ἐξ ἢ ἐκείνους εἶναι νὰ ἰσομολογηθῶσιν, ἐκ νὰ πολεμουμένη μετὰ τὸν
 μολυπτόν τῆς σαρκὸς, πρὸς νὰ μετὰ πειραζόμενα, ἐκ νὰ πολεμουμένη
 μετὰ τὴν ὑπερηφανίαν τῆς καρδίας, καὶ μετὰ τὸ ὑψώματα τῆς νοός μας, μόνον
 νὰ ἐκωμῶ ταπεινοὶ εἰς τὸν πειρατῶν, καὶ νὰ γνωρίζωμεν τὴν ἀδελ-
 φειά μας. Μὴ ξέχνης μηδὲ πετᾶται ὑψωνότας τὸν ἑαυτό σου, ἐκ καυ-
 χήματος, ὅπου τὴν ἀπέχνης νὰ διηγᾶται πᾶς τὴν ζωὴν, τὴν κατῆσιν,
 ἵνα θαυμάσῃς ἀκατορθώματα τῶν ἀναχωρητῶν πατέρων, ὅπου ἔχουσι
 τὴν καρδίαν τῶν σωματικῶν εἰς τὸν θεόν, ἴσως πᾶσι λέχθηκες νὰ πῶσι
 πᾶσι τὴν ζωὴν τῶν πεπομαρτύρων σεφάνου, ἴσως νὰ φθάσῃς εἰς τὴν
 ζωὴν τῶν μαθητῶν τῶν χριστῶν, ἵνα λιθαοῖς ἀπὸ τὰ σκληρὰ καὶ
 ὑβριτικὰ λόγια τῆς ἐπιτροπῆς ἐκ τῆς ἐπιλημψείας. Καὶ ἀνέμια καὶ ἀνά-
 μετὰ ὅπου πολεμᾶς, ἠθέλει σου τύχη νὰ πέσῃς, ἢ νὰ λαβωθῆς, ἢ νὰ
 κηληθῆς, μὴ μισθῶσῃς ἴσως τῶν ἀπὸ τὸν ἐκείνου τῆς ζωφίας τῆς με-
 νασηρίας, ἴσως ἢ τότε χρειάζομενα πλεόντερα τὸν πνευματικὸν ἰαξόν,
 ὅπου τὴν ὑποσπασίμενα λαβωμένοι. Ἄν ανέμια καὶ ὑποσπασίμενος εἰς ἐμο-
 νασηρίον εἰς τὴν ζωὴν τῶν ἀδελφῶν, καὶ σιμᾶ τῆς πνευματικῆς πε-
 ρείας, ἀπὸ τὸν ὅπου νὰ βοηθᾶται, πᾶσι τῶν ὁμοίως σκοντά-
 φνεις τὸν πόδα σου εἰς τὴν πέτραν, ἀνέμιας σκοντάφει εἰς τὴν πέτραν, μαζὶ
 ἴσως ἠθέλες εἶναι ὅπως ἀπεθαμένος. Ὅπου τὴν ὑποσπασίμενος εἰς
 τὴν

Ματθ. γ.

τῷ Ἰωσήφ, πειραδοῦμεν ἀπὸ κενεῖα πάθος, ἢ νικηθοῦμεν ἀπὸ κενεῖ-
 να πειρατῶν, πρὸς τοὺς οἰδόμενοις ὅτι πηδούσιν εἰς ἡμᾶς, ὑρίσκων
 τὰς ἀρρομιῶν ἄλογον, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἄλογον, καὶ καταπέθων τὰς
 μᾶς, πῶς δεῖ νὰ δοῖσιν ἡμῶν εἰς τῷ Ἰωσήφ, ἐπειραχθῆκαμεν, ἔ-
 σιν κηθήκαμεν ἀπὸ ἀρρομιῶν ἰσχυρῶν. Ἐὰν ἠθέλαμεν εἶσαι εἰς
 τῷ ἠτυχίαν τῆς ἐρήμου, δεῖ ἐθέλαμεν πέσει. Ἐὰν τοῦτο μᾶς πρᾶ-
 κινούσιν νὰ ἀρήτωμεν δι' ἡμεῖς ἑαυτοῦ, ἔνα πᾶμεν εἰς τῷ ἠτυχίαν τῆς
 ἠτυχευτικῆς ζωῆς, καὶ ἔνα τὸ κείμενός δεῖ νὰ ἀποσώσῃσιν πᾶμα εἰς
 πᾶμα, καὶ ἄλλας πολλὰς λαβωματίας ἀπάνω εἰς τὸν χαλασμό-
 μας. Ὅποταν ὁ πνεύματός μας ἰαξὸς προφασίζεται πῶς δεῖν δὴ
 νεταῖ ἢ δὲ γνωρίζῃ νὰ θεορῶσιν τῷ ἀρρώστια μας, τότε κάμνει
 χοεῖν νὰ παχῶμεν εἰς ἄλλον ἰαξόν, καὶ πατέρα ἄλλου πινός ἡμε-
 σνοῖς, δεῖ τὴ χωρὶς τῷ ὀπίσθιον τῆ ἰαξοῦ, ὀλίγοι ἀρρώσιν ἰαξο-
 θήκασι. Καὶ ποῖος θέλει φωνῆ νὰ ἐναντιωθῆ εἰς αὐτὸ ὅτι ἡμεῖς ὀρί-
 ζομεν καὶ ἀπορασίσομεν πᾶν καὶ θεοκράτιον ὅπου νὰ ἔχη εἷα κεραιβο-
 κύριον προσημῶν καὶ ἐμπεριον, αἷ ἠθελε τὴν νὰ κινδυνώσῃ ἔνα
 πέσει εἰς τζακίον, δίχως τὸν κεραιβοκύριον κατὰ πᾶσαν ἀνάγκην
 ἔμελλε νὰ χελεθῆ παντελῶς. ἔτσι ἔνα ἔνα ὁ ἡμεῖς ὀπου εὑρί-
 σκεται εἰς τῷ ὑποταγῶν τῆ σπουδατικῶν πατρὸς, πέσει εἰς κινδύ-
 νον, πλὴν χειρότερα εἰσοκλήμενος ἡμεῖς ὀπου, δίχως πατέρα πνεύ-
 ματικῶν, ἠθελε πέσει. Ἀπὸ τῷ ἠτυχίαν ἡμεῖς ἠταπείνωσις, ἔνα
 τῷ ταπείνωσιν ἡμεῖς ἠταπείνωσιν ἢ εἰσοκλήσῃ τῆ νοός, ὅπου δεῖν αἷ θάναται πλὴν κα-
 νεῖα πάθος. δεῖ τὴ ἐμῶν, ὅπου δεῖν παύσῃ νὰ ταπείνωσιν τε-
 λείως, ἀπολαύσῃ καὶ τῆ νοός ἀπὸ τὸν ἡμεῖς τὸν πλῆθος χαρίσιν, ὅπου
 καθαρίζομεν ὅτι ἡμεῖς ἀπὸ καθε λογίς ὑπεροσεύεται, μὰ ἀκριβῆ ἰα-
 ξοῦμεν καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ πάθη. δεῖ τὴ ὁ θεός βέβαια εἰς τῷ ταπεί-
 νωσιν μας μᾶς ἐναντιώσῃ, ἔνα λυθῶναι μας ἀπὸ ὅτι ἐχθρὸς μας. Οὐ-
 δεῖνα πρᾶγμα λοιπὸν μᾶς ἐμπεδίζει, νὰ μὴν μπορούμεν νὰ ἐπιῶμεν,
 πῶς ἀπὸ τῷ ὑπακῶν ἡμεῖς ἠταπείνωσιν ἢ ἀπάθεια, μὲ τῷ ὅποιον ἀπολαύσῃ
 νοῦν ἢ τέλος τῆς ταπείνώσεως. δεῖ τὴ ἢ ἀπάθεια ἀρχίζει ἀπὸ τῷ
 ταπείνωσιν καὶ θῶ ὁμοῦσῃ, ἐγίνεσκον ἀρχὴ τῷ γραπτῆ ἰόμῃ. ἔνα ἢ ἀ-
 πάθεια, ὅπου εἶναι θυγατέρα τῆς ταπείνώσεως, τελειώσῃ τῷ μητέ-
 ρα τῆς τῷ ταπείνωσιν, καθὼς ἢ μαρία ἢ ἀδελφῆ τῆς μαρίας, ἢ ὅποια
 ἢ τὸν ἡμεῖς ἀπὸ τῷ ἠτυχίαν τῆ ἰουδαίῳ, ἐτελείωσῃ τῷ συ-
 ναγωγῶν. Χωρὶς ἡμεῖς ἀμφιβολίαν ἄξιον πᾶσα λογίς ἡμεῖς
 εἶναι σιμᾶ εἰς τὸν ἡμεῖς οἱ ἀρρώσιν καὶ ἀτελεῖς ἡμεῖς, οἱ ὅποιοι
 ἀπὸ

Περὶ ὑπα-
 κῆς, τα-
 πείνώσεως
 καὶ ἀπα-
 θείας.

φιλ. ρλβ.

Ἐξο. ρ κ. ε.
 ιδ.

εφοῦ ἐδοκιμάσασι καὶ ἀφελήθηκασιν ἀπὸ τὸν πνύματικῆς ἰα-
 ζῶν, τὸν ἀρίνοις τῶν, καὶ παγγύοισιν εἰς ἄλλον, νὰ ἰαζῶνθῃσι τέλεια.
 Μὴ θελήσης νὰ μισῶσιν ἀπὸ τὰ χάριτα καὶ τὴν κυβερνήσιν τῶ πρῶ-
 του Κυ η̅ρουμῶν, ὁ ὁποῖος σὲ ἀποδέχθηκε καὶ ἐφέρεισε εἰς τὸν δευτέ-
 ρου ἑκείνου, ἄλλ' ἢ ποτέ εἰς τὴν ζωὴν σου δὲν θέλεις διλαβηθῆ ἄλ-
 λων ἄλλ' ἐκεῖνον. Καθὼς ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν εἶν' ἐμπειρος εἰς τὰ πολεμι-
 κά, δὲν θέλει εἶσαι φυλακῶν μισθῶν ἀπὸ τὴν ζωοφορίαν τῶν ἄλ-
 λων ζωοφορῶν τῶν γραπτῶν, ἀλλ' ἢ νὰ πάγη νὰ μισομαχήσῃ, τοῦ-
 τοῦτοῦ ἑκείνου ὁποῦ δὲν ἔχει δοκιμῶν τῶν ψυχικῶν παθῶν,
 πρὶν νὰ δοκιμάσῃ καλὰ ἔ νὰ γυμνασθῆ εἰς τὸν πόλεμον τῶν παθῶν
 τῆς σαρκὸς ἔ τῶ πνύματος, δὲν μπορεῖ νὰ συρθῆ δίχως μεγάλου
 κίνδυνου εἰς τὴν ἄτυχασίαν ζωῆς. Ἄλλ' ἢ ἐκεῖνος ὁ σφαλιχῶς ὁπο-
 ταν λαβωθῆ, κινδυνεύει εἰς τὸ κωρυ. Ἐποῦτος ὁμοναχὸς θέλει κιν-
 δυνεύει πνύματικὰ εἰς τὴν ψυχῆν. Ἄλλ' ἢ τὸ λέγει ἡ γραφή, πῶς
 εἶναι καλλίτερον νὰ κατεκῆσι δ' ὁ ὁμάδι, πρᾶ ἕνας μόνος. ἡ ἡρωὶ καὶ ἕ-
 λιον εἶναι καὶ πλεῖστα σωτηριῶδες τῶ ὑπὸ κροῦ ἡρώ νὰ ἀρίστανται μετὰ τὸν
 πνύματος τοῦ πατέρα, καὶ μετὰ τὴν ἐξουσίαν καὶ βοήθειαν τῶ ἀγίου
 πνύματος νὰ ἀγωνίζεσθαι ἢ νὰ πολεμᾷ μετὰ τῆς ἐμπειρίας τοῦ ζωή-
 θειας. Ἄλλ' ἢ ἐκεῖνος ὁποῦ σκευάζει τὸν τυφλὸν τῶ ὁδηγοῦ του, καὶ τὴν
 ποίμνιον τῶ βοσκῶν τῆς, ἔ ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν ἠξέδρα τὴν σφάταν ἔ πλα-
 νᾶται, τῶ χειραγωγῶν τοῦ. ἔ βρέρος, τῶ πατρὸς του. τὸν ἀρρώστον, τῶ ἰα-
 ζῶν του. καὶ τὸ κάραβι, τῶ κυβερνήτου τοῦ, δίδει καὶ εἰς τὸν δ' ὁ ἑτοῦ
 τοῦ μεγάλου κίνδυνου. καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ δίχως βοήθειαν τῶ πνύμα-
 τικῶν τοῦ πατρὸς πάχει νὰ πολεμᾷ μετὰ τὰ ποιηρὰ πνύματα τὰ ἀόρα-
 τα, θανατῶν ἡ ἀπ' αὐτὰ. Οἱ ἀρῶστοι ὁποῦ εἰς τῆς ἀρχῆς παγγύοισιν
 εἰς τὸ ἀπὸ τὸ ἰαζῶν, ἀς λογιᾶσθῶν καλὰ τὸν πῆλοισι ὁποῦ πᾶσαι τὸ
 τε, ἔ ἀς τὸν σιμαδ' ἀνοῖσι, ἀλλ' ἢ νὰ γνωρίζουσιν ὑσερα, πῶν τὸν ὠρέλη-
 σαι ὁ ἰαζῶν, ἀλλ' ἢ ὅσον οἱ πόνοι λείπασιν ἔ σιμαδ' ἀνοῖσιν, τὸν εἶν' σι-
 μαδ', πᾶς ἢ ἰατρῆα καὶ ἢ θεραπεία τοῦ ὠρέλησε πολλὰ. Ὁμοίως
 καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ πᾶσι νὰ ζῶσιν ὑποκατωθῶν εἰς ὑποταγῶν, ἀς λογιᾶ-
 ζοῖσι πόσον ἀξίωσιν μὲ ἐκείνων τὴν ὑπακῶν, ἔ πόσον περὶ τὴν κα-
 μνοῖσιν εἰς τὴν ταπεινῶσιν, ἀλλ' ἢ τὸν πλεῖστα ταπεινοὶ εἶν', ὅσον ὑπα-
 κῶσιν πλεῖστα περὶ τὴν ἄμφοβίαν εἰς τὸν ὑπὸ κροῦ
 εἶν' σιμαδ' ἀνοῖσι βέβαιον τῆς πνύματικῆς τῶς ἰαζῶν, ἢ ταπεινῶσιν,
 μετὰ τὴν ὁποῖαν καταρροῖσι τὸ ἑαυτοῦ τῶς. εἰς τὸν ἀρῶστον, ἢ ἐλά-
 φρωσις τῶ πόνων. Τὸ ζωοφόρος σου ἀς τοῦ εἶναι ἕνας κατ' ἀρέτης, εἰς

Εκκλ. δ'

τὸν ὁποῖον δίχως κινεῖν σφάλμα μπόρεις νὰ γνωρίζεις τὸν ἑαυτὸς
 σου, ἔ νὰ θεωρεῖς, καὶ νὰ κρίνης πῶς ἔγινεν ἡ ὑπόστασις ἡ ἴου, ἔ ἀν ἔσαι
 κατὰ ἀλήθειαν ὑπόθεσις, ἔ τὸ το ἀρκεῖ. Ἐἴνα ἰνὲς, οἱ ὁποῖοι ἐξέκων-
 τας χάριτας εἰς εἴνα κελὶ εἰς τὴν ὑπακλὴν τῆ πνδύμαλικῆς τῆς πα
 ε ζοῦ, ἔ δὲ δὲ ὄντας εἰς ἑαυτοῖς τῶς εἰς τὴν ἡσυχίαν τῆς ἐρημικῆς ζωῆς,
 περὶ ἀζουματα μόνον ἀπὸ τοῦ δ ἀμνοας. Ἄλλοι δὲ οἱ οἱ ἀμνοας εἰς τὴν
 (αὐτοδῖαν, πολεμοῦσι καὶ με τοὺς δ ἀμνοας, ὅπου τοὺς περὶ ἀζουμα, καὶ
 με τοὺς ἀνώποις ὅπου τοῦ γυμνάζουσι. καὶ οἱ πρῶτοι με τὴν παντο-
 τιωλὴ θεωρίαν τῆ διδασκαλῆ, φυλάζουσι με πλεον πόρισό τερῶ ὅπι
 ε μέλειαν ταῖς ἐνθάδε, ἔ, μα οἱ δ ὅτεροι δὲ νὰ λείπῃ ἐκείνος κα μίαν
 φοραὴ με τὴ ἀμέλειαν τῶς πρᾶ βίβησις ὀλίγον εἰς ἐκ ὅποιον ἰπάτας τὰ
 πρὸς ἀγματοῦ. ὁμως ἀν γυνοῦσι ἀπουδ αἰοὶ καὶ νὰ ὑπομῶσι μετὰ
 χαρᾶς τὸν κόπον, με τὴν ὑπομονὴν τῆς πεσορούσεων καὶ τῆς πικροτή-
 των, με ταῖς ὁποῖαις γυμνάζουμα συχνὰ, ἀνασπληράνοῦν ἐκεῖνο
 ε ε ἔλλείψιμον, κερδ ἀμνοας πόρισό τερῶ ἀπὸ ἐκεῖνον ὅπου εἶχασί
 χαί μῶνον, καὶ πόνου διπλοῦς εὐδ σφαινοῖς. Ἄς φυλάζουμα με
 πᾶσαι λογῆς ὅπι μέλειαν τοῦ ἑαυτοῦ μας, νὰ μηδὲν σφάλμω με κα
 μίαν μας ἀθροισί, ἢ με ἄλλω κα μίαν ἀθροισί τῆς ψυχῆς, δὲ πὶ
 ὅπιταν ὀλιμιᾶνας εἴν γεμάτος καράβια, ἔχει (ζωήθειαν νὰ τὰ σα-
 κ. λδύη εδ ὦ κα ἐκεῖ ἡ ὀρμὴ τῆ νερῶ, κρούωντας εἴνα τὸ ἄλλο, καὶ τζακί-
 ζωντας τα, καὶ μέλις α ὅπιταν εἰς ὅποιον ταί χῶς ἀπὸ μέσα τρυπη-
 μῶνα ἢ φαγωμῶνα ἀπὸ τοὺς σκώληκας. τοιοῦτοτρόπως ἔ οἱ μοναχοὶ
 ὅπου θέλωντας νὰ σρέψουσι εἰς τὴν αὐρανό τῶς πατρίδα, γυμνάζου-
 τα με ταῖς θλίψαις, ἀν δὲν βλέπουσι με ὅπι μέλειαν, κινουῦτα καὶ
 κ ε σαλδύοισι δὲ κλα ἀπὸ τὸν θυμὸν τῆς ἀνυπομονησίας, ἢ ἀπὸ τὸν κρυ-
 πῶν σκώληκα τῆς κερδοξίας. Ὡς ὅπου εἰς ὅποιον ἐξέσαν ὑποκατα-
 θίον εἰς τὸν ἀνομαλικὸν μας πατέρα, ἄς φυλάζουμα, ἐχάτω σιω-
 πῶν, δὲν λέγωντας κα μίαν κα τῶρισιν εἰς αἰλίον ἔ, οὐδὲ καὶ μιλῶν
 τας ἐμπροσθέν, μα δ εἰχωντας πάντοτε πῶς ἡμεῶν ἀγνωσοί, δὲ
 λ. τὸ ἀνθρώπος ὅπως σιωπῶντας ἐκρατεύει ε ἔμα ἔ, δ εἰχνει πῶς εἴν
 ἀγαπητικὸς τῆς σοφίας, ἔ ἴος τῆς, ἔ παντοτινὰ ἀπὸ λαμβάνει πολ-
 λὰ γνώσι. Ἐἴ δ ἀ ὑπὸ τῆς κλῆν, ὅπου ἦρπα περὶ τῶς ἔ ἀδιανξοπα
 τὴν διήγησιν καὶ τὴν ὀμιλίαν ἀπὸ ε ἔμα τοῦ περὶ ε ἄπο τῶς, ἔ ἀπελ-
 πῶν κα εἰς τὴ ὑποταγῆ του, θεωρῶντας τον πῶς εἰχνη ἀπὸ κτησιμῶνα
 λ ε πλεον γλυγορύτερα ὑπερηφανίαν, πρᾶ ταπεινώσιν. Με πᾶσαι λογῆς
 ἀρτυπνίαν ἄς ἀρτυπνίωμα, καὶ με πᾶσαι τήρησιν ἄς τήρησωμα, ἔ

Πρωσμ.δ.

μέ πᾶσαν φύλαξιν ἀς βλεπῆσθαι, τότε ἔως τὰ ἔξω γυνιάσια
 καὶ αὐτοῦ πρεσβυτέρου, καὶ τῶν πλησίων μας πρέσβει νὰ προ-
 ἴμωσται τῆς πρὸς αὐτὴν, ἀλλὰ τὴν δὲν τυχεῖν νὰ γίνεται πάντοτε ἐπὶ
 ἔ, μὰ μόνον ὁπότεν πρὸς αὐτὴν ὁ πρεσβυτέρου, ἢ ὁπότεν τύχη καὶ ἰα-
 γὰλη ἀνάγκη ἔχῃ. Βλέπου καλὰ ἔπρὸς ἔχῃ τῶν λόγου σου ὁπότε
 ταν δροῖσκειται ὁμάδῃ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ σου, νὰ μὴ βλάπτῃς τὸν ἑαυ-
 τόν σου, ἔ νὰ σκανδαλίζῃς τὸς ἄλλους, αὐτοὺς ἀζώντας καὶ ὅπι με-
 λοῦμενος νὰ δὲ εἴχῃσαι πᾶσι εἶσαι πλεονεκτήσιμος, καὶ πλεονεκτήσιμος
 ἀπ' ἐμῆς. Διὰ τὴν τέτοιαν λογὴν θέλεις καὶ μετὰ ὁ ἑαυτοῦ πρῶτον
 θεοῦ βιώντας τοῦ ἀδελφοῦ μετὰ τὸν σου τὴν ψυχῆ σου καὶ πλάσι
 ὁπότε εἴξιν ἔδωκαί σοι, ἔπειτα εἰς τὴν ἑαυτοῦ σου διδόντας με-
 τὰ πᾶσα ἔδωκα ὑψηλοφροσύνη, ἔ ὑπερηφάνειαν. Σπουδαῖς ἔ ὅπι με-
 λοῦ νὰ εἴσαι καλὸς πνευματικῶς εἰς τὴν ψυχῆ σου, ἔ μυστικῶς, δὲν εἰς φα-
 νερόντας τῆτο μηδὲ ποσὸς μετὰ πράξεως, ἢ μετὰ σημάδια, ἢ μετὰ λόγια
 τῶν κωμίων, ἢ μετὰ ῥήματα, καὶ μετὰ ἀνίγματα, μετὰ ἔδωκα ὁπότε δὲν φαί-
 νοῦται, μὰ νοοῦται. ἔ τῆτο θέλεις εἰς καμνί, ὥστε νὰ μάθῃς νὰ
 μὴ κατακρίνης, οὐδὲ νὰ καταφρονῆς τὸν πλησίον σου. μὰ αἰσῶς καὶ
 εἶσαι ἀκαμνί πρὸς ἄλλους καὶ πρὸς ἑαυτὸν εἰς τῆτο εἰς πᾶσιν τῆς κατακρί-
 σεις, καὶ μετὰ εἶσαι ἀπὸ ἔξω εἰς ὅλα τὰ πράγματα ὁμοῖος τῶν ἀδελ-
 φῶν σου, μηδὲ ἔχει εἰς τὴν ψυχῆ σου καμνίαν ἐργασίαν πλεονεκτήσαν
 ἀπὸ τῶν ἄλλων, ἢ γοῦν ὀχλῶν, ἢ κλαυθμῶν, ἢ ἄλλον ἀγῶνα. καὶ μὴ
 γίνεσαι ἀνόμιος εἰς ἐμῆς μετὰ τὴν οἴησιν, ἔ τὴν ὑπερηφάνειαν. Εἰ δὲ
 πολλὰς φορὰς εἶνα κακὸν ἔ ἀδόκιμον μαθητῶν ὁ ὁποῖος ἐκαυχᾶται
 εἰς τὰ κατορθώματα τῶν διδασκάλων σου ἐμπροσθεν ἑταίρων ἀνῶν, καὶ λο-
 γιζώντας νὰ ἔδοξαυται ὅσον καὶ ἑμὴν ἀπὸ τὸν ἕξινόν κάποιον, ἔ ὁπότε
 εἰς ἕξινόν κάποιον, ἔπέκτησε πλεονεκτήσιμα ὀφλυγορύτερα ἀπὸ καμνίαν καὶ ἐξοσῶν,
 λέγωντας του ὅλοι ἐμῆνοι οἱ ἀκούσαται, καὶ ὥς εἶνα δένδρον ἐπὶ τῆ κα-
 λῶν ὀφθαλμῶν ἐνα κλάδον τέτοιαν λογὴν ἀκαρπῶν; Μὴ μὰς φαίμεν
 ὥς νὰ ἢ μετὰ ὑπομονήν, ὁπότεν ὑπομῶμεν ἀνδρωμῶνα τὴν
 καταδίκασιν καὶ τὸν μυκτηρισμὸν τῶν πνευματικῶν μας πατέρων, μὰ
 ὁπότεν καταφρονούμεν ἔ ὁνειδίζομεν ἀπὸ πᾶσα ἀνῶν, ὑποφρο-
 νῶμεν. Διὰ τὴν τὸν πατέρων μας καὶ ἀπὸ βλάβειαν, καὶ ἀπὸ χεῖρος ὁποῦ
 τῶν ἐχθρῶν διὰ τὴν μὰς ἔχει τὴν φροντίδα μας, τὸν βασύμεν ἔ ὑπομέ-
 νομῶτον. Δέχου καὶ πίνε πρὸς ὑμῶν καὶ μυκτηρισμὸν, ἔ ὑβρεῖς, καὶ ἐν-
 ῥοπαῖς ἀπὸ καθεῖ ἀνδρωπῶν ὁ ὅσον τῶν δίδει, ὅσον νερόν ὁπότε εἰς εἰς
 τὸν σου δίδει τὴν ζωὴν τῆς χάριτος, ἔ εἰς εἰς μέλλον σου θέλει πρὸ

Ξενήσεται τὴν αἰτίαν δ' ὄξαν. Ἀλλ' ἵκεῖνος ὅπερ οὕτως εἰδὲι, γυροῦν
 νὰ σὲ πόση εἴνα ποτὸν σωτηριῶδες, μὲ τὸ ὁσοῦν καθαρίζεται πᾶσα
 λογὴ πορνεία, ἔλαγνεία τῆς ψυχῆς, Ἀλλ' ἢ τότε μὲ δ' ποτὸν ἐκεί-
 νου τῆς νεοῦ, θέλει ἀνατείλη καὶ ἡνιθῆ εἰς τὴν ψυχῆ σου μία με-
 γάλῃ καθαρότης, καὶ δὲν θέλει λείψει ἀπὸ τὴν καρδίαν σου δ' φῶς
 τῆς χάριτος τῆς θεῆ. Μὴ καυχᾶται μὴδ' ἰσθῆς μέτα εἰς τὴν καρ-
 δίαν σου, βλέπωντας ὅλλω τὴν καρδίαν τῆς μοναστηρίου νὰ ἀναπέυεται
 ἀπὸ λόγου σου, ἢ εἰς ὑπηρεσίαν, ἢ εἰς βελῶν, ἢ εἰς πῖρα λέγματα κα-
 λὰ, λογιζόμεντας ἔτσι νὰ εἶναι ἀπὸ δυνάμιν τῆς ἀρετῆς του, μὰ ἀς
 σαχάζεται πῶς οἱ ἀόρατοι κλέπται, οἱ δαίμονες εἶναι ξιγύρα. Ἐξ
 εἰς τὸν νοῦ σου καὶ εἰς θυμὸν πάντοτε ἐκείνο ὅπερ εἶπεν ὁ ῥηισὸς εἰς τὸ
 διαγγέλιον, ὅποταν θέλετε καὶ μὴ ὅ, ἡ σᾶς προσάσεται, λέγετε, ἀποφέ-
 λωτοι δ' εἴλοιο ἢ μείδα, ἔ ἐκείμων ἐκείνον ἀποῦ ἢ μείδα κρατημέροι
 νὰ καίμων. μὰ τί λογὴ θέλω εἶσαι τὰ ἔργα μας, ἔ οἱ κῆποι μας
 κατὰ τὴν κρίσιν τῆς θεῆ, θελοῦν δ' γνωρίσει εἰς τὴν ὥραν τῆς θανάτου
 μας. Μὴ θέλω μὴ λοιπὸν νὰ δικαίωκα μὴ εἰς ἐπιτόμας, πρὶν νὰ
 ῥηοικῆτων τὴν ἀπόφασιν τῆς ἀπῆρα λογίε καί τῆ. Τὸ κρινοβιον εἶν
 εἴνας γήϊνος ἐραυός, δὲ τῆτο ἀς σκεδ' ἀζ' ἔμην νὰ δαλεύ' ἔμην τῆ κῆ,
 καὶ ἀς καταπέσει μὴ τὴν καρδίαν μας, νὰ εἰρίσκειται εἰς ἐκείνον μὲ
 φόβον καὶ ἀγάπην, καὶ δὲ οἱ ἀγγελοὶ ὅπου τὸν ὑπερεβῶν. ἔτῃ τοι
 ὅπου εἰρίσκουται εἰς τῆτον τὸν γήϊνον οὐρανὸν, εἰρίσκουται καμῖαν
 φορὰν εἰς ταῖς ἐργασίαις τῶς ἀνασῆτοι, ἔ σκληροὶ εἰς τὴν καρδίαν,
 ὡσὲν νὰ ἦσαν πέτρινοι, ἔ ἄλλω φορὰν πάλιν πῆρηγοῦνται μὲ κατὰ-
 νύξιν, Ἀλλ' νὰ φέρωσι ἔ τὴν ὑπερηφάνειαν μὲ τούτῳ τὴν σκληρότη-
 κέτα, ἔ νὰ πῆρηγοῦσι ἔ τοῖς κόποις τῶς μὲ τὰ δ' ἀκρυα τῆς κατανύ-
 ξειως. Ολίγη φασία, ἐμάλαξε καὶ ἔλυσε πολὺ κερὶ. ἔτῃ πολλὰς
 φορὰς μία μικρὰ ἀπῆμία καὶ ὕβοις ἐπερχομένη, δὲ ἀφνου ἀπάλλωε, ἔ
 ἐγλύκαε, ἔ ἐλίωσεν ὅλλω τὴν ἀρετιότητα, καὶ τὴν αἰαθησίαν, καὶ τὴν
 τυφλότητα τῆς καρδίας. Εἰ δ' α μίαν φορὰν δ' ὅσῃνας ὅπου ἐπαρακά-
 λ' θουεταν κρυφὰ νὰ ἀκούοι ἔ νὰ τιροῦσι τοῖς ἀνασυναγμοῖς καὶ εἰς
 κόποις τῆς ἀγωνίζομένων μοναχῶν. μὰ ὅ εἴνας ἀπ' ἐκείνοισ δ' ἐκα μὴ
 ἔτῃτο, Ἀλλ' νὰ μιμηθῆ ἐκείνας ταῖς ἀγίας πράξεις. ὁ ἄλλος δ' ἐκα-
 μνε, Ἀλλ' νὰ τὰ φανερώση τῆτο ἐμπαικτικῶς ἔ ὄνειδιστικῶς μὲ τὸν και-
 ρόν, ἔ νὰ ἐμποδίση τὸν ἐργάτῳ τῆς θεῆ ἀπὸ τὴν καλῶν ἐργασίαν.

Λουκ. ιζ'

Περὶ δια-
κριτικῆς
σωπῆς.

γίνου

γίνου νωθρός καὶ ἀργόκίνητος καὶ εἰς δ' ἦθος καὶ εἰς δ' πῶς πᾶσι τῶν
 ὁπότεν ἐπιπάσσεισιν νὰ σκεδάζῃς, ἀλέως δέλεος εἶσαι χειρότερος ἀπὸ
 τοῦ μαγνομήδους, καὶ παραχρᾶς εἰς, ὅπου παραχρίζοι καὶ τοῦ ἐαυτοῦ
 τως, καὶ ἄλλω. Εἶδα καθὼς λέγει ὁ ἰώβ, πολλὰς φορὰς κἀ-
 ποιας ψυχᾶς μελισμύδους μετὰ τὰ πάθη, νὰ εἶναι καμῖαν φορὰν
 ἔμπαθως ἀργᾶς, ὁκνηρᾶς, καὶ κἀποιαν φορὰν νὰ φαίνωται πῶς
 λυπαρῆς, ὁ μὲ μίαν κἀποιαν ἄλογον σιωπὴν καὶ ἀπὸ εἰς ἡτῶν ἔξω
 ἠθῶν, νὰ φαίνωται καὶ νὰ ἀποδείχουται πῶς μαλισταῖς. Ὅποιον
 πρᾶγμα πνὲς δ' κἀμνοῖσι πλασῶς, ὁ ἄλλοι ἀπὸ ἰδιότητα φυσικῶν.
 ὁ δὲ τὸτο κἀμνοῖσιν ἔργα ὅπου φαίνωται πῶς μαλισταῖς, καὶ χαιόμε-
 ναι, ἀλλὰ πὶ δὲν γίνουται μετὰ τὸν καὶ εὐαρέσκον θέλημα, καὶ ἐθαύμα-
 σα ἀλλὰ τοῦτῳ πῶς πανουργίαν ὁ ποικιλότητα τῆς κακίας, μετὰ ὅποιον
 ἔσπον πολλὰς φορὰς τὰ πάθη χάνουται μετὰ τὸν ἀρετῆς, καὶ κἀ-
 ποιαν φορὰν φανεραίνουται κατὰ φῶς. Ἐκεῖνος ὅπου εἰς εἰς μέθην
 ἀνάμετα ἐκείνων ὅτῃ μάχονται, καὶ ὅπου περὶ πῶς πῶς, μὴ πορεῖ νὰ κερ-
 δάμνη πῶς πῶς ὅπου πῶς πῶς ὅπου κἀμνει ἀπὸ μεσῶθρον τοῦ
 καὶ πῶς χεῖραν του, καὶ τὸν πόλεμον ὅπου πάχει, πῶς ἀπὸ τῶν ψαλμοῦ
 δῖαν. ἀλλὰ πὶ συμβαίνει πολλὰς φορὰς ὁ ἐμποδίζομεθᾶν νὰ μὴ μὴ πο-
 ροῦμεν νὰ ἐχωμεν πῶς ἐχροίκοι καὶ πῶς εἰνοῖαν τῶν ψαλμῶν ἀλλὰ πῶς
 δὲ φοροτότητα τῶν φωνῶν, ὁ δὲ πῶς σύγχυσι τῶν προσώπων, ὁ πῶς βα-
 θύτητα ὁ ὑψηλότητα τῶν νοημάτων ὅπου οὐ δῖρισκουται εἰς τοῦ ψαλ-
 μῶς, δὲ πὶ ἡ ψυχὴ ὅπου εἶναι βαλμῆν ἀναμεταξὺ τῶν πόλεμων, ὁ
 τῆς εσνότιος, ἡ ὅτῃ εἶναι ἀμαθῆς, καὶ δὲν χροῖα, οὐδὲ νοῦ τῆς
 ὑψηλότητες ὁ τὰ ἀκριβὰ νοήματα τῶν ψαλμῶν, ὁ ὅκα κἀπῆται ἡ
 ἀπατᾶται ἀπὸ τῶν ἀκηδῖαν, ὁ ὁκνηρῖαν εἰς τὸ κἀμρον τῆς ψαλμοδίας, καὶ
 ὁ δὲ τῶς εἰς τοῦτῳ εἶναι πῶς πῶς ἀφέλιμον καὶ πῶς πῶς ὁπικερδῆς, ἡ χρο-
 ριστὴ πῶς πῶς, πῶς ἡ ψαλμοδία. Πόλεμα πάντοτε εἰς τὸν κἀμρον τῶν
 πῶς πῶς μετὰ ὅλων σου πῶς εἰνοῖαν, ὁ μετὰ ὅλων σου πῶς δῖαμιν, καὶ
 συμμάζονε τὸν ἐαυτὸν σου, μετὰ τοῦ, ὁμάδι μετὰ τὸν λογισμὸν, τὸν νοῦ
 σου, τὸν σκοπὸν σου, καὶ πῶς ὁπθυμῖαν σου, δὲ πὶ ὁ νοῦς δὲν κερράζεται
 ποτὲ νὰ μὴ εἶναι πάντοτε θορυβηδῶς, καὶ νὰ μὴ ῥέμβεται καὶ νὰ
 πλανᾶται, καὶ δὲ τῶς τῶς φορὰς ἀπὸ εἰς νὰ τὸν σιμαζώνης,
 ὅσας φορὰς ξεσύρεται ὁ ἐκκλίνει ἔξω ἀπὸ τῶν λόγων σου, δὲ πὶ ὁ θεὸς
 δὲν ζητᾶ ἀπὸ τῶν ἀληθινῶν ὑποτακτικῶν πῶς πῶς πῶς, ὅπου νὰ
 μὴ ξεσύρεται ἀπὸ ἀδύσειαν, ὁ νὰ ξελίνη εἰς ἄλλω ξεσίω λογμ-
 λῆ
 σμῶς. ἀλλὰ τῶς μὴ λυπάσαι, ἀλλὰ εἰς καὶ εἰς πῶς πῶς πῶς σου ὁ
 ἔχθρος

Περὶ προ-
 σδχῆς καὶ
 ψαλ-
 μῶν.

Βιβλ.

ἐχθρός ὁ δ' αἰμῶν ἐμπάνει κλεφτάτα Ἐ ὠχρὸν κλέπτῃς σου ζσέφρει τ' νῦν
 Ἐ τὸν σκοπὸν τ' ψυχῆς εἰς ἄλλοιῳ εὐανθίῳ λογισμοῖς, μὰ σέκε μὲ κα
 λῶν καρδίαν ἀνακαλῶντας καὶ συκόνωντας πάλιν τὸν νοῦν σου εἰς τὸν
 χριστὸν, δὲ πὶ μόνον τῷ ἀγγέλῳ, Ἐ τῷ οὐρανίῳ πολιτῷ ἐδ' ὅθῃκε νὰ
 μὴ μὴ μπορεῖ νὰ δέχουται, ἐδὲ νὰ πάχουσι κλεψίαν τῆ νοός τως. Εἰ κεί
 νος ὁ ποῦ κρυφᾶ μέσα του βεβαβαιμῆς εἰς τὴν θεῖκῶ ἐλπίδα, ἀπο
 φασίζῃ νὰ μηδὲν ἀναχωρήτη ποτὲ ἀπὸ τ' πάλαι πια καὶ τὸν πόλεμον
 τῆ μονασήρις εἰς τ' ὅποῖον δῦρίσκειται ἕως θανάτου, μάλιστα πλὴν ὁ
 γλυχορότερα νὰ ὑπομῆνῃ χέλιος θανάτου καὶ τῆ καρμῆς καὶ τῆς ψυ
 χῆς, δὲ πὶ αὐτὴ ἀμαρτάνῃ καὶ ἴποτας, μπορεῖ νὰ μετανοᾶ, καὶ νὰ μὴ
 μισθῆν ἀπὸ τὴν μὴνῶν, δὲν θέλει πέσει δὴν κλα εἰς κενία ἀπὸ τὰ
 πρῆρημῆρα πρᾶγματα. δὲ πὶ ὁδισαγμῆς καὶ ἡ ἀμοιβαλία τῆς
 καρδίας εἰς τὸ, νὰ θέλει νὰ γυρῶν πνᾶς τὴν πλὴν ἀνάστασι, καὶ ἡ
 ἀπιστία τῷ τόπων, ἡ γουμ τὸ, νὰ θέλει νὰ μεταλλάσῃ πνᾶς πολλοῖς
 τόποις, πᾶν ὅτε ἐχρ ὠθήθειαν νὰ κᾶμνει τὰ πᾶσματα ἕ τᾶς συμφο
 ρῆς. Διὰ τῆτο ἐκεῖνοι ὁ ποῦ δὴν κλα μεταβᾶνισῃ ἀπὸ τόπον εἰς τό
 πον, εἶν παντελῶς ἀδ' ὀκιμοὶ ἕ ἀξιοὶ μὲν ψῆς. δὲ πὶ δὲν εἶν πρᾶγ
 μα κενία νὰ σεοῦν τὴν ψυχῆν ἀπὸ τοῖς καλῶν καρπῆς τῷ καλῶν
 ἔργων, ὅσον ἡ αὐνοπρᾶμῆσι, Ἐ ἡ ἀκαταστασία. Ἀν' ἐπ' ἡγες καὶ ἐκα
 τῶτησες εἰς ἀγνώσον μονασήριον δὲ πὶ νὰ ἰαβ' ὀσης τὴν ψυχῆν σου, Ἐ
 δὴν κλας πρῆς ὠτα ὁ ποῦ δὲν τὸν γνωρίζῃς, μὴ δὲ θῆς πᾶραυτᾶ, μὰ πρὸ
 σμεινε ἐκεῖ ὠχρ' ἕνας διαβάτης, καὶ δ' ἀκίμαζε ἀπὸ κρυφα ὀλοῦ ὁ ποῦ
 δῦρίσκουῖται ἐκεῖ ἕ τὸν πρῆς ὠτα καὶ ὀδ' ἀδελφῆς. καὶ ὠχρ' γνωρί
 σης ἀπὸ τὰ πᾶρα εἴγματα τῆς, καὶ τὰ ἔργα τῶς ἔτρη τῆ ἡγουμῆς,
 ὠχρ' καὶ τῷ ὑπηρετῶν τῶν ἀδ' ἀνίσαι ἕ χροικᾶς ὠφέλειαν εἰς τᾶς
 ἀρρώστιας τῷ παθῶν ὁ ποῦ ἔχεις, καὶ μάλιστα εἰς τὴν ἔπρην ἕ ὑπε
 ρφάνειαν τῆς ψυχῆς σου, δ' ὁποῖον πρῆσαι νὰ γυρῶνς, ἀπὸ τότε ἀπο
 φάσισε λοιπὸν νὰ ἔλθῃς σιμάτας, καὶ πούλησε τὴν ἑαυτὸν σου μὲ τ'
 γυρῶν τῆς ὑπακῆς, καὶ μὲ τὰ γράμματα τῆς ὑπηρεσίας, ἐμπροσθεν
 τῷ μαρτυρῶν τῷ ἀγγέλῳ, ἀμπρὸς τῷ ὁ ποῖων ἕ ὅποιον καὶ καταπά
 τησε δ' χαρῆ τῆ ἐδικῆς σου θελήματος εἰς καθε πρᾶγμα. Διὰ τὴ φα
 νερόν εἶναι, πᾶς αὐτὴ εἶα καὶ μὲ τὸ θέλημά σου πᾶρξέχης ἐδ' ὠκ' ἐκεῖ,
 γνωρίζωντας δὲ φόρος τόπω, θέλῃς χαλάσῃ τὴν ζωίκασι τ' ἡμῆς,
 μὲ τὴν ὁποῖαν ὁ χριστὸς μὲ τ' ἡμῶν σου ἄμα σὲ ἡγάρασε Ἐ ἡλυθέρω
 σε. λοιπὸν ὁ τόπος Ἐ τ' μονασήριον εἰς τ' ὁποῖον ἐκαμες τὴν ἐπαγῆ
 λίαν, ἀς σου εἶν μνήμα πρὶν τῆ μνήματος τῆ θανάτου τῆ καρμῆς, δὲ πὶ
 πὶ οὐδ'

Πῶς ἐρί
 πει νὰ βε
 βᾶνεται
 πνᾶς εἰς τὸ
 μονασή
 ριον.

πῶς δὲ Ἰανὸς διγῆσει δὲ μνήμα ὡς τὸν κηρὸν τῆ κοινῆς ἀναστάσεως.
καὶ αὐτὸς διγῆσει καὶ Ἰανὸς, λόγιασε, πῶς ἐποθαύασιν ἄλλω μίαν φο-
ραν. ἔτι καὶ ὁ ἀκατάστατος μοναχὸς, ὁποῦ διγῆσει μὲ εὐθέλημά του,
καὶ μισθὸν ἀπὸ τὸν πρῶτον τοῦ τόπου, δὲν θέλῃ δώσει καλὸν θάνατον,
τῆς ψυχῆς, δὲ ὁποῖον ἀς πρᾶκτο λούμω ἡμεῖς τὸν δὲ νὰ μὴ εὐπάθω-
μεν. Ὅποτε οἱ ὀκνηρότεροι ὑποτακτικῶν ἡρωϊκῶσι νὰ τῆ ἐπιτά-
σων οἱ κληρονομητοὶ τῶς ἐπιτάματα καὶ δικηνήματα βαρέα, τότε
δραλέροισι πλεονόγλυτορύτερα νὰ ἐκχυῖται εἰς πρῶτον, μὰ ὅπο-
ταν πρῶτον εἰλασθῶν ἐπιτάματα, τότε φέρουσι ἀπὸ τῆ πρῶ-
τον, ὡς ἀπὸ φωνίαν. Εἶναι Ἰανὸς οἱ σποῖοι δὲ ἀνάστασιν ὅ δὲ
λημα τῆ ἀδελφῶν, ἀφίνοισι, καὶ δὲ ἀκόποισι καμία φορὰ εἰς χείρη-
μα καὶ τῶ ὑπηρεσίαν ὁποῦ ἐπῆρασι, δὲ νὰ δουλεύουσιν ἐκείνων τῆ
ἀδελφῶν. ἄλλοι εἰ ἀφίνοισιν ἀπὸ ὀκνηρίαν ὅ ραθυμίαν τῶς. ἄλλοι δὲ
εἰ ἀφίνοισιν, ἀπὸ κενὸς οἰσῖαν τῶς. καὶ ἄλλοι Ἰανὸς πάλιν, ὁποῦ δὲ ἀφί-
νοισι, δὲ νὰ δουρεύονται νὰ ὑπηρετοῦσι πλεονόκλυτον εἰς πάντα τό-
πον εἰς τῆ κενὴ ἀγάθω ὅ ὑπακοῦν. αὐτὸν καὶ δὲ δὲ τὰξιμον τῆ
ἐπαγγελίας του, δὲν συμβουλεύοντες τῶτα καλὰ τὸν ἑαυτοῦ, ἐκ
σωαρπαγῆς ἐξωιδάσκει καὶ ἐταξίς νὰ ἀπομείνης βέβαιος, καὶ
ἀμετακίνητος εἰς εἰς μονασῆριον, ὅ γνωρίζεις μὲ δὲ ὄμμα τῆ νοῦς
του, καὶ βαίνεις εἰς τὸν νοῦ σου, πῶς δὲν κάμνης καμία πρῶτον δὲ
τῶ ψυχῆ σου εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, ἀλλὰ ὅ, ἡ λογαριασμὸν ὄλορον
ὁποῦ νὰ εἶναι, ἐπιμελεῖ ὅ σπουδάζει ὅσον ἐγγύρορα ἐμπορῆς, μισθὸν
ταῖς ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν τόπον, νὰ πάγης ἄλλου, ὁποῦ νὰ μπορῆς νὰ σωθῆς.
μὰ σοχάζου καλὰ νὰ μὴ γίνετα τῶτο ἀπορριμῶ ἐδικτύσου, δὲ ἡ
εἰς ὁποῖον τόπον ὅ ἀπάγης, θέλῃς σύρει μὲ τῆ λόγου σου τὸν ἑαυ-
τόν σου, δὲ πῆ μετὰλλαγίς τῆ τῶπου, δὲν εἶναι μετὰλλαγίς τῆς καρ-
δίης, μὰ ὅποιος εἶναι κακὸς εἰς εἰς τόπων, θέλει εἶσαι κακὸς εἰς ὄλοισ,
κατὰ πῶς καὶ ὅποιος εἶναι δόκιμος ὅ καλὸς εἰς εἰς τόπων, θέλει
εἶσαι δόκιμος ὅ καλὸς εἰς ὄλοισ. Αἰλοισὸς οἰσῖαν, καὶ ἀφίνοισῖαν εἰς
τὸν κῆρον, ἐλάμασι πολλῆς φορῆς πολλῆς μάχης ὅ χρισμοῦ. ἡ
ἔτι καὶ ἀγαθῖμα γῆς ἀπόδοσῖαν εἰς τὰ μονασῆρια καὶ εἰς τῆς
κωδοῖας τῆ μοναχῶν καὶ μονοῖον ὅλα τὰ σφάλματα, καὶ τῆς ἀθέτη-
σες, δὲ ἡ ἀπὸ τῆ τα τὰ πόδισα φαγητὰ γυνάτα ἡ ἀνάλωσις τῆ πρᾶγ-
μάτ σου, ἀμέτρηται, ἀπολυτοῖας, ἡ ἀποκρίσια, ἡ θρασυτήτης, ἡ πρῶτον, ἡ
ἡ ἀποστασία, ἡ ὀκνηρία, ἡ ὑπνομαχία, ἀσωμαλικῆς ἀδελφῆς, ὅ ἡ χει-
ρότερη ἀπὸ ὄλοισ, ἡ ἀδυστοχία, τὰ ὄλοισ ὅλα ἐτῶτα τὰ μισθὰ πολλὰ.
ὁ θεός.

ο θεός . Μα αν θελήσης να αφεντεύσης και να υποτάξῃς ἐποὺτῶν τῶν
 λυσαρίκῳ δὲ σποιναν, τῶν γαστριμαργίαν, θέλεις μπορέσει να ἀποκτῆ
 σης εἰς κἀθε κἀθίσμα, ὡς εἰς κἀθε τόπον τῶν ἀπάθειαν, καὶ τῶν κἀθα-
 ρότητα τῶν νοῶν . μα ἀν' ἐκείνη σὲ ἀφεντεύσει ἐτένα, καὶ χωρὶς μνήμα θά-
 λεις κινδύω δώσει εἰς πολλῶν λογίων ἀμαρτίας πανταχοῦ ἔξω ἀπὸ δι-
 κελίου . Ο μὲν κύριος φωτίζει καμίαν φορὰν τὰ ὀμμάτια τὰ τυφλὰ
 τῶν ὑπνικίων, δὲ να μποροῦσι να γνωρίζοσι τῆς ἀρετῆς τῶν διδασκα-
 λων τῶν ὡς πρεσβύτων, καὶ καμίαν φορὰν τῶν τυφλῶν, δὲ να μὴ
 βλέποσι τὰ σφάλματά τῶν, μα δὲ βολος ὁποῦ μισᾷ ὅλα τὰ καλὰ
 ἔργα, ἐργάζεται ὅλον τὸ σῆμαίον . Ας γίνε) εἰς ἡμᾶς ὁ παρθένος μετὰ Παράδει-
 ράδειγμα, Ἐκάνονας τῆς τελείας ὑποταγῆς ὁ ὑδραργυρος, ὁ ὁποῖος μα τοῦ ὁ-
 καλὰ Ἐ να κυλιέται ὁποκάτω εἰς ὅλα τὰ πράγματα, ὁ μὴ ἀποκτῆ δραγυρῶν .
 πάντοτε ἀνέγκικτος ἀπὸ πᾶσιν λογίς ρῦπον καὶ ἀκαθαρσίαν . ἐτση Ἐ
 ἡμεῖς μὴ θέλωμεν να μελωμῶμεθα μετὰ κἀνα πάθος ἐκείνων, με
 ε) τοὺς ὁποῖους ἀνακατόνομεθα . Εἰ κέννοι ὁποῦ εἶν' ἀσφαδῶν καὶ ὅπμε Γεν. 3 .
 λείς εἰς δ' καλόν, ας ἔχωμε πῶμασότερον πρὸ τῶν ἄλλων τῶν σῆνοιαί-
 τῶν, μήπως Ἐ κατακρίνωμεν τῶν ῥαθύμων, κατὰ κριθούσι πῶμασό-
 τερα πρὸ ἐκείνων . Δὲ τοῦτο λογιάζω καὶ ἐδικαίωθηκε ὁ λόγος Ἐ ἐρυ
 λάθηκε . διὸ ἀναστρέφωμεν ἀνάμετα εἰς τοῦ κακῶς Ἐμπαιθεῖς
 κ' ἀνθρώπων τῶν ὁδῶν, δὲν ἐφάνηκε να τῶν κατακοινη οὐδὲ ποσῶς πο-
 τε . Πάντοτε μᾶς κἀμνη χρεῖαν να φυλάγωμεν τῶν ψυχῶν μας ὡς τὸν
 νοῦν μας ἀτάραχον ὡς ἐλδύθηρον ἀπὸ κἀθε λογίς πάθος, μα πῶμασόπε-
 ρον εἰς τὸν κατὸν τῶν ὕμνων, καὶ τῆς πρῶσδυχῆς ὁποῦ κἀμνομεν εἰς τὸ
 δὲ, δὲ πὶ σκοπὸς εἶναι ἐτέτος τῶν δαμόνων, να ἐμ ποδίζοσι ὡς να ἀφα
 κ' ε) νίζοσι μετὰ ταχαῖς τῶν πρῶσδυχῶν μας . Εἰ κείνος εἶν' ἀληθῶς, δ' ἔλος
 Ἐ ὑπὲρ τῆς τῆς θεᾶς, ὁ ὁποῖος μετὰ κωρμὶ σῆκεται σιμα εἰς τῶν ἀνθρώ-
 ποιῶ, μα μετὰ τὸν νοῦν κατὰ κρούει εἰς τῶν πόρταν τῶν οὐρανοῦ Δὲ πρῶ-
 σδυχῆς, ὡς εἰς τὰ ἀπὸ τῆς θεᾶς ἰκῆς ἔσω λαγχχίης . Αἱ ὑβριστῆς, ὡς
 ἀκαταστανεσες, Ἐ ἀδὲ βδῆρασες, Ἐ τὰ τοιαῦτα εἶναι εἰς τῶν ψυχῶν
 λ' τῶν ὑπνικῶν ὁμοια τῆς πικροτῆτος τῆς ἀψινθίου . μα οἱ ἔπανοι, ἀν-
 μαῖς, καὶ ἡ καλὴ φήμη εἶναι εἰς τῶν ἡδύπαθῆς, καὶ εἰς ἐκείνοισ' ὁποῦ
 τὰ ζητῶσιν ὁμοια τῆς γλυκῆτος τῆς μέλιτος . Μα ας σκοπήσωμεν
 πῶς ἡ φυσικὴ ἐέργεια Ἐ τῶν δ' ὡς ἐβουῶν εἶν' ἐκείνα . δὲ πὶ δ' ἀψιν-
 θιο καθαρίζει τῶν χολῶν, καὶ κἀθα λογίς πικρὸν ὡς κακὸν χυμὸν τῶν
 λ' ἐκείνος τῶν σομάχου, μα δ' μέλι αὔξάνει ἐκείνοισ' τῶν πικρῶν χυμῶν
 ἐμάδ' μετὰ τῶν χολῶν . Κἀμνη χρεῖαν να πρῶσδύμεν δὲ χως καμίαν με-

Παράδει-
μα τοῦ ὁ-
δραγυρῶν .

Γεν. 3 .

Διὰ τὴν ἐδὲ
καὶ αἰθῆρας
ὁ λόγος .

ριμναν και αμφιβολια τῆς πεισῶτων μας ὅπου ἀναδεχθήκασι τὴν
 εἰνοιάν μας τὴν κατὰ θεῖν, ἀκομὴ καὶ νὰ μᾶς πεισάτῃσι ὅτι νὰ πράγ-
 ματα ὅσον εἰς θεῖ φαινόμενον εἰς τὴν σωτηρίαν μας, μὰ ὅχι ὅσον
 εἰς τὴν ἀληθειαν. ὁμοίως εἰς τὰ πράγματα ὅπου εἶναι φανερά εἰς τὴν
 εἰς τὰ πρὸς ἀγμάτα τοῦ θεοῦ, δὲν μᾶς κἀμνεὶ χεῖραν καμία βουλή
 ἀτυχεῖα, μὴ νὰ τῶς ὑποτάσωμέθαι, ἢ ὅχι, μάλιστα εἰς ἐκεῖνα δὲν
 πρέπει νὰ ὑποτάσωμέθαι κανεὶς. μὰ εἰς τὰ πράγματα ὅπου εἶναι
 καὶ φαινομένη αμφιβολία, δοκιμάζεται ἡ πίσις μας ὅπου ἔχμεν
 πρὸς ἐκεῖνο, ὡς δοκιμάζεται τὸ χρυσάφι εἰς τὸ χονδρῆθιον τῆς
 ἀληθινης ταπεινοφροσύνης. ὁμοίως εἶναι εἰς ἀληθινὸν σημάδι τῆς
 ἀληθείας μας πίσεως, ὅπου τὴν ἡμεῖς χωρὶς καμίας αμφιβολίας
 ὑποτάσωμέθαι τῆς πεισῶτων μας, θεοοπίτας νὰ μᾶς πεισάτῃσι
 πράγματα εἰς τὴν ἀκρίβειαν ὅπου ἡμεῖς ἠπίζημεν. Ἀπὸ τὴν ὑπα-
 κείν, καθὼς εἶπαμεν ὅτι προτέρα, γυνάτα ἡ ταπεινότης. ὅπου τὴν
 ταπεινότησιν γυνάτα ἢ ὁμοίως, καθὼς ὁ μέγας ἰωάννης ὁ κρια-
 νός εἰς τὸν λόγον ὅπου γράφει πρὸς ὁμοίως εἶπε καλῶτατα καὶ
 ὑψηλῶτατα. καὶ ἀπὸ τὴν ὁμοίως γινέται εἰς ἐκλαμπεν φῶς εἰς
 τὴν ψυχῆν, ἢ ἰσοῦ ἢ διόρασις καὶ θεωρία, ἀπὸ τὴν ὅποιαν ἔπειτα γυ-
 νάτα ἢ πρὸς ὁρασις, ὅτι ἡ πρὸς βλεψις τῆς μελλόντων. καὶ ὅπου πρᾶγμα
 θέλει μπορέσει νὰ ἐμποδίσαι κανεὶς, νὰ μὴ δράμη μὲ πρὸς θυμίαν
 εἰς τὸν τὸν καλὸν ἄρμον τῆς ὑπακοῆς βλέπωντας ἐκεῖνος ὅπου ὅπου
 εἶναι ὅσα καλὰ ἡτοίμασμα ἐμποδίστου. Ἀλλὰ οὕτω τὴν με-
 γάλω ἀρετῆν ἔλεγχον ἐκεῖνος ὁ καλὸς ψαλμοῦ ὁ ὁ δαβιδ. ἐστὶν ὁ θεὸς
 μου μὲ τὴν ἀγαθότητά σου ἡτοίμασες τῆς πτωχῶν ὑπνικῶν εἰς τὴν καρ-
 δία τὸν ἐρχομὸν τῆς πρὸς ὁρασις σου. Μὴ λησμονήσης εἰς ὅλον καὶ
 ὅπου τὴν ζωὴν ἐκεῖνοῦ τῆς μεγάλης ἀθλητοῦ, ὁ ὅπου εἰς δεκτικῶν χρόνος
 ὅπου ὅπου ἔπειτα τὸν καθηγητὸν μὴν του, δὲν ἐγχοίκεσε μὲ τὰ ἔξω
 αὐτῶν ἀπὸ ἐκεῖνον, νὰ τῆς εἰσῆ, σωθείης. καὶ ὅμως μὲ ὅλον ἔπειτα δὲν
 ἀφινε νὰ μὴ τῆς κἀμνη καὶ δε λογίς ὑπηρεσίαν. καὶ καλὰ καὶ νὰ μὴ
 ἔχοι καὶ ἀπὸ ἔξω ἀπὸ ἐκεῖνον ἔπειτα τὸν λόγον, ὁ ὅπου εἶναι πρᾶκαλε-
 τῆς ψυχῆς, μὰ δὲν εἶναι βέβαιος, ὅμως καθημεριῶν ἡκουεμὲ τὰ μέσα αὐτῶν
 τῆς ψυχῆς ἀπὸ τὸν κύριον, ὅχι νὰ τῆς λέγει, τὸ σωθείης, μὰ νὰ τῆς
 βεβαιώνει, καὶ νὰ τῆς λέγει, τὸ ἐσώθης. ἐστὶν εἰς αὐτὸν ὁ δὲν λογισμῶν
 ὅπου ὑπακούου σου. εἶναι πνὴς ἀπὸ τοῦ ὑπνικῶν, οἱ ὅπου οἱ δὲν λογισμῶν
 πτωχῶν ὅτι ἡπατημῶν, ἢ ἔχοι καὶ τὴν πρὸς εἰθειαν, ὅπου πρέπει
 εἰς ἔξω εἰς τὸν πρὸς ὁρασις τῶν, ἡνωρὶζοντας ἐκεῖνον ὅπου φαίνεται
 καλὸν

Ἡ ταπει-
 νότης μὲν
 τῆς δια-
 κρίσεως.
 Ἰωάννης ὁ
 κρια-
 νός.

Ἐπὶ τῶν
 ἡτοίμα-
 σμα
 τῆς
 ἀββᾶ,
 κων.

16

17

18

πῶς τις εἰς ἐταῖς ἐκεῖνα ὁποῦ δὲν εἶναι πρέπει νὰ σωποῦνται.

Περὶ ἰσάν
ικ τοῦ σαβ
βαίου.

Τὸ μονα-
σῆριον ἐστὶ
π εἶναι εἰς
τὸ ὅρος τοῦ
λάτρου, τὸ
ἐποίησεν κρᾶ-
ζεται, κελ
λίβατα.

Ο Ἰωάννης ἐκεῖνος ὁ μέγας ὁ φίλος μου ὁ σαββαίτης μοῦ ἐδιηγῆ-
θηκε πράγματα ἀξιάκουσα. Ἐγὼ δὲ πᾶτεροσσι ἐγνωρίσα δὲπὸ τῶ-
πείραν Ἐδοκιμασίαν ὁποῦ ἐπῆρα δὲπὸ λόγουδου, πῶς ἐκεῖνος ἦτον
ἀνθρώπος ἐλεύθερος δὲπὸ καθε λογίς πάθος. ἕνος δὲπὸ καθε λογίς
ψυχῆς, καὶ καθαρὸς καὶ εἰς τὰ λόγια του, καὶ εἰς τὰ ἔργα του. ἐτῆ-
τες λοιπὸν μοῦ ἐδιηγῆθηκε τῆτο, λέγωντάς μου. Εὐρίσκειν εἰς τῶ
Ἀσίαν δὲπὸ τῶ ὁποῖαν ἦμεν, εἰς ἑμενας ἡρίον μου εἶας κᾶποιες γέ-
ρων μοναχὸς, ἀμελίς καὶ ἀκέλασος καὶ ἀκρατὴς ὁ εἰς τῶ γλώσσας, Ἐ
εἰς τὰ ἔργα ἀδιάκριτος. ὁ τῆτο εἰ λέγω ὁ χε διὰ νὰ θελω νὰ κατα-
κρίνω τὸν ἀνθρώπου, μὰ διὰ νὰ φανῶ πῶς λέγω τῶ ἀλήθειαν, ἐτῆ-
τος δὲν κατέχω πῶ, ἀπέκλισεν εἶνα μαθητῶν νέου ὀνομαζομένων ἀνα-
κιοι, ἀπλοῦ εἰς τῶ γνώμην, μὰ φρόνιμον εἰς τὸν λογισμὸν καὶ εἰς τὰ
ἔργα, ὁ ὁποῖος ὑπέμενε τόσα δὲπὸ τῆτον τὸν γέροντα, ὅσα θέλου
φανεῖ ἄπσα σιμᾶ εἰς ἑδὸν πολλοῦ. εἶε ἡ ὁ χε μισον μὲ εἰσεσῶς, μὰ
ὁ μὲ πληγῆς τὸν ἐβαβαίζε καθημερὸν. ὁ ἐτούτη του ἡ ὑπερμένη βέ-
βαια δὲν ἦτον ἐξω δὲπὸ τὸ λογαριασμὸν. Βλέπωντάς τοι λοιπὸν ἐγὼ
καθ' ἡμέραν νὰ Ταλαπωροῦται μεγάλα ὠχὸν ἕνας δοῦλος ἀγροσῶς,
συχνᾶς φορᾶς ζωαπανῶ, τῆς τον, τῆς ἔλεγα. ἡ κάμνεις ἀδελφε
ἀνάκει. πῶς ἐπέρασες σήμερον. καὶ πᾶραυτα ἐκεῖνος ποτὲ μὲν μὲ
ἐδ εἶχεν εἰ δὲμάπτου μελαιον. ποτὲ δὲ τὸν ξάχιλόν του φρεσκαμῆρον
δὲπὸ τὰ δαφματα. ὁ ἄλλοτε πάλιν τῶ κεφαλῶ του πληρωμῆν.
γνωρίζωντάς λοιπὸν ἐγὼ δὲπὸ τῆτα πῶς ἐκεῖνος ἦτον ἐργάτης τὸ ὑπα-
κῆς, τῆς ἔλεγα. καλὰ καλὰ, ὑπόμνε, Ἐ θέλεις ὠφελῆθῃ. κᾶ μνον-
τας ἐκεῖνος λοιπὸν εἰνέα χρόνω ὑποκαταθῆον εἰς τῶ ὑπανωλὲ ἐκέ-
νῶ τῆς πικροῦ καὶ ἀσπλάχνου γέροντος, ἐπέρασεν δὲπὸ τούτῶ τῶ
ζωῶν πρὸς τὸν κύριον. Ἐ ἔσωντας νὰ θαφῆ εἰς εἰ κοιμητῆριον τῆς πα-
τέρων, ἀφ' οὔ ἐπεράσασι πέντε ἡμέρας, ἐπῆρη ἐκεῖνος ὁ διδάσκα-
λος τῆς ἀνακίου καὶ ὄβηκεν εἶνα μὲγάλον γέροντα ἀπ' ἐκεῖνοσ ὁποῦ
εὐρίσκειται εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, καὶ λέγει του. πάτερ, ὁ ἀδελφός
ἀνακιοσ ἀπέθανεν. ἀφ' οὔ εἰ ἦκεσεν ὁ γέρον, τῆς δὲπὸ κρίνεται καὶ λέγει
του. πῶς εἰσέ μου γέροντα, δὲν τὸ πῶς εἶω. καὶ ἐκεῖνος τῆς λέγει, ἔλα ὁ
εἰδὲ. ἐσυχώθηκεν ὁ γέρον εἰς ὄγλυτροῦτερον, Ἐ φθαίει εἰς εἰ κοιμητῆ-
ριον ὀμάδι μὲ τὸν διδάσκαλον ἐκεῖνοῦ τῆς μακαρίου ἀγωνισοῦ. φωνά-
ζει ὠχὸν πρὸς ζωντανὸν εἰς ἐκεῖνον, ὁποῦ κατὰ ἀλήθειαν ἔζη εἰς τῶ
μακα-

μακαρίαν αὐτὴν καὶ λέγει του ἀδελφοὶ ἀγαθὸν, ἀπ' ἄλλου; τότε
 ἐκεῖνος ὁ θυγάτριον ὑπὸ ἑσέως καὶ ὑστερὰ ἀπ' τὸν θάνατον
 τὴν ὑπακοῆν, ἀποκρίθηκε πρὸς τὸν μέγαν ἐκεῖνον, ὅτι εἶπε του. πῶς
 εἶναι τὸ δωατὸν πατέρων νὰ ἀποθάνῃ ἀνθρώπος ἐργάτης τῆς
 ἢ ὑπακοῆς; τότε ὁ γέρον ἐκεῖνος ὅπου ἐκράζετο διδάσκαλος ζου, ἔστα-
 τας νὰ φοβηθῇ ὅτι νὰ φομαῖξῃ, ἔπεσεν κατὰ πρόσωπα εἰς τὴν γλῶσ-
 δάκρυα, ἐζητῶντας ἀπὸ τὸν ἡγούμενον τῆς λαύρας σιμᾶ εἰς ἑκα-
 μητήριον εἰς κέλλι, ἔζησεν ἐκεῖ με σωφροσύνῳ, λέγωντας πάντοτε
 ἐκείνων τῶν πατέρων, συγχωρήσατέ μοι, διότι ἐκμαθόντα, ταλαπῶ-
 ρῶντας τόσον ἐτῆς τὸν ἀδελφόν. Φάμεται μὲν ὁ πᾶτερ ἰωάννη, πῶς
 νὰ ἦτονε οὗτος ὁ μέγας ἰωάννης ὅσοι ὠμίλησε ζυνεκροῦ, ὅτι πᾶσι
 ἢ ἡ μακαρία του ψυχῆ τῆς ἰωάννου μου ἐδιηγήθηκε καὶ ἄλλο εἰς με
 γάλον πρᾶγμα, μιλιῶντας ὅτι ἄλλο πρόσωπον, μὰ ἦεν ἐκεῖνος ὁ ἴδιος,
 καθὼς ἐβεβαίωθη καὶ ὑστερὰ ἐμαθα ἀπὸ τὰ λόγια του. Ἄλλος εἰς
 ἐκείνος, ἔλεγε, ἐγέννηκε μαθητῆς εἰς ἑἴδιον μοναστήριον τῆς ἀσίας, κα-
 ποίου μοναχοῦ πρᾶου καὶ καλοζωάτου, ὅτι ἦτονε, ὁ ὁποῖος βλέπω
 τας πῶς ἐπορεύετον καὶ κατέπνυτον καὶ ἀναπαύετον ἀπὸ τὸν γέ-
 ροντά του, ὀρίσκει μὲν σκέψιν καὶ πρῶτα μὲν ὁμορφον ἔοπεν, ἢ
 ὅσοι ἐγένετα εἰς πολλοὺς σφαλτῆ καὶ μὲν φοραῖ. παρακαλεῖ τὸν γέ-
 ροντά του νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ μισεύσῃ, ὅτι πᾶσι καὶ ἄλλον μαθητῶν, ὅ-
 ὅτι τὸ δὲν ἐμπόρει νὰ τῆ δῶτι λύπῳ ὁ μισετός ζυέτωσε. μι-
 σέβει λοιπὸν ἀπὸ τῶν ἑκατὰς ἐντα μὲν ζῆμα τῆς διδασκαλίου
 του εἰς κάποιον κοινόβιον ὀρισκόμενον εἰς τὸν Πόντον. καὶ τὴν πρῶ-
 τῳ νύκτα ὅπου ἐμῶντες εἰς ἑκατόβιον, βλέπει εἰς τὸν ὕπνον του,
 ὅτι πῶς ἐζητῶντας ἀπὸ κάποιου ἀποτύμης ἐσκληρωτῶ ζητιτῶς νὰ δῶσι
 λόγον ὅτι τὰ σφάλματά του. ὅτι ὑστερὰ ἀπ' ἐκεῖνο δ' φοβερότατον λο-
 γοθέσιον ἐβλάται, πῶς ἐλείπετο καὶ ἀπέμεινε χρεώσις ἐκατὸν λε-
 ξῶν χρυσασίου. ἐβυτωνῶντας λοιπὸν ἐκρινεν ἐκεῖνο δ' ὄραμα ὅπου
 εἶδε, καὶ εἶπε. πῶς ἐνὶ ἀπίοχε, ὅτι πᾶσι ἐζητῶντας ὀνομαζέτο, βέβαια καὶ
 ἀλήθειαν πολὺ λείπομεθα ἀκόμη ὅτι νὰ πλερώσωμεν τὸ χρεὸς μας,
 ὅτι ἐμεινα λοιπὸν λέγει εἰς δ' μοναστήριον ζεῖς χρόνῳ, ἐπιτασόμε-
 νος εἰς ὅλους δίκως ἄλλῳ καμῖαν δέχρισιν ἐβλάται, ἀπελιζόμε-
 νος ὅτι θλιβόμενος ἀπὸ ὅλου ὡς ξείνος, ὅτι ἢ δὲν ἦτον ἄλλος μοναχὸς
 ξείνος εἰς δ' μοναστήριον πρᾶ ἐγὰ, θεοῦ πάλιν εἰς τὸν ὕπνον μου εἰς
 ἄλλο πρόσωπον, ὁ ὁποῖος με ἐδῆχνε πῶς ἦτον πλερωμένος δέκα λυξῶν
 ἀπὸ ἑχρέους μου. ἐβυτωνῶντας, ἐγένετο δ' ὄραμα, καὶ λέγω, ἀκόμη

ἰωάννης ὁ
 σαββαί-
 τισκάμων
 τας πῶς
 ἦτον ὁ αἰ-
 πῆρος καὶ
 κηλός, ἐ-
 κέρωτος, ὅ-
 τε πολλοὺς
 χρεὸς.

ὄψα; καὶ ποτε θέλω ἀποπληρώσω; τότε λέγει αὐτός μου. ταπεινὴ
ἐπίνοχῃ ἐπιδοσώτερον ἐστί μου καὶ ἀλεμίας εἶναι χρεία. ἀπὸ τότε λοιπὸν
ἤρξατο τὰ κερταία τὸ λιπὸν, ἔτι καὶ κερταίω δὲν ἀφίναστας ὁμοίως
μὲ ὄλον ἐπίτο σὺ δεπὸσ ὡς εὐκύνη μὰ μου. ἦν τὴν ὄσσοιαν αἴτια θεο
ρωῖστας με εἰς τῆσαν λογίω πῶς καὶ πῶθυμιασ οἱ μετὰ ἡμῶν πατέ
ρες, καὶ ἐπίτες ἀσσοίαν τὰ κερταίω, τῶν βαρῶν ἐστὸς ἐρεσίαις τῶ μα
κῆς κῆρας. ἀπὸ μὲν οὖν λοιπὸν κῆρας τῶσιον ἔσσοι σῆνα βῆσις ἔσσοι σῆ
δὲ καὶ ἠλθασιν πῶλι κερταίω ὅπου μοῦ ἐφρακῆσασιν, καὶ ἐστὸς ψα σῆμασ
κῆρας τελεθῶν ἀποπληρώσασιν καὶ ἀνεκνοιασῶν τῶ χρεῖσιν. καὶ ὅπου σῆ
μὰ ἐθλῆσασιν καὶ πῶθυμιασῶν με εἰς τῶσιον πῶθυμιασ ἐστὸς πῶθυμιασ
ἐστὸς, ἐπὶ τῶ κερταίω εὐκύνη μὰ μου, ὑπὲρ μὰ ἀνδρῶν κερταίω ἐπίτο μὲ
κῆρας ἠλθῆσασιν ἀπὸ τῶ κερταίω, ἐκείνος ὁ πῶθυμιασ ἠλθῆσασιν εἰς τῶ
φῶθυμιασ ἀλλοθῶν, καὶ ὄψα σῆμασ ἀλλοθῶν τῶσιν τοῦ ἀπομάσῃ
ἐπὶ κῆρας, μὰ ἐπίτες ἀπὸ κατὰ ἀλλοθῶν, ὅπου μὲ τῶσιον τελεθῶν ὑπακῶν
καὶ ὑπομακῶν τῶσιον ἐστὸς μετὰ μετὰ κῆρας ἐπὶ κερταίω ἔσσοι σῆμασ
χρεῖστας. Μὰ τί λογίω δὲ κερταίω ἐστὸς ἐπίτες ὄσσοι ἀπὸ κερ
κῆρας τῶ ἀπὸ κερταίω μετὰ κῆρας ὑπακῶν ὅπου κῆρας, ἀσσοίω σῆμασ κα
κῆρας οὗτος μὲν φρακῆ εἰς τῶσιον ἠλθῆσασιν τῶ κερταίω σῆμασ ἠλθῆσασιν
εἰς ἀπὸ τῶ κερταίω κερταίω, οἱ ὄσσοι εὐκύνη μὰ μου ἐπὶ κερταίω σῆμασ
τῶσιν, τῶ ὄσσοιω ἔσσοι σῆμασ τῶσιν ἀπὸ κερταίω πῶθυμιασ, τῶσιν ἐπιλογῆσῃ
σε μετὰ πάσῃς χρεῖστας, θέλωντας νὰ σῆμασ ἀπὸ τῶσιν κερταίω,
ὅπου εἶχασιν πῶθυμιασ ὄσσοι σῆμασ. ἀπὸ ἐπὶ κερταίω λοιπὸν
κῆρας ἡμέρας, τῶσιν ἐπὶ κερταίω γέρον ἀδελφοίμου συγχαρῆσασιν μετὰ καὶ
δὲν μπορῶ νὰ κρατῆσῃ καὶ σῆμασ ἐπὶ κερταίω νὰ συγχαρῆσῃ μετὰ κερταίω
καὶ ἔτι εἶμασ ποτήρος, ἔτι πῶθυμιασ μὰ μου, καὶ ἐκείνοι δὲν ἔσσοι σῆμασ
κῆρας ἠλθῆσασιν ἀπὸ τῶσιν τὰ λόγια τῶ γέροντος συγχαρῆσῶντας καὶ τῶσιον
λαζῶν τῶσιν καὶ τῶσιν ἐργῶν. ἀπὸ λοιπὸν κερταίω κῆρας τῶσιν
πῶθυμιασ δὲν ἠλθῆσασιν καὶ τῶσιν κερταίω, τότε πῶθυμιασ εἰς τῶ
πῶθυμιασ τῶσιν πῶθυμιασ τῶσιν νὰ κερταίω σῆμασ, καὶ νὰ ἀπὸ κερταίω σῆμασ
ἀπὸ λόγου τῶ μὲν ἔσσοι σῆμασ, καὶ εἰς πῶθυμιασ ἐπὶ κερταίω σῆμασ νὰ καθί
σῆμασ, ἔτι κερταίω σῆμασ. ἐκατὰ πῶθυμιασ ὄσσοι σῆμασ, καὶ γερταίω σῆμασ
πῶθυμιασ μὲ τῶσιν εἶναι καὶ ὑπακῶν ἐμὲ κερταίω νὰ δὲ κερταίω ἐκείνους ὅπου
τῶσιν ἠλθῆσασιν πῶθυμιασ, λέγει τῶ ἐπὶ κερταίω, ὁ κύριος θέλει παρῶν μου νὰ καθί
σῆμασ εἰς ἠσυχῶν πῶθυμιασ μὲ ἔτι πῶθυμιασ τῶσιν νὰ τῶσιν ὑποκῶν
σῆμασ. ἔπειτα λέγει ἔτι δὲ δεύτερου. ἀμὲν ἔτι πῶθυμιασ ὄσσοι σῆμασ τῶσιν
δὲν κερταίω σῆμασ, καὶ ὄσσοι σῆμασ καὶ σῆμασ τῶσιν σαυρῶν τῶσιν, ἠσυχῶν ἔτι
ὑποκῶν

Μαρί...
δουκ...
ἀνκ...

λ β

ὑποκρινεῖσθε ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων θλίψαι, καὶ πρόσκειναι εἰς τὸ ὄδιον, εἰς
 κοινὸν θρόνον ἀδελφῶν, καὶ θέλω ἔχει βέλταμα θησαυρὸν εἰς τὸν οὐρανόν.
 καὶ ἡμεῖς οὕτως ἔποιον, καὶ οὐ βεβήωσαν εἰς τὴν καρδίαν σου, Ματθ. 6
 καὶ ἔχουσιν θυμὸν σου παντοτεμέναι ὄναι ἀναπνεύσει ἐκένωται πῶς ἴδωται
 3 λῆσαν ὅπου εἶπεν ὁ ρηξῆθος ὅποιος ἔσται μέν ἄως ἐ τέλος τῆς ζωῆς τοῦ
 4 θεοῦ ἰσώθη. ἀμελοῖται καὶ ἀνὰ ἐναντιοφωμάτων, ἀλλὰ τὸν πλοῦτον ἀπλη-
 5 ρόν, τὸν πλοῦτον βαρύνει γέροντα. ὁ γυνυλασθῆναι σου κύριος, ὅπου να δούρει
 6 σκεταί εἰς τὴν φύσιν τῆ ἀδελφῶν σου, ὁ ἐκείνου, ἔπαρε ἀλλὰ διὰ ἀσπα-
 7 λόν σου, ὁ ἐκείνου εἰς τὴν φράσιν τῆ κυρίου, καὶ ἐκὼντας πάντα τῆ
 8 μέτου λόγου του, πᾶν καθ' ἡμέραν ἔσθαι μέλι. ὁ γάλα μωκτηρισμῶν,
 9 καὶ χλωδιῶν, καὶ πᾶσι λαλοῦν ὑβριστικῶς, ὅπου να σου ἀγαθῶν, καὶ
 10 ἀδελφός λέγει εἰς τὸν μέγαν Ἰωάννην, καὶ ἀπὸ ζῆ ὁ ποιητὴς με ἀμέ-
 11 λειαν, ὁ πᾶτες πᾶ να καί μου, καὶ ὁ γέρον τῆ ἀποκρίνεται, καὶ τὸν ἴδω να
 12 ποικίλῃ κούλας, μὴ ἀναχορήγη ἀπὸ ἐκείνου, με λέγει εἰς τὸν ἑαυτὸν
 13 σου, φίλον εἰς τὴν ἡλθε εἶδ ὦ. εἴν ἡλθε εἶδ να πάρης πᾶν εἰγ μα καὶ
 14 εἶδ να καλίαν ἀπὸ τῆτον, με εἶδ να ὑπομῆναι τὴν σκληρότητα του, καὶ
 15 ταῖς ὑβριστικῶς σου καὶ τῆ δέλεος ἰδὴ να ἀφανισθῆ καὶ να χαθῆ ἀπὸ ἐσθ
 16 να ὁ θόσημα τῆς ὑπερηφανίας, καὶ να μαρανθῆ ἡ πύραυς τῆς σαρκὸς
 17 σου. ἂν ἀγαθῶν ἀμὴν με ὁ κλυ μες τὴν δὴ ὑπερμῶν ἀλοι ἀπὸ ὀβλομῶν
 18 καὶ φανθῆ ὁ κλυ τὸν δι, να πολεμῶν κλυ ἀκρίτων τῆ πᾶ δῶν μας, καὶ
 19 να κλυ δακρυλῆσω κλυ εἰς ἐ μνησθῆ ἵσον ὅπου εἶναι γυνυλάσιον καὶ φρα-
 20 τῆς ἡριον, σῆς ἀρετῆς πλῆα ὁ γλυθρούτερας παρηριαν καὶ μωκίαν, ὁ πᾶ
 21 κούριαν, εἶδ ἡ συμβάσει καμίαν φοράν, καὶ μανδύοναυτα εἰς ἐ
 22 μονάς ἡριον πλῆα ὁ γλυθρούτερα τὰ πᾶ δῆ καὶ ἀμᾶτυ χαρῆς, παρὰ ἀπ
 23 ἀρετῆς, καὶ εἶναι δαυμασὸν καὶ πᾶ ἕξνον ἐ τοῦτο, εἶδ πᾶ ὅς
 24 ὅπου ἀρίστηται ὁ ἀδελφὸς ἰδιώτης καὶ ἀγνωστος, ἡ ὅπιστῆ εἰον εἰς
 25 τὴν ναυπλίαν ἡ εἰς τὴν γεωργικῶν τῆς γῆς, εἴν ἀρματωνομια τὸσση
 26 εἰ ἀκρίτων σου, οἱ ἐχθροὶ τῶ βασιλείας, με ὅπαταν τὸν ἰδ ὅσι να πᾶ σπῶ
 27 ἀφρακῶν, καὶ ἐ σημάδι τῶ βασιλείας, καὶ τὸ σκουπῆται, καὶ ὁ πᾶ σπῶ
 28 καὶ ἐ ὅς ἀρῆ καὶ τὴν ρομφαίαν, ὁ να ἐνδὴ ὑβῆ τὴν φροσῆσαν τῶ
 29 φρακῶν, πᾶτες καὶ αὐτοὶ ἔξῃσι πᾶ ὁ ὀλιγάτως κατὰ πᾶν ὅν
 30 χροῖα με ἐκῆθα ἔσπρη καὶ τὸν σποτάσσι, εἶδ τῶς, μηδὲν κειμου με δα
 31 με ἀκνηρίαν, ὁ ἀκνηρίαν. εἶδ ἂ πολλὰς φορὰς παρὰ δῶ μωκῶ
 32 φῶτα τῶ καὶ ἀμὴν να πᾶ ἡριον εἰς ἐ γαλίον εἶδ σφίαν, ὁ να ἰδ ὅσιν
 33 ὁ εἶδ ἔλεον, καὶ να κλυ μαρθῆ ἵσον ἀλαο ἡ ποτας, ἀπ ἐκεί, πᾶ
 34 κούριαν, ὁ καὶ ἡ δῆ με πᾶ ἐ πᾶς, ὁ ἀνακῆτωσιν τῶ
 35

Τὰ σκουπῆ
 τῆς πᾶ-
 τῆς πᾶ-
 τῆς πᾶ-

έχει νοῦν, θέλει νοήσει ἐτούτων τῶν ἡρομοίων. δεῖ ἢ ἐπὶ ταῖς κακοῖς
 ὅπου εἴπαμεν, συμβαίνοσιν εἰς ἐμείνου ὅπου εἶν' ἀνηροί. Ἀδελφῶν
 εἶν' ἢ νὰ μὲν περὶ πλοῦτος καθημερινὸν ἐμεινοὶ ὅπου μὲ ὄλλω τως τῶν
 ψυχῶν ὅ τῶν προθυμίαν διδασκωταὶ νὰ μάθοσιν καὶ μὴν τέχνῳ. ἐτὶ
 καὶ ἐμεινοὶ ὅπου διδασκωταὶ μὲ ὄλλω τως τῶν ὄρεξιν καὶ τῶν δυνάμει
 εἰς τῶν μελίτων τῶν καλῶν ἔργων, ἀξάνοσιν πάντοτε ἐπὶ καλῶν εἰς
 καλλίτερον ὅ περὶ πλοῦτον. ὁμοίως ἴσως ἀπ' αὐτοῦ γνωρίζοσιν τῶν προ
 κωπῶν ὅπου καὶ μνοῖ. καὶ πνὲς πάλιν δὲ οὐκ οἰκονομίαν καὶ πείθειαν θεῶν
 δὲν τῶν γνωρίζοσιν, ἴσως δεῖ νὰ μὲν πέφοσιν εἰς κενὰ ὄξια, καὶ νὰ
 χαλῶσιν τὴν μισθόντων. Ἐκεῖνος εἶν' ἄριστος ὅ περὶ κέρδος, ὅπου
 λογαριάζει καὶ θεράδ' εἰς κέρδος ἢ τῶν ζημίαν ὅπου ἐκείνη τῶν ἡμέραν.
 μὰ τὸ δὲν μπορεῖ νὰ εἰ γνωρίση καθαρία ὅ φανερά, ἀλλ' ἔν δὲν χρεία ὅ
 σημαδ' ἴσως καὶ θε ὥραν εἰς εἰ καὶ τὰς ἰχόν του ἐκείνου ὅπως δίδει, ὅ ὅπου
 πέρνει. δεῖ ἢ ὅπεται καὶ θε ὥραν χεῖροῦται εἰς τὸν νοῦν οἱ λογαρια
 σμοὶ τῶν ἔργων μας, τότε ἔσφατ' ἀγνωρίζεται πλὴν ἀδελφῶν ὅ λο
 γαριασμοὶ ὄλλω τως τῆς ἡμέρας. Ὁ ἄφρον καὶ λαλὸς μαθητὴς καὶ μα
 καχὸς καὶ θε φορᾶν ὅπου ὄνδ' ἰδέται ὅ κατακρίνεται δὲ τὸν πρὸς ὠτα
 ζου, πικράνεται καὶ θλίβεται, ὅ δοκιμάζωντας νὰ ἀντιλογηθῆ, δεῖ νὰ
 κάμνι νὰ σιωπῆσιν ὅ πρὸς ὠτα ζου καὶ μὲν τὸ ὄνειδίζη, πέρνειτα τῆς κάμνει
 μετάνοιαν μὲ ὑπόκρισιν ὅ καὶ δεῖ νὰ ταπῶνθῆ, μὰ θέλωντας νὰ παύσῃ
 ἐπὶ ὄνδ' ἰδόμενος ἐπὶ τῆς καμνει ἐμεινος. Μὰ ἐσὺ ἀλλ' θέλεις νὰ εἰσαι τέ
 λφος, ὅπταν ὄνειδίζοσαι δὲ τὸν πρὸς ὠτα σου, σιῶπα, ἀφίνωντας του
 νὰ λέγει ὅ, πὶ τῆς φαίνεται, καὶ δὲ τὸ δέχου μετὰ χαρῆς ἐμείνου τοῦ ὄνδ'
 ἰδόμενος, δεῖ ἢ εἶν' καυτῆρες τῆς ψυχῆς, μὲ τὸ ὅποισιν καθαρίζεται
 ὅ ἀκέραια δὲ τῶν κακοχρημίαν τῶν παθῶν τῆς, μὰλλον δὲ εἶν' φω
 σῆρες τῆς καθαρότητος, μὲ τοὺς ὅποισιν ὁ ἀνθρώπος φωτίζεται, ὅ ρί
 χνει δὲ τὸ πᾶν του δ' ὀνότος τῶν σαρκικῶν ἐπιθυμιῶν, ὅπου ὀσιόζησιν
 τῶν ψυχῶν. Ὅπταν παύσῃ ὁ ἰαξὸς τῆς ψυχῆς σου νὰ ὀμιλῆ, τότε
 τὸν ἡρακλῆσιν μὲ ταπεινώσιν νὰ σοῦ συχωρήσῃ, δὲν ἀφίνωντας νὰ
 μισθῶσιν δὲ τὸν ἰσάνα χολιασμοῦ. δεῖ ἢ ἴσως εἰς ἐμείνου τῶν βράσιν
 τῆς θυμῶν δὲν ἢ θελεῖν δὲ τὸ δέχῃ τῶν μετάνοιᾶ σου ὅ τῶν ταπείνω
 σιν. Ὅλοι ἡμεῖς ὅπου ὀρίσομεθα εἰς τῶν βουδῶν τῶν ἀδελφῶν,
 χεῖροσιν καὶ θε ὥραν νὰ πολεμῶμεν μὲ ὄλα τὰ πᾶθη, μὰ πᾶσι
 πρὸς πρὸς νὰ ἀγωνίζομεθα ὅ νὰ πολεμῶμεν ἐναντίον ἐπουσῶν
 τῶν δ' ὄνο, ἢ χροῦ τῆς κωλιοματίας, καὶ τῆς ὄξυχολίας, νὰ μὴ δὲν θάλα
 μὲν νὰ κάμνωμεν ὅ θέλημα ὅ ταῖς ὄρεξαις τῆς κωλίας μας, μὴ δὲ νὰ
 θυμῶ-

θυμώσασθε οὐ γλύσθητε & οὐκ ἔλαθ' ἴτε τί τέτα τα δ' οὐ πάλη εἰς ταῖς
 (σωθείας) δρίσκουσιν οὐκ ἔλαθ' ἴτε τί τέτα τα δ' οὐ πάλη εἰς ταῖς
 νήθειαν ἔχει ὁ δ' ἔλαθ' ἴτε τί τέτα τα δ' οὐ πάλη εἰς ταῖς
 εἰς ὑποταγῶν, ὅτι θυμῶν ἢ ἀρετῶν ἐκείνων ὅπου εἰς ἀκρίβεια ὅπου
 δρίσκουσιν, δὲν ἠθέλασθ' ἰδὲν ἢ νὰ ἀποκτήσῃσιν. ὁμοίως βαίει
 εἰς τὸν νοῦν ὁ ἐκείνων ὅπου ἠσυχάζουσιν ἐκεῖνα ὅπου δὲν τῶς ἀρμύ-
 ζουσιν, οὐδὲ εἶναι τῆς τάξεώς τως. ὁ ἐπὶ τὸ τοῦ κἀμνει Δὲ νὰ τῶς κλέ-
 πη τῶ εἰρήνῃ ὁ τῶ ἠσυχῶν τῆ νόος τως μὲ κἀποιον ἀήμα κελού,
 & Δὲ νὰ τοῦ κἀμνη νὰ χαίνοσιν ἐκεῖνον ὅπου ἔχουσιν Δὲ ἐκεῖνον ὅπου
 δὲν ἔχουσιν, οὐδὲ μπουοῦσι νὰ δ' ἔχουσιν. Ἀνοίξε & βέταξε κελού τῶ
 διαύριαν καὶ τὸν λογισμὸν ἢ ἀδ' οὐκίμων ὁ ἀσυσάτων ὑποτακτικῶν, &
 θέλεις εἶρη εἰς ἐκείνωσ μίαν εἴνοιαν πεπληνημένῃ, Δὲ τί λογιάζεσι
 νὰ μπουέθω νὰ μιμηθῶσι τὰ ἔργα τῆς ἠσυχῆς, ἢ ἴσως τῶ ἀπροτά-
 τῶ νησείαν, τῶ ἀτάραχον προσδύχῶν, ὅπου νὰ μὲν Δὲ σκορπάται δὲ
 ἄλλον κενεῖα λογισμῶν. τῶ παντελῆ κἀταφρόνησιν τῆς κενοδ' οξίας
 τῶ ἀξελησιμόνιστῶ εἰθύμησιν τῆ θανάτου. τῶ παντοτινῶ κἀτάνυ-
 ξιν. τῶ ὀλοτελῆ ἀποχῆ τῆ θυμῶ & τῆς μάστιγος. τῶ μεγάλῃ σιω-
 πῶν. τῶ ὑπερβάλλουσαν κἀθαρότητα. ταῖς ὁποίαις τούταις ταῖς ἀρε-
 τῆς δὲν μπουοῦσι πνὲς νὰ ταῖς ἔχουσιν ἀπὸ τῶ ἀρχῶν ἀπὸ κἀποιαν
 οἰκονομίαν τῆ θεῶ ὅπου μετὰ νὰ τῶ συμφῆρον κἀθ' εἶος, ἢ πᾶσι θεῶ
 σιν, ἐκκομπήθῃσιν & ἐμετασάλασσασιν ἀήμα & μάταμα ἀπὸ τὸν τό-
 πῶ τως, & ἀπὸ τῶ ἐπαγγελικῶ τως. Δὲ τί δὲν τοῦ ἐπράκινησιν ὁ ἔχθρος
 ὁ δ' ἔλαθ' ἴτε τί τέτα τα δ' οὐ πάλη εἰς ταῖς
 πρὶν τῆ κἀμνει, πρὶν Δὲ νὰ μὲν μπουέσῃσιν νὰ τὰ ἀπολαύθῃσιν & τῆ τα
 εἰς τὸν κἀμνει, δὲν ἀπολαύθῃσιν εἰς τῶ ὑποταγῶν & τῶ ὑπακῶν ὅπου
 ἔπρεπε νὰ κἀθῶθῃσιν πετύτερα. Πάλιν ἐκ τῆ εἰνῆκου ἐπικρῶς
 ἐκείνος ἀπάτων ὁ δ' ἀμῶν ὑπεβάλλῃ εἰς τὸν νοῦν ἐκείνων ὅπου ἔδρα
 λέξασιν τῶ ἠσυχῆς κἠ τῶ ζῶν, νὰ ἐπαμνοῦσι ἢ κοινοβιατῶν τῶ φε-
 λοξοῦσιν. τῶ ὑπηρεσίαν, τῶ φιλαδελφίαν, τῶ χαρὰ τῆς (σωθείας)
 καὶ ἄλλων ἀρετῶν ἀλλήλως τως. τῶ ὑπηρεσίαν ἢ ἀρράσων,
 καὶ ἄλλα βραῦτα πράγματα, ὅπου ἐκεῖνοι δὲν ἔχουσιν, Δὲ νὰ ζῶ κἀ-
 μη καὶ τούτοις κἀθῶς καὶ ἐκείνωσ ὅπου ἐκκῶσιν εἰς ὑποταγῶν, νὰ
 γίνουσιν αὐτοπομῆνθῃ καὶ ἀσύστατοι ὁ πλάτος ἐκείνος καὶ πονηρότα-
 τος. Ὁ λίγων εἶν κἀτὰ ἀλήθειαν νὰ μπουοῦσι νὰ μετέρχουσιν μὲ
 λογισμῶν τῶ ἠσυχῶν, καὶ ἐκείνων μόνον ὅπου ἠξιώθῃσιν νὰ ἀπο-
 κτήσῃσιν τῶ θεϊκῶ πρῆγορίαν Δὲ νὰ μπουοῦσι νὰ πρῆγοροῦσι τοῦ

τὰ ἔργα
 τῆς ἠσυχῆς
 καὶ τῆς
 ζωῆς.

τὰ ἔργα
 τοῦ μονα-
 στηρίου τῆς
 σωθείας.

εσπώ τως, και να συμβουδουοται εις τους πολυμικτωε. Κατωταυε
 ποιότητεσ ην φλογωωνμασ παθων, τυχενομω και δεικνομεδα, ενα
 δεαλεγωμω παθυμω και εσπασ και ταξεαπτεσ ζωπε μας, και διδα
 σαλωσ αρρεδωσ, ην οσοιων να υποσται εσμεδα. Αβ. τωσ αυγω
 ριζησ ε κλινεισ ε εισαυ. δικηλοσ να διδεται εις ε παθοσ τησ γαστρε
 μαρμασ, γυοδω διδ ασπυλον και γυμναστω και ασκητω σκληρον ε
 αυστροσ, και οπω να ειναι μεγαλωσ εγκραιησ ε απρακτικωσ εις τα
 φαγητα. ε οχε και να εαυμασποιον, ε οπω να ειν ετοιμωσ να εσπο
 δεχεται καθα εια, ε να εσιν εαπτεσ εις ολοιωσ. παλι και γυοριζησ
 ε εισαυ υποσφρανοσ, ε αλατων, και πεπετησ, ε υρισησ εια σπομωσ
 τησ ψυχησ σου, οπου να ειναι οξω και ογλυροσ εις ενα σε κραταει
 και εσ και να σε κρατη ταω τον, και οσοι να μεω σου πρωχωρα μη δε
 να σου διδ ε θελημα να εχησ ε θελημα του, μηδε να σε αφηνη αιμα
 ρητον εις και να εασιμωσ, ε οχε να ειναι πρωσ ε συγκρατα βαπκωσ
 και φιλαθρωποσ. Μω γυοδωμω πρωσ τασ εσθε ασπυλον να
 ειν πρωπητασ και να εχοσ πρωρατωσ, ε να πρωγοραιοσ τα μελω
 λοντα, μα πειν πρωαυνησ πρωσ μα να ειναι τα πενοσ προεισ ε οπινη
 εφοι να μασ ιαξ εσποσ τησ αρροσ τησ μας ταεσ ψυχη και ε καμετο υτκ
 η επιησ ειοτησ να φαμετα ε εσποτα και εατωσ ηθη, και απυ τον τοπωσ
 οσωσ και εζωωτα. Αν δεν υποσποησ με αληθινω υποκτω να υποσ
 μωσ ταεσ υβρισησ ην πρωσ εστων ου, ε περω εσπομω. ε πρωσ εγ
 μα με τωσ τον και τον εσποσ, να και μεησ ο πακτωσ, ε εμεινον
 τον εσποσ αββαμωσ οπου ε πρωσ και μωσ να λομω τησ πειντοτε πωσ
 σε δοκω μαζεσ ο πρωσ εσ, ε σποτε ειν θελησ ασοχησ ε δε θελεισ ασφα
 λη. Οπωσ ελεγχωμωσ και ονειδιζωμωσ παντοτε εσποσ τον πρωσ
 ζωτα σου, περωσ μεσ ου και αυξαιεισ ποδωσ εσποσ πωσ ησ ε πω
 κωσ πωσ πρωσ εμεινον, λομω ζωτωσ και τον εσποσ τησ λορωσ του, ειν και
 μα δε πωσ ε πωσ μα ε εσπον εσποσ ησ εσποσ εσποσ εις πωσ ψυχησ του,
 και η δωαμωσ τησ υψισου θεουσε ε ποδωσ εσποσ. Μα μεω και οατασ
 μηδε χαρωσ οπωσ αν υποφερησ αφρωμωσ ταεσ υβρισησ, ε ταεσ αιε
 μωσ, μα πλεα ογλυρουτερα κλαε ε λυτωωσ, πωσ εκαμωσ πρωσ
 μα εσπον υβρωεσ ε καταδικησ, ε ετωρα εσποσ τησ ψυχησ τησ πρωσ
 εσποσ ου η τησ πησπον ου και πινω σου, να σε καταδικωσ. Μω θαμωσ
 εσποσ εις εμεινον οπε μελω να εσποσ, Αβ. ε και εσποσ εσποσ εσποσ
 λογητω εσποσ τησ πρωσ μαεσ τον μεγαλωμωσ και εσποσ εσποσ
 εσποσ εσποσ εσποσ εσποσ εσποσ εσποσ εσποσ εσποσ εσποσ εσποσ

Αριθ. 15

κτίζουσι & κέκονουσι τὰς ψυχὰς τὰς πλείους ἀφειρωμένους, καὶ ἀπὸ
 λούτατος ἀπὸ τοὺς ἀνέμοιο τῶν περισσοτέρων. Ὁποῖος καθεζόμενος εἰς
 τὴν ἡσυχίαν, ἐγνώρισε τὴν ἀδυναμίαν του, & μισθώντας ἀπὸ ἐκείνου
 τὴν κατὰσασιν καὶ διαγωγὴν, πουλεῖ τὸν ἑαυτόντου εἰς ὑπακοὴν, ἐπεὶ
 ὅς ἐκεῖ ὁποῦ ἢ τον τυφλός, ἀνέβλεψε χερὶς κέπον πρὸς τὸν χεῖρον. ε
 Στέκεθε, σέκεθε, ἔτι πάλιν σὰς λέγω, σέκεθε, καὶ διαμείνετε εἰς τὴν
 ὑπακοὴν ἀδελφοὶ ἀθληταί, ἔχοντας μὲν πρὸς θυμίαν εἰς τὴν σφάταν
 τῶν χεῖρων, ἀκύνοντας ἐκείνου τῆ σφοδρῶ ὁποῦ φωνάζει, καὶ λέγει διὰ λό-
 γουστας. ὁ κς τοῦ ἐδοκίμασεν ὡς ἀνὴρ χεῖρος εἰς τὸ χανόπιον,
 μαλλον δὲ εἰς τὸ κοινόβιον, καὶ εἰς τὸ μοναστήριον. καὶ ὡς ἄν ὁλοκαύτω- ε
 μα θυσίας τοὺς ἐδέθηκεν εἰς τὰς ἀγκύλας τῆς ἀσπληχίας του,
 καὶ τῆς ἀφροσύνης ζωῆς.

σοφ. γ.

Β Α Θ Μ Ο Σ Π Ε Μ Π Τ Ο Σ .

Προέδραμε κάποιαν φορὰν τοῦ πέτερος ὁ Ἰωάννης, ἐπερθε-
 ταίχη καὶ ἀπὸ ἡμᾶς ἡ ὑπακοὴ τῆς μετανοίας. διὰ
 πὲ ἐκεῖνος ὁποῦ ἐπὶ χροῖον ὁμοιωθῆς, ἦταν τύπος
 τῆς ὑπακοῆς & ὁ ἄλλος, τῆς μετενοίας. ε

Περὶ μετενοίας ὁποῦ μεριμνᾶται καὶ μελετᾶται
 πάντοτε, & ὁποῦ ἀποδείχνηται φανερά, τὸ
 τυπωμῆς εἰς τὸν μακάριον πέτερον. ε

Η Μετανοία εἶναι μία ἀνακάλυσις καὶ ἀνακαίνισις τῆς χάριτος
 ὁποῦ ἔλαβε ἱναὶς εἰς τὸ βάπτισμα. ἡ μετάνοια εἶναι μία συμ-
 βίβασις καὶ ζωθήκη ὁποῦ κἀμνει ἡ ψυχὴ μὲ τὸν δι' ἐπαγγελλομένη
 εἰς τὸ μέλλον νὰ πᾶσῃ ἄλλην σφάταν τῆ βίου πρὸ ἐκείνου ὁποῦ ἐκρά- λ
 σει πρῶττερα, ἢ ἡρῶν νὰ ζῆ καλῶ. Ἐκεῖνος ὁποῦ μετανῶ εἶναι ἀγο-
 ρασῆς τῆς ταπεινώσεως. ἡ μετάνοια εἶναι μία ἀνελπίσια πανόττων
 τῆς πρᾶχυθίας, καὶ τῆς ἀναπαύσεως τῆ καρμίου. ἡ μετάνοια εἶναι
 εἰς τὸ λογισμὸς ὅπως ἔδεν μεριμνᾶ, οὐδὲ φροντίζει διὰ καμίαν κοσμικὴν
 ἐνέταυσιν, μὰ φροντίζει διὰ λόγου σου πῶς νὰ πληρώσῃ διὰ τὰ σφάλ- λ θ
 ματά του, καὶ κατεκρίνει μένον τὸν ἑαυτόντου. ἡ μετάνοια εἶναι μία
 διὰ

θυγατέρα τῆς ἐλπίδος, καὶ ἀρετῆς τῆς ἀνελπίστιας καὶ ἀπογνωστικῆς.
 δὲ π' αἰετοὶ μένον ὁποῦ ἔχρωσ' ἐπίδα, μετανοῶσιν. ἐκεῖνος ὁποῦ με-
 τανοῶ, εἶναι σῆς κατὰ δίκην, ὁ ὅποιος διὰ π' δὲν διώχεται ἀπὸ τὸν δῖ,
 δὲ τὸ ἐν ἑλδ' ἄερος ἔξω ἀπὸ ἀχαιῶν ὡς ἀξοπλῶ. ἡ μετανοία
 εἶν' ἓν ἀλλάγη ἔ ἀγάπη μὲ τὸν δῖ μὲ τὰ καλὰ ἔργα, ὁποῦ μά-
 λην) ἔ ἐν σιανλία εἰς τὰ πᾶσιματα. ἡ μετανοία εἶν' σῆς καθαρισμὸς
 τῆς (ωεῖδ' ὄσος. ἡ μετανοία εἶν' ἓν) μία θεληματικὴ ὑπομονὴ ὁλονῶν ἐκεί-
 νων τῶν πραγμάτων ὁποῦ δίδουσι θλίψιν ὡς σκουροχρῖαν. Ἐκεῖνος ὁποῦ
 μετανοῶ, εἶν' σῆς τεχνίτης καὶ δημιουργὸς εἰς τῆς λόγου βου κλάσεων
 καὶ ἡμωσιῶν. ἡ μετανοία εἶναι μία δυνατὴ θλίψις τῆς καρδίας μὲ-
 τὴν ἐκράτεια καὶ τὴν νησιάν, καὶ μία (ὡξίψις καρδιακή, ὁποῦ
 πλήθει ἔ λαβῶνει δυνατὰ τὴν ψυχὴν. (ωδράμετε ὡς συμάτετε,
 ἔλαθε καὶ ἀκούσατε ὅλοι ἐσεῖς ὁποῦ ἐπ' ἀρτίστε τὸν δῖ, συμαζωχῆ
 τε ὡς ἴδετε, καὶ θέλω σᾶς διηγηθῆ ἢ πόσα πράγματα ἔδ' εἶσιν ὁ θεὸς τῆ
 ψυχῆς μου πρὸς οἰκθρομῶμας. ἀς πρὸς ἀξομῶν καὶ ἀς πρὸς ἀμῆτω-
 μῶν εἰς διήγημα τῆς κατασάσεως ὡς τῆς ἔσπε ἐκεῖνον τῶν ἀπίμων ἢ τε
 μηδῶν ἔργα τῶν. Ἀς ἀκούσωμῶν ὡς ἡμεῖς ὡς φυλάξωμῶν, ὡς κα-
 μῶμῶν δ' ὁμοιον, ὅσοι ἐπάθαμῶν καὶ σῆς πᾶσιματα καὶ πᾶσιμων ἀνέλπι-
 σοι, ἐγγεθῆτε ἀπὸ δ' πᾶσιματα τῶν παθῶν, καὶ καθίσατε εἰς τὴν ἡσυχίαν τῆ
 ἐπακινετῶν ἔργων τῆς ἀρετῆς, ὅσοι κείτεθε εἰς τὸν βυθὸν τῶν ἀμαρτιῶν, ἔ
 εἶσε βυθισμένοι εἰς τὰ φθαρτὰ ὡς ἡίνα πράγματα, μὲ τὰ ψυχικά καὶ
 σαρκικά πέσματα τῶν βυθῶν ἢ τῆς πλησίον. Ἀκούσατε ἀδελφοί μου τὸν
 λόγον μου. ἡ κλίνετε τὰ ἀπᾶσας ἐσεῖς ὁποῦ μὲ τὴν ἀληθινὴν ἐπισρο-
 φιλῶσπιθυμᾶτε πάλιν νὰ ἀλλάγητῆ καὶ νὰ φιλιωθῆτε μὲ τὸν δῖ.
 ἔ ἔσωντας νὰ ἀκούσατε ἐγὼ δ' ἀκούσῆς νὰ εἶν' ἔ νὰ φυλάσεται μία καὶ ποια
 μεγάλη τάξις καὶ θαυμασῆ, καὶ ταπεινωσις ἀπὸ ἐκεῖνοιο ὁποῦ ἐκαθι-
 κούσιν εἰς ἐκείνω τὴν χωρισμὴν μου, ὡνομασμὴν φυλακῆν, ὡς ἔ
 ὑποτάσσετον τῆς πρὸς ἀμῆτου ἐκεῖνου φως ἢρος τῶν φωσῆρων, τὸν ἐπ' ἀ-
 κλάσας αὐτὸν τὸν δίκαιον ἡγούμῶν, νὰ καμῆ νὰ πᾶγω ἐκεῖ, καὶ ἐκεῖνος
 ὁ μέγας πατὴρ μου ἔκαμῆ εἰς δέλημα, ὡς ὑπῆκουσεν εἰς τὸ πᾶσιμα λε-
 μάμῆ, δὲν θέλωντας ποτὲ οὐδὲ ποσῶς νὰ λυπῆσῆ τὴν ψυχῆν μου. ἔ ἔσων-
 τας νὰ ἀβῶλοισιν εἰς ἐκεῖνο εἰς μὲν ἀσῆριον τῶν μετανοῶντων, καὶ χάσαν
 κατὰ ἀλήθειαν τῶν κλαίωντων. ἐσοχάσῆκα ἀληθινὰ, ἀν' δὲν εἶν' πᾶσιματα
 ἀποκῆλια νὰ εἰπῶ, πράγματα ὁποῦ δὲν εἶδε ποτὲ ὁ μᾶτι αἰοῦ ἀμε-
 λῆς, ὡς ἂν ῥαθύμου δὲν ἦκουσε. ἔ εἰς καρδίαν ὀνηρῆ δὲν ἀναβῆκασι
 πράγματα ὡς λόγια ὁποῦ ἐδ' ὡσῶνταν νὰ βιάσω τὸν δῖ, ἔ ῥῆλα ὡς ἡ-
 ματα

ματα, ὅπου ἐκλίνασι σῶμα ἡ πύραυλα τῶν φιλανθρωπίαν τῆς θύ.
 Εἶδα μέρος ἀπ' ἐκείνου ὅπου ἦσαν πλείονα ἀμαρτωλοὶ, μὰ τότε
 μετ' αὐτῶν μετανοοῦν ἦσαν χωρὶς κανὼν πάντων, οἱ ὁποῖοι ἐσέκλειπται ὁρ
 θοὶ ὁλλω τῶν ὄντων ἐξω εἰς τὸν αἶρα ἀνεμαλιάρη, ἕως τὸ πρῶτον, ἔχον
 τας ἀκλόνητα τὰ πόδια τῶν. ἡ κλονίζοντας ἐλευνά ἀπὸ τὸν ὕψων με
 τῶν βίαν ὁποῦ ἐκάνασι τῆς φύσεως, ἡ δὲν δὲ ὄντας εἰς τῆς λόγου τῶν
 καμῖαν ἀνάπαυσιν, μᾶλλον δὲ κατηγορῶντας ἡ ἀπὸ μάζωντας ἡ ὑβρί
 ζοντας τῶν ἐαυτῶντων καὶ ἡ ὑπὸ τῶν τῶν. Ἄλλοι ὁποῦ ἐσοχάζου
 ταν ἐλεξνά εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἔτεκαλιουῶντας μετ' ὁ ὑπομῶν ἡ μετ' ὁ
 τῶν βουθῶνται ἀπὸ ἐκεί. ἄλλοι ὅπου ἐσέκλειπται εἰς πλείονα ἡ ἔχον
 τας δευτέρω ὁπῶν τὰ χάριτας ὡς κατὰ δικὴν τῆς θεοῦ, κλινον
 τας τὸ σκοτεινὸν καὶ χλωμὸν τῶν πῶσων εἰς πλείονα, καὶ κατὰ δικὴν
 ζοντας τῶν ἐαυτῶντων ὡς ἀναξίω να ἀναβλέπειν εἰς τὸν ἔρανον, δὲν
 ἔχοντας ἡ να εἰπέσιν ἡ να πῶ καλέθου τὸν ἡ ἀπὸ τῶν ἀπορίαν τῶν λο
 γημῶν, ἡ τῆς σωφροσύνης τῶν, μὴ δὲ εὐρίσκοντας μετ' ἡ ἔξοπον, ἡ ἀπὸ τῶν
 να καμῖαν τῶν πῶ καλέθου τῶν. ἡ δὲ ὄντας μοναχὰ τῶν ψυχῶν τῶν
 τῆς θεοῦ λόγον, καὶ τὸν νοῦν τῶν χωρὶς φανῶν, γεμάτον σκοτός ἡ
 φανεράν ἀπὸ γνώσιν ἀπὸ τῶν μετ' ἡ ἄλλω λύπῶν ὅπου καποιας φορῶν
 ἔχασιν, κατανοοῦντας τῶν μεγαλόητα, καὶ ἡ βαρὸς τῶν ἀμαρτωλῶν τῶν.
 Ἄλλοι, ὅπου ἐμάθουσαν εἰς τῶν εἰς ἀφορ καὶ εἰς τῶν σκόνῃ τῆς γῆς, ἐν
 δὲ ἡ μὴ μετ' ἡ σάνκιν, ἡ ἐσοχάζου τῶν πῶσων τῶν μετ' ἡ ἔρανα καὶ
 ἐκρούου τῶν μετ' ἡ πῶν τῶν εἰς τῶν γῶν. Ἄλλοι ὅπου ἐδέρουσαν παντοτυ
 να τῶν σῆθος τῶν, ἡ ἀνεκαλιουῶντας τῶν ψυχῶν τῶν, καὶ τῶν ζωῶν τῶν.
 καὶ οἱ μὴ ἀπὸ ἐκείνας ἐβρέχασιν τῶν εἰς ἀφορ τῆς γῆς μετ' ἡ ἀκρούα τῶν.
 ἄλλοι δὲ πάλιν δὲν ἔχοντας δάκρυα, ἐδέρουσαν τῶν ἐαυτοῦ τῶν. ἄλλ
 λοι ὡς ἡ ἀνεκαλιουῶντας ἐθρῶν τῶν ἀπὸ τῶν ψυχῶν τῶν, δὲν διωμάθου
 να ὑποφέρουσαν τὸν σκοτωρῶν τῆς καρδίας τῶν. ἄλλοι ἐβρυχοῦσαν
 μετ' ἡ καρδίας τῶν, ἡ ἐμποδίζουσαν να μετ' ἡ δὲ ἡ ἀπὸ τῶν εἰς ὁμα ὁ κτύ
 πος τῶν ὁ ὑπομῶν, ὁ μὴ καμῖαν φορῶν δὲν ὑπομῶντας πλέον να κρα
 ποῦσαν, ἡ ἀπὸ τῶν ἐρωτάζουσαν διωκτὰ. Εἶδα ἐγὼ καμῖαν, οἱ ὁποῖοι
 κατανοοῦντας τὰ πῶν ματῶν τῶν, μετ' ἡ ἡθος ὅπου ἐδὲ ἔχουσαν, καὶ με
 τὸν συχρὸν λογημῶν, ἐρῶνται να εἶναι ὡς ἡ ἀπὸ τῶν νοῦν τῶν,
 οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τῶν ἀσηκονίαν καὶ τῶν θλίψιν ὅπου εἰχασιν, ἐρῶνται
 ἀφῶνοι, καὶ ὁλοι ἐπολιτεμῶν, καὶ ὡς ἡ ἀπὸ ἀνάητοι εἰς ὁλα τὰ πῶν
 ματα τῆς πῶν τῆς ζωῆς, ἐσῶντας να ἔχουσαν ὁλοι πῶν τὸν νοῦν τῶν κατε
 βαπτεμῶν καὶ ὡς ἡ βυθι μῶν εἰς τῶν ἀβυσσον τῆς ταπεινότητος, καὶ

καὶ τὰ δάκρυα τῆς ὀμμάτων τως ξηραμένα, καὶ δόποτη γαλισημία δόπο
εἰ πῦρ πῆς λύτης καὶ τῆς θλίψεως, Δὲ τὰ πάσματα τως. Ἄλλως,
ὁποῦ ἐκαθέζουται λογιάζωντας, Ἐ σὺ δάσσι κἄτω, καὶ ἐπεσιλῶνασι
τὰς ὄψεις τως εἰς τὴν γλῶ, καὶ ἐκινούσαν ἄπαυσα τὴν κεφαλῆ τως, Ἐ
ὡσαν λεοντάρια ἐβρυχωῦνται δόπο μέσης τῆς καρδίας τως, καὶ αἰάσει
νάζασιν. καὶ οἱ μὲν ἀπ' ἐκείνης, ἔχοντας καλλιέλπιδα δὲ τὴν μετὰ
νοίαν ὁποῦ εἶχασιν καμωμένω Δὲ τῆς ἀμαρτίας τως, ἐζητούσασιν, καὶ
ἐπῆρα λαβῶν τελείαν συγχώρησιν δόπο τὸν δῖ. ἄλλοι μὲ μίαν ἄρρητον
παπεινωσιν καταδικάζοντας δὲ ἑαυτοῦ τως, καὶ κρίναντας τοῦ αἰά-
ξίσιος τῆς συγχώρησεως, ἐφρονάζασιν μεγάλα, πῶς δὲν ἐδύουται νά
δόπο λογηθεῖν πῆς θῦ, οὐδὲ νά πληρώσῃ δὲ τῆς ἀμαρτίας τως. Ἦντες
μὲν ἐπῆρα λαβῶν τὸν κῆ νά κλαδοῦσι, Ἐ νά παρδύθουσιν εἰς τὴν
πῆρξιν ζωῆς, Ἐ ἐκεῖ εἰς τὴν μέλλουσα αἰῶνα, νά ἐλεηθεῖν. ἄλλοι
ἐσιώντας νά εἶναι σιωπεῖ μὲν δόπο εἰ βαρὸς τῆς ζωῆς ὅπως ἐσῶσιν εἰ-
χασί, σιθυμούμενοι τῆς ἀμαρτίας τως, ἐλέγασιν κατάρια, μήτε νά
κλαδοῦσι. μήτε νά ἀξιωθεῖ τῆς βασιλείας τῆς βασιλείας, καὶ πῶς τῆ
το τοῦ ἔσανον. Εἶδ' αἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον ψυχῆς ζωῆς μὲν
ταπεινάς, ἀγνοίας δὲ τὸ βαρὺ φορτίον τῆς ζωῆς ὅπως τως, σιθυμέ-
μενοι τῆς ἀμαρτίας τως, ἐπλῖνασιν εἰς τὴν γλῶ, καὶ ἐδύουται νά
μαλαξῶν, καὶ νά καταλύξωσιν καὶ αὐτὴ τὴν σκληρότητα καὶ αἰα-
θνοῖαν τῆς λίθων, μὲ τῆς φωνῆς ἐκείνης ὁποῦ ἐπέμπουται εἰς τὸν
δῖ δόπο λόγου τως. δὲ πῆ νύωντας κἄτω εἰς τὴν γλῶ τως ὀφθαλμούς
τως, ἐλέγασιν οὕτως. Ἦξ ὄρομν, Ἦξ ὄρομν ὡ κέρου, ὅτι ἡμεῖσαν
λοιπὸν ἀξιοί πίσις ζωφρίας, Ἐ κλάσεως, καὶ μὲ δικαίον ζόποι. Δὲ
ὡ δὲν φθαίμεν λοιπὸν νά δόπο λογηθεῖν, οὐδὲ νά πληρώσωμεν δ'
πλήθος τῆς χρεῶν μας, οὐδ' αὖ ἐθέλαμεν συγκαλέσει ὄλλω τὴν οἰκου-
μένω νά κλαῖν δὲ τ' ἐμᾶς. ὅμως ἐκεῖνο μόνον σῆζητοῦμεν, ἐκεῖνο σὲ Ψαλ. ε'
πῆρα λαβῶν, ἐκεῖνο λοιπὸν ὡς δούλοι σὲ ἰκετεύομεν, μὴ μᾶς ἐλέγ- λ. ζ'
ξῆς μὲ τὸν θυμὸν σου, μὴ δὲ παρδύσης μας μὲ τὴν ὀργὴν σου. μὴ
μας κλάσης μὲ τὴν δικαιοκρίσιάν σου, μὰ ἐλεημονητικῶς Ἐ σπλαγχνι-
κῶς, λυπούμενός μας. καὶ ἀρκεῖμας ἡμᾶς νά ἐλδοθεροθεῖν δόπο τὴν
πολλὴν σου ἀπειλήν, Ἐ ἀπ' ἐκείνης τῆς ἀνωνόμασης, Ἐ δόπο κρυφαῖς
βασάνωσιν Ἐ πηφρίας αἰωνίας. Δὲ ἡ τελείαν συγχώρησιν δὲν τολ-
μεῖν νά σῶζησιν τῆς πασμάτων μας. Δὲ πῆ μὲ πῆ πῆσωπον,
λ' Ἐ μὲ ποῖαν δόπο κῆν δέλομν δόπο κῆσει νά εἰ κάμεν τῆς το, Ἦ μῆς
ὁποῦ δὲν ἐφυλάξαμεν τὸ ἐπάγγελμά μας; μᾶλλον δὲ ὕσερα δόπο πῆν

πρῶτῳ φιλιανθρωπίαν καὶ ἀφεισιν ὄπωυ μᾶς ἐδόθη, τὸ ἐμολυῖα αὐρ
 καὶ ἐρυπώσα μῆρυτο; ἐδύετο καθεῖς νὰ θεωρεῖ εἰς ἐκεῖνον τὴν τόπιν ὡ
 φίλοι μου ἀληθινὰ τὰ λόγια τῆς λαβιδ' φανερά, ἀνθρώπου ὄπωυ ἐτα-
 λαπωροῦνται καὶ ἐκλίνασι τὰς ὄψεις τως εἰς τὴν γλυῦέως τέλει τῆς
 ζωῆς τως, ὁποῦ ἔπορεύονταν σκυθρωποὶ καὶ τεθλιμμένοι ὀλίγω
 ἡμέρων, καὶ ἐβρωμούσασι ἀπὸ τὰς σάπιας πληγῆς τῆς καρμῆς τως, ἔ-
 δρίσκονταν χωρὶς καμῖαν ἐπιμέλειαν τῆς σαρκῆς τως. οἱ ὁποῖοι ἐλη-
 σμονοῦσαν νὰ φάγοσι τὸν ἄρτον τως, ἔεμίγασιν ἔεκινοῦσαν ἔπιπτον
 τῆς νεροῦ ὁποῦ ἐπίνασι μέλασμα ἔμεθριῶν. καὶ ἐξώγασι ποδὸν
 ἔπέφραν μὲ τὸν ἄρτον τως ἔχοντας τὰ κῆκαλάτως κῆκαλάτως εἰς
 τὴν σάρκα, ἔαυτοὶ δόσιοι κῆκαλάτως ὡσαν χορτῆρι. δὲν ἐδύ-
 νετον νὰ χροικᾶ ἄλλο ἕνας σιμᾶ εἰς αὐτῶς, πρὶν τὰ τὰ λόγια. Οὐαὶ
 οὐαὶ, οἱμοι οἱμοι, ἐλεεινὸς ἐγὼ, ἐλεεινὸς ἐγὼ. δικῶς δικῶς πείχω,
 λυπήσου, λυπήθου με κῆμου. Ἄλλοι ἐλέγασιν, ἐλέησον, ἐλέηθον.
 ἄλλοι ἐκράζασι πᾶσα ἐλεεινότερα. συγχώρηθον δέσποτα, συγχώρησον, ἔ-
 ἀνᾶναι δυνάτον. Ἰδ' εἶν' ἠθέλες ἀγάγεσαι εἰς ἐκείνου ἕνας, οἱ ὁποῖοι
 ἔχοντες τὰς γλώσσας τως φλεγομένης δὲ τὴν δέψαν, τῆς δὲ γάνα-
 σιν ἐξω ἀπὸ τὸ σῶμα τως, καθὼς οἱ σκύλοι. ἄλλοι ἐμικροῦσαν τοῦ
 ἑαυτῶ τως ὑποκίτω εἰς τὸν καύσωνα τῆς ἡλίου. ἄλλοι ἐκ τῆς ἐναν-
 τίου ἐβαστανίζασι τοῦ ἑαυτῶ τως εἰς τὸ ψύχος καὶ τὸ κρύος. Τινὲς
 δοκιμάζοντας ὀλίγον νερόν, ὄθον νὰ μὴ δόθοιαν ἀπὸ τὴν δέψαν,
 ἐπάυασι. ἄλλοι βρωχοντας ὀλίγον ψωμί, ἐρίπασιν ἔπιλοιπον μα-
 καρᾶ μὲ ἔχαριτες, λέγωντας πῶς ἦσαν ἀνάξιοι βρώσεως λογικῆς,
 ὡσαν ὄπωυ ἔχασιν καμῖα ἐργα ἀλόγων ζῶων. ποῦ ἐμπόρει νὰ ἰδῆ
 ἕνας σιμᾶ εἰς ἐκείνους φανέρωσιν γέλαος; ἢ ἀρρολογίαν. ἢ θυμὸν, ἢ ὀ-
 γλιῶ. τί τοιαυτοῦ λογίς ἔπειθος εἶχον ἐσβιμῆρον καὶ χαλασμῶν παντε-
 λῶς τὸν θυμὸν εἰς ἐκείνους, ὡσεὶ οὐδὲ ἐγνωρίζασι λοιπὸν αὐτῶ δόσκοτον
 ὄρη ἢ εἰς τὸ ἀνθρώπου. ποῦ δόσκοτον σιμᾶ εἰς ἐκείνου οὐλογοῖα,
 ἢ φιλονομία, ἢ ἐναντίωσις; ποῦ ἡμέρα ἑορτῆς ἔχαρμε (ζωῆς); ποῦ
 παρρησία ἔελθεθρία; ποῦ καμία χαρὰ ἔεπαπαυσις τῆς καρμῆς;
 ποῦ σημάδι κακῆς κακοδοξίας; ποῦ ἐλπίδα φυγῆς ἔεπαταλῆς;
 ποῦ ἐννοια καμῖα καὶ λογισμὸς οἴνου. ποῦ δοκιμασία παρρησίας;
 ποῦ τρεκαλίου ἡρηγορία; ποῦ γλυκασμὸς λαμῆς; πᾶσα λογίς ἐλ-
 πίδα τοιούτων πραγμάτων, ἢ τὸν ἐσβεσμί ἢ σιμᾶ εἰς ἐκείνου. ποῦ
 μέριμνα καὶ φρονίδια σιμᾶ τῶς κακῆς πράξεως γηῆνου; ποῦ νὰ κα-
 ταρίνοισι κακῆς ἀνθρώπων; οὐδένα ἀπὸ τῶν ἐπιπέρι πινᾶς εἰς ἐκείνους.

πούπετασ. Ἀλλὰ τῆτα ἰβουούταν ἑ ἐλέρωωταν πανότινά σιμά
 εἰς ἐκείνοσ πρὸσ τὸν κύριον. μέσοσ ἀπ' ἐκείνοσ κρέωντασ εἰς τῆλοσ τασ
 δωατὰ ἐλέγασι πρὸσ τὸν δι, ἀφ' ἧ νὰ ἐθέλασι πῆρασ ἐκῆ εἰς τῶ πόρ-
 ταν τῆ εἰρανοῦ, αἰοἰξέμασ, αἰοἰξέμασ ἄκριτὰ, αἰοἰξέμασ τῶ θύ-
 ραν, τῶ ὁποῖαν ἡμεῖσ ἐκλείσαμεν ἄφ' τὰσ ἀμαρτίαςμασ. Ὁ εἶασ
 ἐλεγω. δεῖξεμασ μόνον εἰς πρὸστωπὸν σου, καὶ θέλωμεν σωθῆ καὶ ἄλ-
 λοσ πάλιν. φανερώου, εἰ φώπον εἰδὲ ταπεινοῦ σου δούλοισ, ὁποῦ κα-
 θεζοιωμα εἰς εἰσκότοσ, εἰ εἰς τῶ σκιῶ τῆσ θανάτου. εἰ πάλιν ἄλλοσ.
 ἀσ μᾶσ προφθάσουπιν ἄ κέρου εἰς ἔγλυροῦτερον οἰοικηρμοῖσου, διότι
 ἐχάθηκαμεν. διότι διορισκόμεθα ἀπεινωσμεῖοι. διότι ἐφθάρθηκα-
 μεν, καὶ ἐπίωχ βυσαμεν, πολλὰ. Ἰνέσ ἐλεγον. ἐλπίζομεν ἄρα νὰ φα-
 νῆ πλέον εἰς ἡμάσ ὁ θεὸσ; καὶ ἄλλοι. ἄρα ἐτέρασεν ἡ ψυχημασ ἐπὶ το
 εἰ χρέοσ εἰς αἰυπομένηων; εἰ ἄλλοσ. ἄρα λογιζόμεν πῶσ ὁ θεὸσ νὰ ἐχη
 νὰ μᾶσ πῆρηροῖση πλέον; ἄρα δωιηθῆ θέλωμεν νὰ ἐκείσασμεν νὰ
 εἰ μᾶσ λέγη ἡμάσ ὁποῦ διορισκόμεθα εἰς εἰδὲ ἀλόπτωσ θεμοῖ, δεῖξτε
 τε, εἰ ἐπὶσ ὁποῦ διορίσκει εἰς τὸν ἄδην, καὶ τῶ δὲ πάντα πείνωπιν τῆσ
 μετανοῖεσ, συγχοῖθητε; ἄρα πῆσ εἰσομεν τῶσ ηκρωγιῆ τῆσ προσδύ-
 χῆσ, μᾶσ νὰ ἐμωθῆκεν εἰς τὰ αἰπὰ τῆσ θεοῦ, ἀλλὰ καὶ ὁλοι ἐκαθέζοιω-
 ταν βλέτωντασ πάντοτε ἐμπροσθεν εἰς τὰ ὀμμάπατωσ τὸν θανέων;
 εἰ εἰ λέγωντασ. ἢ ἄρα μᾶσ θέλησιν εἰς εἰσ ἔσρον; ἢ λογίσ διόφα-
 σισ θελῆ εἰσαι ἐμείνη; ποῖον ἄρα θέλει εἰσαι εἰ τέλοςμασ. ἄρα νὰ ἔα
 νακαταχθοῦμεν εἰς τῶ μέλλωσ εἰ δόξαν; ἄρα νὰ συλχοιηθεῖμεν ἡμεῖσ
 ὁποῦ διορισκόμεθα σκοτεινοῖ, εἰ ταπεινοῖ εἰς τὰ. ἀμ φιλιασμασ, ὁποῦ
 διορισκόμεθα κατὰ δλοῖ, ἄρα εἰδω ἠθῆκεν ἡ πῆρα ἐλεῖσῖμασ νὰ
 εἰ πᾶγι ἐμπροσθεν τῆσ κῆ; ἢ δικάωσ εἰδιώχθηκε καὶ ἐσφαρθηκε ὁπίω τε
 ταπεινωμένη καὶ ἐν ἔσροπαημῆ. ἢ τὰχα αἰ εἰδω ἠθῆκε νὰ εἰσέβη,
 πόσον νὰ ἐκείσῖ, ἢ νὰ ἐκπάρθωσ; πόσον νὰ εἰκαλοσῖωσῖσε τὸν δι; πῆ-
 ὄν νὰ εἰσῖρησῖ; ἐπεισ ἡ ἐπέμφθηκεν διόσώματα, καὶ σώματα ἀκά-
 θαρτα καὶ οἰουπωῖμα εἰ εἰς τῆτο ἔχει ὀλίγω τῶ δῶαμιν; ἄρα
 λ νὰ ἡμέρωσ, εἰ νὰ εἰδιλλαξῖ ὀλοτελωσ τὸν κριτῶ εἰς ἡμάσ, ἢ ἄρα
 εἰς καπῖοιον μέσοσ. ἄρα νὰ ἐπλήρωσῖ εἰς εἰσ ἡμῖσ τῆσ ξαυμάτων, καὶ
 τῆσ λαβομαῖωνμασ, ἐπεισ ἡ ἐπούτασ εἶνοι μεγάλασ, καὶ χεφάζοιω-
 ται πολλοῖ ἰδρωῖτασ, εἰ πολλοῖ κέπωσ; ἄρα νὰ ἐσιμέσασπιν εἰς ἡμάσ
 οἰφύλακεσμασ ἄγγελοῖ καὶ ἀχῖοι διορισκοιωμασ μακρὰ διό ἡμάσ;
 λέ εἰ εἰ πῆ δὲν μᾶσ ἐπιζῶντασ ἐκείνοῖ, ὅλοσ ὀκῖποσμασ λοιπὸν εἶνοι αἰω-
 φελῖσ εἰ ἀκαρπωσ, καὶ ἡ προσδύχῆμασ δὲν θέλη δωιηθῆνὰ ἔχη παρ-

ρησίας δ' ἡμεῖς, ἢ θάρρος κενεῖα, οὐδὲ πλεονέχθαι ὀπιτος, ὅλα νὰ
 πεπλάτη, Ἐ νὰ ἐισέλθῃ πρὸς τὸν κτ', ἀπ' οἱ ἀγγελοὶ ὁποῦ ἔρχοι τῶ ἐν-
 νοιαίμας, δὲν μᾶς ἐρίσσοι, καὶ λάβουσιν τῶ, Ἐ φέρουσιν τῶ εἰς τὸν
 δι. ἀλλ' Ἐ πὶ λογὸς πρᾶξιματα πάλιν πολλὰς φορὰς ἀμοιβάλλασι
 (σωαλλήλως τῶς κ' ἐλέγασιν. ἄρα ἀδελφοὶ κ' ἀνομιῶν, ἢ ποτὸς κ' ἀρπὸν; Ἐ
 ἄρα ὀπιτυχίνομιῶν Ἐ ζήτημάμας; ἄρα δέχεται μᾶς πάλιν; ἄρα ἀνοί-
 γει μᾶς; εἰς τὰ ὀποιε λόγια ἀποκρίνενται ἄλλοι, λέγωντας. τίς ἢ ἔξ ὀ-
 ρει, κ' ἀθὼς εἴπασι οἱ ἀδελφοὶ μᾶς οἱ νινδῶνται, ἀπ' ἐνῶν κ' μ' ἐκ' ὀποιον
 ἔσπον μεταμεληθῆ ὁ θεὸς, Ἐ κ' ἂν μᾶς λυξώτῃ ἀπὸ τῶ πολλῶν κ' ἔλ-
 σιν; ὁ μῶς μὲν ἐσθυμήσωμι ἡμεῖς, μηδὲ λείψωμι νὰ κ' ἡμεῖς Ἐ
 διωατόν μᾶς, κ' εἰ μὲν κ' ἀνοίξει μᾶς, κ' ἀθὼς ἔχει. εἴδεναι, ὀλο-
 γητός ὁ θεὸς ὁποῦ δι' ἡμᾶς μᾶς ἔκλεισεν. ἀλλ' ὁ μῶς μὲν πρᾶξομι
 μὲν μηδὲ ποτὸς νὰ κ' ὀποιον ἔως τέλους τῆς ζωῆς μᾶς, κ' ἴτως ὀγα-
 θὸς θεὸς θεορῶντας τῶ πολλῶ μᾶς ἀνάδειαν Ἐ πρᾶξομι, θέλῃ
 ἀσπλάχνῃ νὰ μᾶς ἀνοίξῃ. μὲ τέτοια λόγια ἔλα τὸ ἐγένοντα Ἐ
 πρᾶξομι ὀποιον εἴας τὸν ἄλλον τῶς, ἐλέγασιν. Ἐ δ' ἄρα μὲν ἀδελφοὶ
 μου, ἄς δ' ἄρα μὲν, ὅλα ἢ ἄρα μᾶς κ' ἀνοίξῃ, Ἐ δ' ἄρα μῶς δ' ἄ-
 νατός, ἔπειδ' ἔπομινα μὲν ὀπίσω ὀπι τῶ κ' ἡμεῖς μᾶς (σωοθῶν. ἄς
 δ' ἄρα μὲν ἀδελφοὶ δ' ἄρα νὰ ἔχῃ κ' ἡμεῖς ἀνοίξῃ ἔτοιμῆς τῆς ἐν
 παρᾶς κ' πονηρᾶς μᾶς σαρκῆς, ἄς ἄς τῶ ἀποκτείνῃ κ' ἡμεῖς, κ'
 κ' ἀθὼς ἀπὸ μᾶς ἐθανάτωσε μὲ τὸν θάνατον τῆς ἀμαρτίας, κ' ἀθὼς Ἐ
 ἐκ' ἡμῶν ἐκείνοι οἱ μαθητοὶ κ' ἀποκτείνῃ. Εἰς ἐκείνω ἐβλέπωσαν
 ὀποιον ἐσπληνῶν κ' ταλαπωρῶν ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶ μετα-
 νοιῶν ὀποῦ ἐκ' ἡμῶν. ὀμμάτα ἐκτεκνῶντα Ἐ χαλασμένα, Ἐ κ' ἄ-
 κουμῶν μᾶς εἰς Ἐ βάθος τῆς κεφαλῆς, ἐσπληνῶν ἀπὸ τῆς ζήτης. κ'
 Ἐ ἀπὸ τῶ ζῆτι τῶ θεορῶν δ' ἀκούων εἴχασιν ὀποιον κ' ἡμεῖς τὰ μᾶς
 λάτως, ἔχασιν τὰ πρᾶξομι πᾶτως κ' ἀνοίξῃ, Ἐ κ' ἔχασιν. ὀποῦ δὲν
 εἴχασιν ἔχασιν κ' ἡμεῖς ἀπὸ νεκρῶν πρᾶξομι σὺν κ' ἡμεῖς. εἴθη
 ὀποῦ ὀποῦ ἔχασιν ἀπὸ τῆς πληγῆς κ' τὰ κ' ἡμεῖς, πῶς κ' ἡμεῖς ἀπὸ
 τῆς, ὀποῦ ἐκ' ἡμῶν ἀπὸ τῶ εἴθη ἔχασιν τὰ κ' ἡμεῖς Ἐ ὀποῦ δ' ἄρ-
 μοῦ ὀποῦ τῶς ἐδίδασιν. Ποῦ ὀποῦ κ' ἡμεῖς εἰς ἐκείνω τὸν τόπον πρᾶ-
 σιν ὀποῦ κ' ἡμεῖς ἐν ἡμεῖς ἢ ἐρεῶν τῆς ὀλατως ἢ ἔχασιν
 κ' ἡμεῖς κ' ἡμεῖς, Ἐ ἀπὸ τῆς φθέρῃς κ' ἡμεῖς. ἢ εἴχεν νὰ κ'
 μὲν κ' ἡμεῖς ἢ κ' ἡμεῖς ὀποῦ ἔχασιν οἱ δ' ἡμεῖς ἔχασιν. ἢ ἢ ἡ
 ἡμεῖς ὀποῦ ἔχασιν ἢ ἡμεῖς, Ἐ δ' ἡμεῖς, ὅλα τὸ ὀποῦ τῶς. πὶ ἢ
 ἢ ἡμεῖς ἢ ἡμεῖς ὀποῦ ὀποῦ κ' ἡμεῖς εἰς ἡμεῖς. ἢ νὰ κ' ἡμεῖς κ' ἡμεῖς

Γωάν. γ.

Λουκ. α.